

NHẤT XUYÊN YÊN THẢO

TA DỤ DỖ NGƯỜI KHÔNG NÊN ĐỘNG VÀO RÔI

DTV EBOOK

Ta Dụ Dỗ Người Không Nên Động Vào Rồi

Nhất Xuyên Yên Thảo

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Cổ Đại, Ngược, Sủng

Hắn đỏ mắt nói: "Nàng chỉ cẩn mềm mỏng với ta một chút thôi, Thu Hà, chẳng phải nàng muốn quyền lực nhất sao? Ta cho nàng, ngôi vị Hoàng hậu cho nàng, cái gì nàng muốn ta đều cho, được không? Nàng gọi ta một tiếng Thái tử ca ca nữa, được không?".

Thái tử, kẻ ngày thường nghiêm nghị, miệng lúc nào cũng nói lễ nghĩa liêm sỉ, giờ đây lại khẩn cầu ta một cách hèn mọn như thế, làm sao ta không vui cho được?

Ta đưa tay mân mê cổ hắn, thổi nhẹ vào tai hắn, nhìn hắn động tình nhưng cố tình không chiều lòng: "Chẳng phải ngài nói ta không giữ nữ giới sao? Còn nói ta là hổ ly tinh không biết lễ nghĩa liêm sỉ? Thái tử điện hạ, giờ ngài lại tự cởi áo trước mặt tẩu tẩu của mình, ngài nói xem ngài có phải là hạ lưu không?".

Ta ấn mạnh Ân Cửu Thanh vào hòn giả sơn phía sau, khiến hắn rên lên một tiếng.

Ta làm như không nghe thấy, hả hê mắng: "Ngài không biết liêm sỉ, bất chấp luân thường, ta sẽ không để ngài toại nguyện!".

Ta chỉnh lại y sam bị hắn kéo cho xộc xệch, bước nhanh ra khỏi hòn giả sơn.

Bên ngoài non bộ, trời cao trăng nhỏ, một vầng trăng sáng treo cao.

Lại là tiết trời cuối thu, sương giá phủ đầy trên lá rụng dưới ánh
trăng...

Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)
- [Chương 28](#)
- [Chương 29](#)
- [Chương 30](#)
- [Chương 31](#)
- [Chương 32](#)

- [Chương 33](#)
- [Chương 34](#)
- [Chương 35](#)
- [Chương 36](#)
- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)
- [Chương 50](#)
- [Chương 51](#)
- [Chương 52](#)
- [Chương 53](#)
- [Chương 54](#)
- [Chương 55](#)
- [Chương 56](#)
- [Chương 57](#)
- [Chương 58](#)
- [Chương 59](#)
- [Chương 60](#)
- [Chương 61](#)
- [Chương 62](#)
- [Chương 63](#)
- [Chương 64](#)
- [Chương 65](#)
- [Chương 66: Hoàn](#)

Chương 1

Hắn đỏ mắt nói: "Nàng chỉ cần mềm mỏng với ta một chút thôi, Thu Hà, chẳng phải nàng muốn quyền lực nhất sao? Ta cho nàng, ngôi vị Hoàng hậu cho nàng, cái gì nàng muốn ta đều cho, được không? Nàng gọi ta một tiếng Thái tử ca ca nữa, được không?"

Thái tử, kẻ ngày thường nghiêm nghị, miệng lúc nào cũng nói lễ nghĩa liêm sỉ, giờ đây lại khẩn cầu ta một cách hèn mọn như thế, làm sao ta không vui cho được?

Ta đưa tay mân mê cổ hắn, thổi nhẹ vào tai hắn, nhìn hắn động tình nhưng cõi lòng không chiều lòng: "Chẳng phải ngài nói ta không giữ nữ giới sao? Còn nói ta là hổ ly tinh không biết lễ nghĩa liêm sỉ? Thái tử điện hạ, giờ ngài lại tự cởi áo trước mặt tẩu tẩu của mình, ngài nói xem ngài có phải là hạ lưu không?"

Ta ấn mạnh Ân Cửu Thanh vào hòn giả sơn phía sau, khiến hắn rên lên một tiếng.

Ta làm như không nghe thấy, hả hê mắng: "Ngài không biết liêm sỉ, bất chấp luân thường, ta sẽ không để ngài toại nguyện!"

Ta chỉnh lại y sam bị hắn kéo cho xộc xệch, bước nhanh ra khỏi hòn giả sơn.

Bên ngoài non bộ, trời cao trăng nhỏ, một vầng trăng sáng treo cao.

Lại là tiết trời cuối thu, sương giá phủ đầy trên lá rụng dưới ánh trăng.

1

Mẫu thân ta là kỹ nữ xuất thân từ gia đình thư hương, đích thị là hồn ly tinh.

Ngày bà mất, ta ra đời, ta dĩ nhiên cũng là hồn ly tinh.

Chỉ có điều, mẫu thân ta làm hồn ly tinh là để sinh tồn, ta thì không, ta sinh ra đã ti tiện, bản tính là vậy.

Ta biết mình có giọng hát hay như chim hoàng oanh, nước chảy róc rách, liền tận dụng triệt để, tỷ tỷ ta, Chương Cẩm Xán, cười với nam nhân nào, ta liền yếu điệu gọi nam nhân đó là ca ca, chỉ sợ không chọc tức c.h.ết nàng ta.

Chương Cẩm Xán thích Thái tử nhất, ta liền ngọt ngào gọi Ân Cửu Thanh: "Thái tử ca ca~"

Ân Cửu Thanh vừa đi, Chương Cẩm Xán liền lộ ra nanh vuốt, dùng hết sức tát ta một cái, móng tay sắc nhọn nhân tiện cào qua má ta: "Ngươi là con hát, ngươi dựa vào đâu mà gọi Thái tử ca ca?"

"Tỷ tỷ, Hoàng hậu nương nương cũng là cô mẫu của muội, vì sao muội lại không được gọi?"

Ta sờ sờ má bị xước da, thè lưỡi khiêu khích Chương Cẩm Xán, trong lòng không khỏi mắng thầm, tiểu thư khuê các được nuông chiều từ bé còn quê mùa hơn cả nữ tử thôn quê.

Đôi khi ta nhìn vầng trăng cao cao, luôn nhịn không được suy nghĩ, sao số phận con người lại khác nhau đến thế?

Mẫu thân của Chương Cẩm Xán là đích nữ của Võ An hầu phủ hiển

hách giàu sang, mẫu thân ta là kỹ nữ thanh lâu.

Vì vậy, cùng là con gái Thái phó, nàng cao quý như minh châu, ta lại hèn mọn như cỏ rác.

Ngay cả tên nàng cũng hay hơn ta, Cẩm Xán - rực rỡ như gấm vóc.

Còn tên ta là ngày ta ra đời, phụ thân nhìn thấy một cành sen tàn trong hồ, cảm khái mà đặt.

Thu Hà, nghe đã thấy bao hàm sự tịch mịch và sầu khổ, Thu Hà, Thu Hà.

Cành khô lá héo, nước thu sen tàn, nghe thật bi thương.

2

Ban đầu ta chỉ hâm mộ Chương Cẩm Xán, chưa đến mức ghét nàng ta. Sau này lớn lên, nàng ta càng ngày càng giống người mẫu thân nghiêm nghị của mình, ta cũng càng ngày càng giống người mẫu thân xinh đẹp của mình.

Sắc đẹp trở thành tội lỗi của ta.

Nàng ta bắt đầu không phân biệt đúng sai mà mắng ta là “tiện nhân”, “con hát”, khinh miệt nói “rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, hổ ly tinh sinh hổ ly tinh”.

Ngay cả việc ta lể phép gọi “Thái tử ca ca”, cũng bị nàng ta nói thành “còn nhỏ mà đã biết câu dẫn người”.

Nếu đã vậy, ta cũng không thể mang tiếng oan, ta sẽ cố tình gọi thật ẻo lả, xem ta có chọc tức c.h.ết Chương Cẩm Xán không.

Lúc đó Ân Cửu Thanh đã là Thái tử vui buồn không lộ rõ rồi, ngày thường mặt lạnh như tiền giống lão học sĩ.

Ta rất không thích hắn, gặp hắn cũng chỉ gọi một tiếng biếu ca, không quá phận, nhưng Chương Cẩm Xán vẫn không thể không tát ta.

Nàng ta ghét ta đã không cần lý do rồi.

Lần đầu tiên ta có giao tình với Ân Cửu Thanh là ở yến tiệc hoa phù dung ở kinh thành.

Các quý nữ kinh thành ngồi cùng nhau thưởng hoa làm thơ, đến lượt ta, Chương Cẩm Xán giả vờ tốt bụng nói đỡ cho ta: "Muội muội ta nông cạn, ngày thường phóng túng quen rồi, không làm được thơ, mọi người đừng cười nàng ấy nhé."

Ta lập tức đỏ mắt, lấy khăn che mặt lặng lẽ rơi nước mắt.

Các tiểu thư xinh đẹp và tốt bụng trong bữa tiệc cũng rất biết phép tắc, không vì thân phận thứ nữ của ta mà khinh thường ta, thậm chí còn lên tiếng chỉ trích Chương Cẩm Xán. Nhất thời, Chương Cẩm Xán bị mọi người chỉ trích.

Ta lấy cớ chỉnh trang y phục, đi vòng ra trước vườn hoa phù dung cười đau cả bụng, vừa quay người lại gặp Ân Cửu Thanh.

Hình như hắn đã biết chuyện vừa rồi, mặt lạnh như người bệnh nặng, khoanh tay sau lưng quở trách ta: "Ngươi cho mình là cái thứ gì, chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm, cũng không hiểu sao? Làm việc gì cũng phải nhớ kỹ thân phận của mình, hành xử như vậy, chẳng có chút quy củ nào của nữ tử nhà lành, ngay cả cữu cữu cũng không cho người dạy ngươi học quy củ sao?"

Ta thật sự thấy xấu mặt, hắn là Thái tử cao quý, khinh thường ta cũng là chuyện thường tình.

Ta là cái thứ gì? Ta phải nhớ kỹ cái gì?

Chương 2

Nhớ kỹ ta là thứ nữ sao? Hay là nhớ kỹ ta mãi mãi không thể đường hoàng xuất hiện.

"Phải, nơi này ta không nên đến. Chương Cẩm Xán mới là biểu muội của ngài, ta là con hát không dám trèo cao với Thái tử, càng không cần Thái tử dạy ta quy củ."

Nếu là bình thường, ta tuyệt đối sẽ không nói ra những lời tự ti như "con hát", nhưng lúc đó ta đang rất tức giận, nhất thời bốc đồng liền buột miệng.

Phản ứng lại, ta sợ hết hồn, ăn nói hàm hồ trước mặt Thái tử, nói ra những lời ô tục như vậy, e là ta sẽ gặp đại họa.

Cơn giận dữ bị nỗi sợ hãi thay thế, ta len lén nhìn Ân Cửu Thanh, thầm mong hắn không nghe thấy.

Rõ ràng, Ân Cửu Thanh đã nghe thấy, mặt hắn đỏ như mâm khỉ, mắng ta té tát: "Thô tục, là tiểu thư khuê các, sao có thể bất lịch sự như vậy? Bản cung phạt ngươi về nhà chép hai mươi lần Nữ Giới, không chép xong không được ra khỏi phủ Thái phó."

Ta không để ý, hắn bận trăm công nghìn việc, lại không thường đến phủ Thái phó, làm sao quản được ta, ta còn thầm trợn mắt.

"Không biết hối cải, tội thêm một bậc, chép bốn mươi lần!", Ân Cửu Thanh tức giận đến mức giơ tay chỉ: "Tiểu Đức Tử, đi, mấy hôm nay ngươi ở phủ Thái phó, tự mình giám sát nàng."

Ta rất cạn lời, lời này nhảm nhò gì đâu chứ? Nếu hắn nhìn thấy bộ dạng Chương Cẩm Xán mắng ta, e là c.h.ẽ.t rồi cũng phải nhảy ra khỏi quan tài mà mắng nàng ta “thô tục”.

Nhưng ta lại nghĩ, chắc hắn không nỡ mắng Chương Cẩm Xán, càng không vì ta mà mắng Chương Cẩm Xán.

Bởi vì Chương Cẩm Xán là biểu muội ruột thịt của hắn, lại là Thái tử phi tương lai của hắn.

3

Thái tử phạt ta chép sách vì Chương Cẩm Xán, Chương Cẩm Xán rất đắc ý.

Lúc ta chép sách, nàng ta ngồi bên cạnh sai nha hoàn nhuộm móng tay cho mình, khéo mắt đuôi mày đều là vẻ đắc ý: “Cô mẫu nói rồi, sau này ta sẽ là Thái tử phi, Thái tử ca ca bênh vực ta cũng là chuyện đương nhiên, vốn nên như vậy.”

Ta khịt mũi coi thường, thứ ngu ngốc gì cũng xứng làm Thái tử phi rồi.

“Ngươi cười cái gì?”, Chương Cẩm Xán sai nha hoàn dừng lại, tức giận dậm chân: “Ngươi dám cười nhạo ta, Chương Thu Hà, ngươi lại cười nhạo ta!”

Thấy nàng ta hùng hổ đi tới, hình như lại muốn đánh ta, ta vội vàng nhắc nhở: “Ngươi vừa mới nhuộm móng tay.”

“Nhuộm móng tay thì sao, đánh ngươi còn phân biệt thời gian sao?”

Ngay sau đó, Chương Cẩm Xán đã nhe răng trơ mắt lao về phía ta.

Trong lúc hỗn loạn, ta "bối" một cái, tặng nàng ta một cái tát vang dội.

"Ngươi dám đánh ta! Chương Thu Hà! Hôm nay ta phải đánh c.h.ết ngươi!"

Thấy nàng ta hung hăng muốn lao đến, ta nhanh tay ấn tay vào hộp mực, bôi đen nhém mặt nàng ta, rồi thuận tay ném hộp mực vào váy nàng ta, mực nước loang ra trên váy, tạo thành một bông hoa rực rỡ.

Nàng ta nhìn chiếc váy bị hủy hoại, đầu tiên là rặn ra hai giọt nước mắt, rồi bỗng nhiên cười ha ha, trên khuôn mặt đen nhém vẫn còn vương hai hàng lệ.

"Chương Thu Hà, ngươi xong rồi, đây là váy do cô mẫu ban tặng, ta sẽ đi mách Vương ma ma, ngươi cố ý hủy hoại đồ vật Hoàng hậu ban cho, khinh thường Hoàng hậu là tội lớn, ngươi cứ đợi mà bị đánh đi."

Nàng ta vui vẻ ra khỏi cửa, tiếng cười như chuông bạc vang vọng trong không khí.

Ta nhìn mảnh giấy vụn bị Chương Cẩm Xán xé nát vương vãi khắp nơi, lau nước mắt, tiếp tục sao chép sách. Cho đến khi Vương ma ma dẫn theo mấy nha hoàn đến áp giải ta đi, ấn chặt ta xuống ghế dài.

Ta có chút hối hận, biết thế để Chương Cẩm Xán đánh ta mấy cái cho xong.

"Không phân biệt tôn ti trật tự, tâm cao hơn trời, hôm nay phải đánh cho ngươi an phận thủ thường."

Cho đến khi bất tỉnh, ta vẫn nghĩ, ta sẽ không an phận thủ thường, ta sẽ quay cho cả nhà gà bay chó sủa, ta nhất định sẽ không để Chương Cẩm Xán sống yên ổn.

Lần nữa tỉnh lại, Tiểu Đào vừa lau nước mắt vừa lăn trúng gà lôi mặt ta, nói Tiểu Đức Tử đã về phủ Thái tử, ta không cần sao chép sách nữa.

Mấy dấu tay đỏ ửng trên mặt vẫn chưa tan, nhưng so với mặt, mông vẫn đau hơn.

Ta nằm úp sấp trên giường, nghĩ đến mẫu thân, nghĩ tại sao bà ấy lại sinh ra ta, tại sao lại để ta phải chịu khổ sở như vậy, ta hận bà ấy đến chết.

Trăng đã lên cao, ta vẫn không ngủ được.

Liễu Triều Minh cứ thế lật cửa sổ vào phòng ta, vì động tác không thành thạo, nên đã làm đổ cây đèn trên bàn, phát ra tiếng động lớn.

Ngay sau đó, ta lại nghe thấy tiếng sột soạt nhặt cây đèn, thật là vụng về.

"Thu Hà." Hắn thắp sáng cây đèn, lom khom đi đến bên giường ta.

Bàn tay hôi hám của Liễu Triều Minh vừa định chạm vào mặt ta, đã bị ta gạt phắt đi, mỉa mai: "Đăng đồ tử, uổng công ngươi đọc nhiều sách thánh hiền như vậy, đêm hôm lén vào khuê phòng, đúng là phong thái quân tử."

"Thu Hà, nàng khóc." Liễu Triều Minh giơ cây đèn, sững sờ tại chỗ.

Ta ngày thường hiếm khi rơi nước mắt trước mặt hắn, lau nước mắt nói: "Mông đau đến mức không ngủ được, rơi nước mắt thì sao."

"Đừng khóc nữa."

Liễu Triều Minh đặt cây đèn xuống đất, cẩn thận tiến đến lau nước mắt cho ta, giọng nói dịu dàng đến lạ, vừa dỗ dành vừa nài nỉ:
"Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa."

Ta vừa khóc vừa mắng hắn, còn đánh tay hắn: "Ai cho phép ngươi chạm vào ta, ngươi không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao, ta sau này còn muốn làm mệnh phụ phu nhân, ta không muốn tư thông với con trai quản gia. Ta không phải người tốt, ngươi tránh xa ta ra."

Chương 3

Ánh đèn dầu vàng nhạt phủ lên khuôn mặt trăng trèo của hắn một tầng ánh sáng ấm áp, hắn như đã đưa ra quyết định quan trọng nào đó, ngẩng đầu nhìn thẳng vào ta, nhẹ nhàng vuốt tóc ta, giọng nói có chút nghẹn ngào: "Chờ ta thêm một chút nữa, đợi ta thi đậu tiến sĩ, ta sẽ cầu Thái phó gả nàng cho ta."

"Ai thèm gả cho ngươi." Ta hất tay chàng ra: "Đợi ngươi thi đậu tiến sĩ, ta mới miễn cưỡng xem xét ngươi. Nếu không, ta thà làm thiếp cho người giàu có, thà đi tu ở chùa, cũng không gả cho ngươi."

Ta nghe thấy Liễu Triều Minh cười, ánh nến nhảy nhót lay động nơi đuôi mắt hắn, như những cánh bướm đang bay lượn.

Hắn lấy từ trong n.g.ự.c ra một cây trâm cài tóc hình hoa mai, cài lên tóc ta: "Khoa thi mùa xuân tháng ba năm sau, ta nhất định sẽ thi đậu."

Ta theo bản năng muốn rút cây trâm ra ném đi, rút ra rồi, nhưng lại không nỡ ném xuống đất.

Liễu quản gia nuôi hắn ăn học không dễ dàng, hắn cũng không biết đã tiết kiệm bao lâu mới mua được cây trâm này cho ta.

Nghĩ đến đây, tay ta đã đưa ra, cuối cùng vẫn quay mặt đi, ấn cây trâm xuống dưới gối.

Nhin thấy hành động lúng túng của ta, Liễu Triều Minh lại cười, vui vẻ nhìn ta, quay mặt ta lại, nâng niu lau nước mắt cho ta.

Hắn nói với ta phải biết bảo vệ bản thân, đừng đối đầu với Chương Cẩm Xán, người chịu khổ chỉ có mình ta.

Hai hàng nước mắt chảy ra, ta vùi mặt vào gối khóc nức nở: "Ngươi nói xem tại sao phụ thân ta chưa bao giờ quan tâm đến ta, có phải ta c.h.ẽ.t rồi ông ấy cũng sẽ không thèm nhìn ta một cái. Người ngoài đều nói ta là thứ nữ, bị Chương Cẩm Xán ức h.i.ẽ.p là số phận của ta, nhưng tại sao? Tại sao Chương Cẩm Xán đánh ta thì được, còn ta thì không được đánh trả, tại sao, tại sao?"

"Thu Hà, đây là số phận, không có lý lẽ gì cả."

Liễu Triều Minh quỳ bên giường ta, nhẹ nhàng vuốt ve lưng ta: "Thu Hà, nàng hãy vì ta mà nhẫn nhịn một chút được không, ta không muốn lúc nào cũng nhìn thấy nàng đầy thương tích. Bây giờ đã là tháng tám rồi, hãy nhẫn nhịn thêm tám tháng nữa được không, tám tháng sau ta nhất định sẽ thi đậu, đến lúc đó ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây."

Đây là lời đường mật hay nhất mà ta từng nghe, ta ngược đôi mắt đẫm lệ lên nói: "Vậy ngươi nhất định phải học hành chăm chỉ, ta sẽ vì ngươi mà ít gây chuyện, ngoan ngoãn chờ ngươi thi đậu, ngươi nhất định phải cố gắng."

Nhiều năm sau, khi hồi tưởng lại chuyện cũ, ta mới nhận ra, bản thân mình lúc đó thật nực cười.

Ta đã giao phó toàn bộ tương lai của mình cho một người nam nhân, thụ động chờ đợi được hắn ta cứu vớt.

Hành động này thật ngu xuẩn.

Ta nằm trên giường, thêu hoa gần một tháng trời. Trong thời gian

đó, Tiểu Đức Tử đến vài lần, mang theo thuốc trị sẹo.

Ta lại nhớ đến khuôn mặt đáng ghét của Ân Cửu Thanh, nếu không phải hắn ta xen vào việc của người khác, ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Nghĩ nghĩ lại thấy mình thật vô lý, đúng là chó cắn Lã Động Tân.

Tiểu Đào dù ta đi dạo trong vườn, sau khi thưởng thức hoa cúc xong, ta ngồi dưới mái hiên ngắn ngơ, phía sau vang lên tiếng nói chuyện.

Là huynh trưởng Chương Chiếu Hành và biểu đệ của huynh ấy - Thế tử phủ Võ An hầu Lý Vinh Xuyên.

Chương Chiếu Hành liếc nhìn ta, vẻ mặt thờ ơ thu hồi ánh mắt, Lý Vinh Xuyên lại nhìn chăm chăm ta không rời, bỏ qua Chương Chiếu Hành đi thẳng đến bắt chuyện với ta. Cho đến khi Chương Chiếu Hành cau mày thúc giục, hắn ta mới lưu luyến đi theo Chương Chiếu Hành đến chào hỏi Đại nương tử.

Từ đó về sau, hắn ta như miếng cao da chó bám lấy ta ân cần chu đáo, đuổi cũng không đi.

Lý Vinh Xuyên là cháu trai của Đại nương tử, độc đinh của phủ Võ An hầu, kiêu ngạo ngỗ ngược, lại sinh ra béo tốt, mặt mũi đầy thịt.

Ta nhìn thấy hắn ta đã buồn nôn, vậy mà hắn ta còn chép mấy bài thơ dâm ô đến làm người ta phát ói, trả lại cho hắn ta, hắn ta lại kiên trì tiếp tục tặng.

Liễu Triều Minh bảo ta nhẫn nhịn, ta cũng biết không còn cách nào khác, Lý Vinh Xuyên là Thế tử, ta thật sự không dám đắc tội.

Nhưng hắn ta càng ngày càng quá đáng, có một hôm lại tặng ta một cuốn "Kim Lăng phòng trung thuật".

Ta tức đến mức đầu bốc khói, lúc Lý Vinh Xuyên lại đến quấy rầy ta, ta đã mắng chửi hắn ta trước mặt các nha hoàn trong phủ.

Không ngờ hắn ta lại cắn ngược lại, nói: "Nhị muội muội, nếu muội không dùng ánh mắt câu dẫn ta, sao ta lại cứ bám lấy muội chứ? Ta là Thế tử, loại nữ tử nào mà chưa từng gặp, muội nói vậy ra ngoài cũng chẳng ai tin đâu."

Ta tức đến run người, nắm chặt tay.

Rõ ràng là đang tức giận, nhưng nước mắt lại không tự chủ được cứ thế chảy xuống.

Chương Cẩm Xán, cái con khỉ gió ở đâu cũng thấy mặt, lại xuất hiện, khinh bỉ bĩu môi: "Chương Thu Hà, ngươi đừng có không biết điều, biết bao nhiêu người khóc lóc van xin muốn gả vào, đâu phải ai cũng có phúc phận được biểu ca để mắt tới."

Ta thật muốn lao đến tát cho Chương Cẩm Xán một trận, nhưng nghĩ đến hậu quả, cuối cùng vẫn chỉ biết nắm chặt tay, không nói một lời rời đi.

Lúc đối mặt với ánh trăng mà rơi lệ, Liễu Triều Minh sẽ đột nhiên xuất hiện, ngồi xổm trước mặt ta dỗ dành: "Đừng khóc đừng khóc, nước mắt là châu báu đấy", còn nhét cho ta một viên kẹo đường.

Lúc đó, ta ăn viên kẹo ngọt lịm, ngây thơ cho rằng, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, ít nhất vẫn còn có tương lai để hy vọng.

Chương 4

6

Khi trận tuyết đầu tiên rơi xuống, là một buổi chiều, ta khoác áo choàng đứng trong vườn ngắm tuyết.

Thân hình béo ú của Lý Vinh Xuyên đột nhiên chấn ngang tầm mắt ta: "Nhi muội muội, tâm ý của ta chắc muội cũng biết, lần này ta đến chính là muốn nói cho muội biết, nếu muội băng lòng, ta sẽ lập tức bẩm báo với mẫu thân, cưới muội về làm thiếp..."

"Thế tử xin tự trọng, Thu Hà không với tới được cửa cao phủ Võ An hầu, thế tử đừng nói đùa nữa."

"Ngươi giả vờ cái gì?" Lý Vinh Xuyên đột nhiên áp sát ta, cúi người xuống, bàn tay to béo nắm lấy cổ tay ta: "Ngươi ngày ngày dùng giọng hát này câu dẫn ta, giờ lại không thừa nhận? Ta cưới ngươi làm thiếp còn uất ức cho ngươi sao? Ngươi còn giả bộ đoan trang cái gì?"

Cổ tay ta bị hăn nắm đến đau nhói, sự chênh lệch thể lực giữa nam nữ khiến ta dù thế nào cũng không thoát khỏi gọng kìm của hăn, chỉ có thể lớn tiếng kêu cứu.

Trong lúc trời đất quay cuồng, Lý Vinh Xuyên ấn ta lên bàn đá, thân hình như bức tường thịt đè lên khiến ta thở không nổi, giọng ta khàn cả đi, chẳng có ai tới cứu.

Ta vừa đá vừa cắn Lý Vinh Xuyên, bị hăn tát choáng váng.

Yếm bị xé rách thô bạo, trước n.g.ư.c và hạ thân bị không khí lạnh lěo xâm nhập, lạnh lěo lan khắp tứ chi.

Răng cắn chặt vào lưỡi, vài bông tuyết rơi vào mắt, ta nghĩ, đời này coi như xong rồi.

"Đùng!" một tiếng, Lý Vinh Xuyên từ trên người ta ngã thẳng xuống, một chiếc áo choàng trắng phủ lên người ta.

"Đứng sơ, đứng dậy." Tuyết bay tán loạn, gương mặt nghiêm nghị cứng nhắc của Ân Cửu Thanh cứ thế xuất hiện trước mắt.

Ta run rẩy co ro, vội vàng đứng dậy khỏi bàn đá, loạng choạng suýt ngã, may mà túm được mép bàn mới đứng vững.

Nước mắt giàn giụa, m.á.u lẩn nước bọt chảy xuống cổ, ta nói không rõ lời một tiếng cảm tạ, khoác áo choàng chạy nhanh đi.

Ngoài đầu nhìn lại, Ân Cửu Thanh chắp tay sau lưng, đứng giữa trời tuyết bay, vẫn không đổi sắc mặt, vẻ mặt nghiêm nghị.

Liễu Triều Minh tối đó đến thăm ta, lưỡi ta đau đớn nỗi không nói được, chỉ ngồi ngắn người trước ánh nến.

"Thu Hà, hay là, chúng ta đi thôi?" Liễu Triều Minh đưa tay vuốt tóc ta, trong mắt ẩn hiện ánh nước long lanh: "Chỉ là nỗi vây, nàng tạm thời không thể làm phu nhân nhà quan rồi? Muốn đi cùng ta không? Nhị tiểu thư?"

Hắn nói: "Nếu đi cùng ta, nàng sẽ không thể quay đầu lại, không thể làm nhị tiểu thư nữa."

"Nếu đi cùng ta, chúng ta sẽ phải chạy trốn."

"Ta tạm thời không thể đọc sách nữa, chúng ta sẽ sống rất nghèo khổ."

Sóng to gió lớn trong lòng dần lắng xuống, lần đầu tiên ta chủ động nắm lấy tay Liễu Triều Minh, bàn tay hơi thô ráp này đã nhiều lần lau nước mắt cho ta, dịu dàng vuốt ve tóc ta, ta nắm chặt, mỉm cười gật đầu.

Ta biết mình đã đưa ra một quyết định ngu ngốc, nhưng ta cũng biết, hắn yêu ta hơn bất kỳ ai.

7

Khi phụ thân ta dẫn gia đình tìm thấy chúng ta, ta và Liễu Triều Minh đang nương tựa vào nhau sưởi ấm trong ngôi miếu đổ nát.

Đó là ngày thứ ba bỏ trốn.

Cánh cửa miếu vốn đã xiêu vẹo bị đạp tung, tiếng gió rít cuốn theo bông tuyết bay vào, nụ cười trên mặt ta cứng đờ, đóng băng giữa trời đất băng giá.

Phụ thân ta muốn giao Liễu Triều Minh cho quan phủ, tội danh là dụ dỗ tiểu thư khuê các.

Ta quỳ xuống đất níu lấy giày phụ thân van xin, vội vàng biện hộ cho Liễu Triều Minh.

Phụ thân ta tát lệch mặt ta, sau một trận ù tai, cả khuôn mặt nóng rát: "Đồ vô liêm sỉ, còn không đứng dậy cho ta, mặt mũi Chương gia đều bị ngươi làm mất hết rồi."

Ngũ quan của ông ta méo mó, trên trán nổi gân xanh, khi đổi mặt

với ta, đây là lần đầu tiên ông ta có cảm xúc d.a.o động lớn như vậy.

"Ông sinh ra ta nhưng không nuôi ta, mặc kệ ta tự sinh tự diệt bao nhiêu năm, giờ còn tìm ta làm gì? Sao ông không hỏi ta tại sao phải bỏ trốn, sao ông không hỏi Lý Vinh Xuyên đã làm gì ta? Sao ông không làm chủ cho ta, hắn đã xé quần áo ta như thế nào, hắn..." Cảm xúc tích tụ bao nhiêu năm bùng nổ trong chốc lát, ta như kẻ điên gào thét.

Liễu Triều Minh thoát khỏi sự khống chế của gia đình, lao đến bịt chặt miệng ta, nước mắt nóng hổi rơi lẩy chã trên mặt ta: "Thu Hà, đừng nói nữa."

Hôm đó gió to tuyết lớn, gió thổi khiến mặt ta đau rát.

Phụ thân ta sai người ẵn ta lên ghế, trơ mắt nhìn Liễu Triều Minh bị đánh đến thoái thác.

Phụ thân ta lạnh lùng nói, dù ngươi có ti tiện hèn mọn đến đâu, cũng khác với hắn, ngươi là tiểu thư con nhà đàng hoàng.

Gia đình ẵn Liễu Triều Minh lên ghế dài, những trận đòn liên tiếp giáng xuống, máu thấm ra từ bộ y phục màu xám của hắn, loang lổ như một đóa hoa trà mạc rực rỡ sắc màu.

Tuyết rơi lất phất từ trên trời xuống, phủ lên người hắn, như thay ta ôm lấy hắn.

Hắn gục trên ghế dài, trán lấm tấm mồ hôi, hơi thở yếu ớt nói: "Thu Hà, nàng quá xinh đẹp, ta không bảo vệ được nàng, chung quy cũng không xứng có được nàng. Xin lỗi."

Cuối cùng hắn hôn mê bất tỉnh, bị người ta khiêng đi.

Phụ thân ta nể tình Liễu quản gia trung thành nhiều năm, cuối cùng cũng không đưa Liễu Triều Minh lên quan phủ.

Sau đó Liễu quản gia cũng rời khỏi phủ Thái phó.

Ta vẫn an phận làm nhị tiểu thư thứ xuất của Chương gia.

Chuyện bỏ trốn bị phụ thân ta giấu nhẹm, mọi người trong phủ đều hiểu rõ trong lòng, ánh mắt nhìn ta đều là khinh thường và chê giễu, nhưng chẳng ai dám bàn tán nửa lời.

Chương 5

Nửa đêm về sáng, ta luôn nhớ đến câu nói cuối cùng Liễu Triệu Minh nói với ta, luôn nhớ đến lời xin lỗi của hắn.

Là bởi vì ta quá ngu ngốc, quá bốc đồng, là ta đã chôn vùi mọi khả năng giữa chúng ta, chúng ta không còn cơ hội nữa rồi.

Ta không có mấy người bạn, sau khi bỏ trốn trở về, chỉ có Tiểu Đức Tử đến thăm ta. Thái tử lấy lý do ngôn hành vô trạng, trách phạt Lý Vinh Xuyên, hắn sẽ không đến gây phiền phức cho ta nữa.

Lý Vinh Xuyên, kẻ mà ta từng sợ hãi kiêng dè, trước mặt Ân Cửu Thanh, lại như con kiến hôi, chẳng đáng nhắc tới.

Quyền lực, quả nhiên là thứ đồ tốt mê người.

Ta cũng muốn đường đường chính chính sống như một con người, không hèn mọn, không chịu nhục nhã, ta muốn tất cả những kẻ từng ức h.i.ế.p ta phải quỳ mọp dưới chân ta như chó, khóc lóc ăn năn hối lỗi, cầu xin ta tha thứ.

Còn ta sẽ tùy ý đùa bỡn bọn họ, vĩnh viễn không tha thứ.

Ta bắt đầu suy nghĩ, làm sao ta mới có được quyền lực. Ngày đêm trăn trở, thao thức không yên. Nhưng cuối cùng lại đau lòng phát hiện, ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta ghen tị và thân thể trẻ trung này, ta chẳng có gì cả.

Ta quyết định dùng thân thể mình làm một chuyện lớn, ta muốn ngủ

với nam nhân của Chương Cẩm Xán, ngủ với Thái tử đứng đầu thiên hạ. Ta muốn làm Chương Cẩm Xán phát ói, làm phụ thân ta phát ói, làm tất cả những kẻ trong phủ Thái phó từng xem thường chế giễu ta phát ói.

Ta nghĩ là ta điên rồi, nhưng đây là phương pháp hiệu quả nhất, hả hê nhất, tàn độc nhất và trực tiếp nhất mà cái đầu óc cắn cỗi của ta có thể nghĩ ra được.

Có lẽ sẽ bị g.i.ẽ.c chết, nhưng ai rồi cũng phải chết, sớm hay muộn gì thôi. Nếu ta may mắn sống sót, vậy thì những kẻ từng ức h.i.ẽ.p ta, đều phải chết.

Ta nhốt mình trong phòng, chuyên tâm nghiên cứu cuốn 『Kim Lăng phòng trung thuật』 từng khiến ta ghê tởm vô cùng.

Hàng năm vào ngày mùng hai Tết, Ân Cửu Thanh đều đến phủ Thái phó nghỉ lại.

Ta đặt kế hoạch của mình vào ngày này.

9

Cuối cùng cũng đến ngày này.

Sau bữa trưa, ta đang lo lắng không biết làm sao để tiếp cận Ân Cửu Thanh, không ngờ hắn lại dẫn Tiểu Đức Tử đến gõ cửa phòng ta, đúng là trời cũng giúp ta.

Hôm nay Ân Cửu Thanh mặc một bộ trưởng bào màu tím thêu chỉ vàng, vai rộng eo thon, dáng người thẳng tắp, cả người toát lên vẻ quý phái và uy nghiêm bẩm sinh.

Ta nghiêm túc quan sát hắn một hồi lâu, lông mày rậm, sống mũi cao, ngay cả đôi môi cũng không dày không mỏng, vừa đúng. Nói một cách văn vẻ, hắn có tướng mạo đoan chính, đẹp một cách chuẩn mực, nhưng lại không có điểm gì đặc biệt, giống như tứ thư ngũ kinh được tôn sùng, ngay cả tướng mạo dường như cũng tuân theo một quy tắc nào đó, không hề vượt quá khuôn khổ.

"Năm mới vui vẻ." Hắn đưa cho ta một túi tiền, trên khuôn mặt không chút biểu cảm không nhìn ra được cảm xúc gì, nhét túi tiền vào lòng ta, xoay người muộn đi.

Ta mở cửa rộng hơn một chút, nghiêng người sang một bên, cúi đầu làm ra vẻ buồn bã: "Thái tử ca ca, đa tạ huynh lần trước ra tay cứu giúp, không biết có thể mời huynh uống một chén trà, cảm tạ ân cứu mạng của huynh hay không?"

Hắn suy nghĩ một chút, đại khái là đang kiêng dè chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, hoặc có lẽ là đôi mắt đỏ hoe của ta khiến hắn động lòng trắc ẩn, hắn nói với Tiểu Đức Tử phía sau: "Tiểu Đức Tử, ngươi ở đây chờ."

Uống vài ngụm trà, hắn khẽ nhíu mày, tim ta đập thình thịch, mấy câu nói khó khăn lắm mới thốt ra khỏi cổ họng: "Ở đây ta không có trà ngon, e rằng khó uống, nếu Thái tử ca ca không thích, chi bằng vẫn là..."

"Không sao." Hắn cắt ngang lời ta, xoa xoa chén trà nói: "Đừng vì mây nổi che khuất tầm nhìn, phong cảnh đẹp nên phóng tầm mắt ra xa. Hãy nghĩ thoáng một chút, cữu cữu sẽ tìm cho biểu muội một mối nhân duyên thích hợp."

Ta giả vờ đáp lời, nhìn hắn uống hết một chén trà, trong trà có bỏ đủ lượng bột nhuyễn cốt tán.

Chén trà thứ hai có thêm bột hợp hoan tán.

Dần dần, hơi thở của Ân Cửu Thanh bắt đầu dồn dập, mặt đỏ bừng, trên trán cũng toát ra một lớp mồ hôi mỏng.

"Biểu muội, ta về trước đây." Bước chân Ân Cửu Thanh có chút loạn choạng, lúc đứng dậy suýt nữa thì đụng vào bàn.

Ta hung hăng nhét khăn tay vào miệng hắn, lúc hắn liều mạng giãy giụa nhưng không thể động đậy, ta lấy sợi dây đã chuẩn bị sẵn ra trói hắn lên giường, thắt nút chết, lột quần áo, xong việc.

Nhin ra ngoài từ cửa sổ gỗ chạm khắc, mơ hồ có thể thấy Tiểu Đức Tử mặc áo xanh, ngoan ngoãn đứng ở cửa sân. Mà chỉ cách vài trượng, ta đang trói Thái tử, định bụng giữa ban ngày ban mặt làm chuyện dâm ô.

Không ai ngờ được, ta lại to gan đến vậy.

"Thái tử ca ca, huynh cứu ta, ta liền lấy thân báo đáp."

Gân xanh trên trán hắn nổi lên, khuôn mặt tức giận méo mó, trong mắt lóe lên lửa giận không thể kiềm chế, trùng trùng nhìn ta, miệng bị khăn tay nhét chặt còn "ưm ưm ưm" phát ra vài âm tiết mơ hồ không rõ.

Ta dứt khoát cởi quần áo của mình, biến khoảng cách giữa chúng ta từ một tấc thành số âm: "Huynh đừng lo lắng, ta đã học rất lâu rồi, bây giờ rất giỏi rồi."

Lúc cơn đau xé rách ập đến toàn thân, ta ngây người chảy xuống hai hàng nước mắt.

Chương 6

Ta có một người ca ca cùng phụ thân khác mẫu thân, để tránh sự hăm hại của Đại phu nhân, hắn đã giả ngốc nhiều năm, nhưng ba năm trước trong kỳ thi Đình lại đỗ đạt, được cử đi Giang Ninh làm quan.

Ta sẽ không bao giờ quên, lúc người của quan phủ đến nhà báo tin vui, vẻ mặt kinh ngạc của cả nhà và vẻ mặt vui mừng của đại ca.

Hắn nói với ta: "Thu Hà, muội cũng phải cõ găng, rồi sẽ có một ngày, chúng ta sẽ sống cuộc sống như ý muốn."

Trong nhà có bốn đứa con, chỉ có hai chúng ta là con thứ, chỉ có hắn thật lòng coi ta là muội muội, hắn dựa vào nỗ lực của bản thân để thoát khỏi cái nhà này, còn ta lại không thể nào bay ra được, ta phải cõ găng như thế nào đây?

Không đến một khắc sau, ta vội vàng cởi dây trói cho Ân Cửu Thanh.

Giọng nói phẫn nộ chấn động màng nhĩ ta: "Chương Thu Hà, ngươi dám làm chuyện như vậy với ta, ngươi không biết liêm sỉ, phỏng đãng đến vậy! Người... ngươi đồ tiễn nhân, ta muốn g.i.ế.c ngươi..."

Hắn tức giận đến mức quên cả xưng hô, nhìn thấy một chút m.á.u trên giường, càng thêm tức giận, mặt đỏ bừng, lao đến bóp cổ ta: "Ngươi lại dám to gan làm càn như vậy, tiễn nhân!"

Cứ lặp đi lặp lại "tiễn nhân", ta nghi ngờ đây là từ ngữ duy nhất hắn

dùng để mắng người trong đầu.

Ta bị bóp cổ đến mức không thở nổi, hai tay yếu ớt gỡ tay hắn ra, mắt vì sợ hãi mà theo bản năng chảy nước mắt.

"Không được khóc, ngươi khóc cái gì? Rõ ràng là ngươi..." Hắn ý thức được điều gì, lập tức im bặt, sắc mặt càng thêm khó coi, tay bóp cổ ta cũng nói lỏng.

Ta thừa dịp hắn mất tập trung, đột nhiên lật người dậy, hôn lên môi hắn.

"Chương Thu Hà! Ngươi còn dám!" Hắn đẩy ta ra mạnh mẽ, tay chạm vào làn da trần trụi của ta, giống như chạm vào khoai lang nóng, lập tức rút lại.

Hắn nhặt quần áo rơi vãi lên, vội vàng mặc vào, trừng mắt nhìn ta, răng nghiến ken két: "Chuyện hôm nay, nếu ngươi dám nói ra nửa lời, ta sẽ g.i.ế.c ngươi bất cứ lúc nào."

Ta chống tay lên giường, nằm trần truồng trên giường, cười duyên dáng: "Thái tử ca ca, ta sống lay lắt nhiều năm như vậy, chỉ có một cái mạng nhỏ nhoi, huynh muốn lấy lúc nào cũng được. Nhưng nếu tất cả mọi người đều biết ta ngủ với huynh, vậy thì ta sẽ có cảm giác thành tựu biết nhường nào. Thái tử luôn thanh cao ngay thẳng bị ta ngủ, nghĩ đến thôi ta đã thấy phẫn khích rồi."

"Chương Thu Hà, sao ngươi có thể không biết xấu hổ như vậy, tự cam sa ngã. Ngươi là nữ tử, sao có thể nói ra những lời như vậy."

Hắn quay đầu nhìn ta, hờ lạnh một tiếng, cười như không cười nói: "Nếu ngươi dám nói ra nửa lời, ta sẽ g.i.ế.c cả cửu tộc nhà Liêu Triều Minh. Ngươi tin hay không, chỉ cần ngươi mở miệng, không cần đến một đêm, ta có thể khiến cả nhà hắn biến mất vĩnh viễn."

Nụ cười của ta cứng đờ.

"Báo thù bằng cách này, ngu xuẩn đến cùng cực. Là phận nữ nhi, hành vi như vậy càng thêm không biết liêm sỉ."

Môi ta mấp máy, không nói ra được lời nào để phản bác, ngăn người một lúc mới chậm rãi mở miệng: "Ngài là Thái tử, sinh ra đã có vô số người yêu huynh, vô số người kính trọng huynh, tất cả những gì ngài muốn đều có thể dễ dàng có được, sẽ có người quỳ xuống dâng cho ngài. Ta chỉ muốn cầu xin một sự che chở, chẳng lẽ ta sai sao?"

"Ngươi nên dựa vào chính mình." Hắn đứng trên cao nhìn xuống, lạnh lùng liếc ta một cái: "Ta sẽ không g.i.ết ngươi, ngươi tự lo liệu cho tốt, rồi sẽ có một ngày, ngươi sẽ phải trả giá cho sự ngu xuẩn của mình."

Hắn hất tay áo đẩy cửa đi ra ngoài.

Ta nhìn vết m.á.u nhỏ trên giường, chìm vào suy nghĩ.

Đại ca từng nói với ta phải cỗ gắng. Ân Cửu Thanh nói với ta, phải dựa vào chính mình.

Nhưng ta phải dựa vào chính mình như thế nào đây?

Ta từ bỏ tôn nghiêm, thể diện, lòng tự trọng, không biết xấu hổ mà leo lên giường, ta từ bỏ tất cả mặt mũi, coi mình như kỹ nữ mà chà đạp bản thân.

Chẳng lẽ ta không phải đang dựa vào chính mình sao?

Chẳng lẽ ta còn chưa đủ cỗ gắng sao? Rõt cuộc ta phải cỗ gắng như thế nào, dựa vào chính mình như thế nào?

Màn đêm buông xuống, ta cầm cây trâm hoa mai ngắn người trong bóng đêm.

Bỗng một cơn gió nhẹ thoảng qua mặt, một bàn tay thô ráp nắm lấy mặt ta, cảm giác chai sạn dày cộm trên lòng bàn tay vô cùng rõ ràng. Ngay sau đó, vị thuốc nồng nặc lan tỏa trên đầu lưỡi.

"Người đâu..."

"Thái tử bảo ngươi uống thuốc." Giọng nữ cứng nhắc và không hề có chút ấm áp nào đột ngột vang lên.

Ta còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị tên ám vệ này lôi từ trong chăn ra, lảo đảo đến trước bàn, xách ấm nước lên ừng ực rót đầy một bụng nước lạnh.

Nó rót quá nhanh, ta bị sặc đến ho sù sụ, kẻ này rõ ràng là có chút không kiên nhẫn, bóp cẩm ta, thô bạo ngửa mặt ta lên, lại ừng ực rót thêm mấy ngụm nữa.

Sau khi chắc chắn ta đã nuốt xuống, nó mới buông tay, nhanh chóng biến mất.

Ta lau nước trà chảy xuống cổ, tức giận uống thêm mấy chén trà nữa.

Tết Nguyên Tiêu, Ân Cửu Thanh đến phủ Thái phó tìm Chương Chiếu Hành và Chương Cẩm Xán cùng đi dạo hội đèn.

Ta cũng được dịp dẫn Tiểu Đào và hai tiểu đồng ra ngoài đi dạo.

Khoảnh khắc nhìn thấy ta, trên mặt Ân Cửu Thanh đột nhiên hiện

lên vẻ mặt vô cùng không tự nhiên, nhưng chỉ trong chốc lát, lại bị
vẻ mặt nghiêm nghị của hắn che giấu đi.

Chương 7

Ta làm như không thấy, bước lên hành lễ, vẫn cười duyên gọi hắn: "Thái tử ca ca", lúc đi ngang qua hắn còn giả vờ không cẩn thận vấp ngã, lao thẳng vào lòng hắn, sờ soạng một hồi.

Thấy hắn nghiên răng nghiên lợi, trừng mắt nhìn ta, ta vội vàng muốn đứng dậy, áy náy nói: "Thật ngại quá, chân ta bùn rún rồi."

"Chương Thu Hà, ngươi an phận một chút cho ta." Hắn đột nhiên nắm chặt cổ tay ta kéo mạnh một cái, cảnh cáo bằng giọng nói trầm thấp rồi lại cao giọng, dùng vẻ mặt quan tâm nói: "Cẩn thận."

"Đa tạ Thái tử ca ca quan tâm."

Đêm hội hoa đăng lung linh huyền ảo, trên đường hương phấn nồng nàn, các cô nương ăn vận lộng lẫy, tay cầm đèn sen sáng rực, đèn thỏ và đủ loại đèn lồng bằng lụa tinh xảo.

Tiếng nước dưới sông hộ thành, tiếng múa rồng múa lân, tiếng trò chuyện của trai tài gái sắc, tiếng cười nói của gia đình, tiếng rao bán mặt nạ của tiểu thương, tiếng ồn ào của người bán đèn hoa, đoán chữ đèn, tiếng pháo hoa nổ lách tách trên bầu trời, tất cả hòa quyện vào con phố náo nhiệt đèn đuốc sáng trưng này.

Tiểu Đào phấn khích kéo ta đến chỗ ông lão bán kẹo đường nhìn hồi lâu, đấu tranh tư tưởng một hồi, mua một chiếc kẹo hình con thỏ đưa đến trước mặt ta: "Tiểu thư, ta cho phép người ăn trước một miếng."

Ta lắc đầu, kéo Tiểu Đào đi tiếp.

"Tiểu thư, người xem ông lão bán kẹo mạch nha kia có phải là Liễu quản gia không?"

Ta nhìn theo hướng nàng chỉ, Liễu quản gia đang cúi người mua kẹo mạch nha ở quầy hàng nhỏ.

Ông ấy vô tình quay đầu lại, vừa vặn chạm mắt ta, cả hai đều im lặng.

Bên gốc liễu dưới sông hộ thành, ta cạy cạy lòng bàn tay, khó khăn mở lời: "Chàng ấy... chàng ấy khỏe không?"

"Đã hơn một tháng rồi, đã khá hơn nhiều, gãy xương phải mất trăm ngày, thêm một thời gian nữa sẽ khỏi thôi."

"Xin lỗi."

Liễu quản gia thở dài: "Nhi tiểu thư, chúng ta đều không trách người."

Ông ấy nắm chặt gói kẹo mạch nha trong tay, cân nhắc mở lời: "Lão nô cũng là người nhìn nhí tiểu thư lớn lên, trong lòng luôn mong nhí tiểu thư bình an. Cuộc sống của nhí tiểu thư tuy gian nan, nhưng vẫn hơn nhiều so với những người nghèo khổ không có cơm ăn áo mặc. Lão nô mong nhí tiểu thư có thể an phận thủ thường, chớ nên suy nghĩ sai lầm, tự thu hẹp đường đi của mình."

Ta nắm chặt hai viên kẹo Liễu quản gia đưa, nhìn theo bóng ông ấy lên cầu, cuối cùng biến mất trong biển người vô tận.

Ta bóc một viên kẹo cho mình, vị ngọt ngào của kẹo tan trong

miệng, gió bên sông thổi mạnh, khiến mắt ta cay xè.

Ta đã không thể quay đầu lại, con đường của ta vốn đã rất hẹp.

Tại sao ta phải so sánh với những người không có cơm ăn áo mặc, tại sao ta không thể so sánh với những tiểu thư khuê các bình thường khác?

Chương Kính Ngôn thân là Thái phó, địa vị cao quý, tỷ tỷ ruột của ông ấy là Hoàng hậu, gia thế hiển hách biết bao.

Còn ta, là con gái ruột của ông ấy, lại sống không bằng ai.

Tại sao ta phải so sánh với những người không có cơm ăn áo mặc?

"Cô nương, lau nước mắt đi." Một nữ tử áo tím, dung mạo xinh đẹp, ăn vận sang trọng đưa khăn tay cho ta: "Ta đã quan sát cô nương từ lâu, cô nương có dung mạo thanh tú như hoa sen mới nở, lại có phong thái yêu kiều, quả thực là tuyệt sắc. Không biết cô nương có thể nể mặt đến trà lâu trò chuyện đôi chút không?"

Tiểu Đào vội vàng chắn trước mặt ta: "Ngươi là ai, tìm tiểu thư nhà ta có việc gì?"

"Cô nương đừng sợ, ta là quản sự của Như Ý Lâu, Tố Ly." Nàng ta lấy từ trong túi thơm bên mình ra một con dấu đưa cho ta, để chúng ta kiểm tra.

Như Ý Lâu là nơi phong lưu nổi tiếng ở kinh thành, là nơi các bậc quyền quý bàn bạc việc quan trọng, tụ họp bạn bè, ngay cả ta - người sống ẩn dật cũng từng nghe qua danh hiệu "hang ổ đốt tiền" của nó.

Tố Ly đánh giá ta từ trên xuống dưới một lượt: "Nhìn cách ăn mặc, cô nương có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, lại không có gãm vóc lụa là để phổi, thật đáng tiếc. Nếu cô nương đến Như Ý Lâu của chúng ta..."

"Ngươi, tiểu thư nhà ta là cô nương nhà lành." Tiểu Đào tức giận, cắt ngang lời nàng ta, giật lấy con dấu từ tay ta, "bốp" một tiếng đặt vào tay Tố Ly, kéo ta đi.

Tố Ly từ cách ăn mặc và số lượng nô bộc của ta suy đoán, hình như đã chắc chắn ta không phải xuất thân từ gia đình giàu có quyền quý, nàng ta khá tự tin nói tiếp: "Cô nương sao không nói gì, nếu cô nương đến Như Ý Lâu của chúng ta, vô số công tử nhà giàu chắc chắn sẽ vì cô nương mà vung tiền như rác, chẳng lẽ cô nương không động lòng sao?"

Ta có chút d.а.o động, trong lòng sóng to gió lớn cuồn cuộn không ngừng, cơ hội đã đến tận cửa, tại sao ta phải từ chối?

"Ta không có tài nghệ gì cả." Ta quay đầu nhìn nàng ta.

"Không sao, cô nương chỉ cần đứng im không nói gì cũng đủ để mê hoặc lòng người."

"Nếu ta không thể lộ mặt thì sao?"

Tố Ly tự mình suy nghĩ một lúc, cắn răng: "Cô nương che mặt, ánh mắt và dáng vẻ cũng đủ để câu dẫn người ta."

"Được." Ta không để ý đến Tiểu Đào ra sức kéo, bước lên trước nói: "Ta đồng ý."

"Lời này là thật sao?" Tố Ly kích động nắm lấy tay ta, đôi mắt hạnh sáng rực nheo lại thành một đường chỉ, cười tinh nghịch, dáng vẻ tự tin, liệu sự như thần vừa rồi biến mất không còn tăm hơi.

"Có thể cho biết quý danh của cô nương không?"

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: "Gọi ta là Minh Châu đi."

Chương 8

"Minh Châu cô nương, chúng ta đã nói rồi nhé, ngày mai cô nhất định phải đến Như Ý Lâu của chúng ta, chúng ta lập giấy tờ, việc này coi như xong."

Trên đường trở về, Tiểu Đào hậm hực không thèm nói chuyện với ta.

"Kỳ thực cũng không có gì, ngươi đã nghe thấy chưa? Người ta đều khen tiểu thư nhà ngươi dung mạo vô song, lỡ như được vị đại nhân vật nào đó để mắt đến, chúng ta sẽ được ăn sung mặc sướng cả đời."

Tiểu Đào vẫn không để ý đến ta, ta tiến lên kéo nàng, nàng vậy mà lại khóc.

Ta tức giận, hất tay nàng ra chạy một mạch về phía trước.

Ta chưa bao giờ cảm thấy bản thân ti tiện, nhưng nước mắt của Tiểu Đào lại như thiêu đốt tim ta, như đang nhắc nhở ta, ta thật sự tự nguyện sa ngã, tự cam.

Mẫu thân ta vì gia đình sa sút, bất đắc dĩ làm kỹ nữ. Nhưng ta thì không, ta sinh ra đã ti tiện, bản tính là vậy.

Ta muốn tiền, ta muốn rất nhiều rất nhiều tiền, ta muốn sống những ngày tháng sung sướng, ta không sai.

Ngày hôm sau che mặt đến Như Ý Lâu, vừa bước vào đã nghe thấy

giọng nói the thé của Tố Ly: "Ăn gan hùm mêt gấu rồi, không biết bà cô ta đây có người chống lưng sao, còn dám giở trò đồi bại với cô nương nhà ta, c.h.ă.t t.a.y ngươi! Tên khốn!"

Nhin kỹ, Tố Ly đang ngồi trên người một tên mập, "bõp bõp bõp bõp" tát hắn lia lịa, mấy tên tiểu nhị kéo cũng không kéo được, vẻ mặt đau khổ khuyên nàng ta đừng đánh nữa.

Hình tượng của Tố Ly hoàn toàn sụp đổ.

Nhin thấy ta, mắt nàng ta sáng lên, đột nhiên lộn người xuống, chỉnh trang lại mái tóc rồi bù rủi bắt đầu kéo ta đi tham quan.

"Được rồi," Tố Ly nhấp một ngụm trà rồi nói, "Giấy tờ cũng đã lập xong, từ nay về sau cô chính là cô nương của Như Ý Lâu chúng ta. Cô phải huấn luyện thêm vài tháng nữa mới có thể bắt đầu tiếp khách, trong khoảng thời gian này, tiền công vẫn được trả như thường, mỗi tháng năm lượng. Đợi đến khi cô chính thức làm việc, tiền thưởng cô có thể nhận được ba phần."

Nàng ta bảo ta học nhảy múa, học đàn tỳ bà cùng với những cô nương khác.

Nàng ta còn mời cả sư phụ trong gánh hát đến huấn luyện ánh mắt cho chúng ta, mỗi ngày còn phải vào một căn phòng tối om, nhìn chằm chằm vào một nén hương đang cháy để luyện mắt, cứ nhìn như thế suốt một canh giờ.

"Các cô nương, đời người không sợ xuất phát điểm thấp, chỉ sợ không có chí tiến thủ. Nỗ lực, là có thể gặp được chính mình tốt đẹp hơn, những giọt nước mắt đã rơi, những vết thương trên đường đi, tất cả đều sẽ khiến các cô trở thành một phiên bản độc nhất vô nhị."

“Các cô là đẹp nhất, giỏi nhất, tiền tài đang vẫy gọi các cô, ngày mai tươi đẹp đang ở ngay trước mắt!”

“Xông lên, xông lên!”

Mỗi lần đến xem chúng ta, Tố Ly đều kiên định, hăng hái, nhiệt huyết sục sôi đọc ra những câu này.

Tố Ly nói, ta có dung mạo thanh lệ thoát tục, nhưng giữa hàng lông mày lại tự có một vẻ yêu kiều, toàn thân toát lên một vẻ đẹp mong manh dễ vỡ, hình như nàng ta rất coi trọng ta.

Chỉ mất hai tháng, nàng ta đã băng lòng cho ta lên sân khấu múa một mình.

Nhưng ta thế nào cũng không ngờ, lần đầu tiên ra mắt, lại gặp phải người mà ta ít muốn gặp nhất.

13

Ta mặc một bộ váy áo hở eo màu xanh nước biển, tóc búi lỏng, bên mai cài thấp hai bông mộc lan, trên mặt trùm khăn hỷ che khuất nửa khuôn mặt.

Tố Ly đưa cho ta một nhành mộc lan đang e ấp, nàng ta nâng cẩm ta lên, nhìn ta cười: “Minh Châu của ta, chỉ cần để lộ đôi mắt, cũng đủ khuynh đảo chúng sinh rồi.”

Ta chân trần bước lên sân khấu, múa theo tiếng đàn của nhạc công, tâm trạng căng thẳng dần dần dịu xuống, động tác cũng ngày càng uyển chuyển tự nhiên.

Trong đám đông có người lớn tiếng khen hay, ta vô tình xoay người, đột nhiên nhìn thấy Liễu Triều Minh đang cầm chặt ly rượu, hắn nhìn chằm chằm vào ta không chớp mắt, ánh mắt toàn là vẻ nghi ngờ và

kinh ngạc.

Sao hắn lại ở đây?

Ta giật mình, trong phút chốc bối rối, cảm giác xấu hổ tràn lên, ta không thể tránh ánh mắt thăm dò của hắn. Ta không ngừng tự an ủi mình, hắn sẽ không nhận ra ta đâu, ta chỉ để lộ đôi mắt thôi mà, hắn nhất định không nhận ra ta.

Ta không dám nhìn về phía đó nữa, trong lòng dâng lên cảm xúc khó tả, bỗng nhiên có chút chua xót muốn khóc.

Kết thúc điệu múa, ta đứng trên sân khấu, cố gắng bình tĩnh giới thiệu bản thân bằng giọng nói giả thanh.

Liễu Triều Minh đứng dậy, nhìn chăm chăm vào ta, đi về phía ta giữa tiếng ồn ào náo nhiệt.

Ta sợ hãi, sợ đến mức khi vội vã xuống sân khấu, ta đã ngã quy xuống đất.

“Đứng lên.” Một chiếc áo choàng phủ lên người ta, một giọng nói phẫn nộ vang lên trên đỉnh đầu.

Ta nắm chặt áo choàng, nghe thấy mọi người xung quanh nhỏ giọng gọi: “Thái tử điện hạ.”

Ta bị người ta lôi kéo đến một phòng riêng rốn, cửa “rầm” một tiếng đóng sập lại.

“Chương Thu Hà, nàng đúng là ngoan cõi, không biết hối cải.”

Sao chỗ nào cũng có Ân Cửu Thanh vậy, hắn lại muốn giáo huấn ta

nữa rồi.

"Ngài dựa vào đâu mà quản ta? Chính ngài đã nói, i ta phải dựa vào chính mình, bây giờ ta đang dựa vào chính mình đấy."

"Nàng nhìn xem nàng đang mặc cái gì? Ăn mặc như thế này, ở nơi này, đây chính là cái gọi là dựa vào chính mình của nàng sao?"

Chương 9

Ta nhanh chóng cởi chiếc áo choàng của hắn đang khoác trên người, nhét lại vào tay hắn: "Ta có thể tự kiếm tiền, ta dựa vào bản lĩnh của mình để người khác cho ta tiền thì có gì sai? Lời nói của ngài chẳng khác nào người đứng trên trời mà không biết người đứng dưới đất sống ra sao. Ta chỉ muốn sống cho tử tế một chút, tại sao ngài hết lần này đến lần khác sỉ nhục ta?"

Ân Cửu Thanh sa sầm mặt, lặp lại: "Sỉ nhục? Vậy nàng tự thấy, bây giờ nàng có tử tế không?"

Ta cắn môi im lặng.

"Nếu nàng thật sự trong sạch, lúc Liễu Triều Minh đi về phía nàng, nàng hoảng sợ cái gì? Nàng có gì không thể để người khác biết?"

Lời nói của hắn như một cây búa nặng nề giáng xuống trái tim ta, ta bất lực lùi lại hai bước, im lặng không nói, chỉ biết bầu chặt lòng bàn tay.

Ân Cửu Thanh nhấc áo choàng lên giữ mạnh mấy cái, giống như đang rũ bỏ thứ gì đó bẩn thỉu: "Hôm nay là ngày thi Đinh, Liễu Triều Minh thi đỗ nhì bảng, hạng mười tám."

Hắn mặc áo choàng vào, nói: "Đừng đến nơi này nữa, người quen biết nàng sẽ nhận ra nàng ngay."

"Không cần ngài quản."

Ta lạnh lùng nói: "Ta dựa vào chính mình, trong sạch, không cần ngài chỉ trỏ."

"Nếu có người phát hiện ra thân phận của nàng, nàng để mặt mũi cữu cữu ở đâu?"

Ta nhớ đến lời phụ thân ta nói, mặt mũi Chương gia đều bị ta làm mất hết rồi, bọn họ đúng là giống nhau.

"Ngài là Thái tử, muôn dân thiên hạ đều là con dân của ngài. Ta muốn cầu xin ngài cứu ta, ngài bảo ta dựa vào chính mình, bây giờ ta đang thật sự dựa vào chính mình, ngài lại trách ta không biết phép tắc, làm mất mặt mũi Chương gia. Thái tử ca ca, huynh dạy ta xem, ta rất cuộc phải làm sao mới được?"

"Trong phủ không ai quan tâm ta, không ai thích ta, ta không muốn bị gả cho người ta một cách qua loa, ít nhất ta cũng có nhan sắc, ta ở đây tìm cho mình một con đường sống, tại sao lại không được? Ngay cả việc ta đến đây cũng là lén lút chui lỗ chó ra ngoài. Ngài mãi mãi cao cao tại thượng, cho mình là đúng, bởi vì người căn bản không nhìn thấy hoàn cảnh của ta, chỉ biết dựa theo suy đoán của mình mà nói này nói nọ với ta."

Ân Cửu Thanh sững người, đôi lông mày hơi nhíu lại càng cau chặt hơn, nói một cách cứng nhắc: "Ta là vì muốn tốt cho nàng."

"Cảm ơn, ta không cần." Ta dừng lại một chút: "Vẫn là cảm ơn ngài, đã giúp ta không quá mức lúng túng trước mặt chàng."

Ta cúi đầu, chạy nhanh ra ngoài.

Trăng lên cao, ta che mặt từ Như Ý Lâu đi ra, không lâu sau liền nhận ra có người đang lén lút theo dõi ta phía sau.

Tên ngõc này, ngu c.h.ẽ.t đi được.

Ta ngẩng đầu nhìn trăng trên trời, nước mắt bất giác rơi xuống.

“Liễu Triều Minh, đừng theo ta nữa, sau này cứ coi như chưa từng quen biết ta đi.”

Hắn có tương lai tươi sáng của hắn, ta không xứng nữa rồi.

“Thu Hà, đừng như vậy.”

Ta cúi đầu, giọng nói nghèn nghẹn: “Không cần chàng quản, ta vốn dĩ không phải người tốt.”

“Nàng miệng cứng lòng mềm, không hề vô tình như nàng tưởng, đừng tiếp tục nữa, cứ như vậy, nàng sẽ thua, nàng sẽ thương tích đầy mình.”

Giọng nói của Liễu Triều Minh vang lên từ phía sau.

Ta quay đầu lại nhìn, hắn nắm chặt hai tay, đứng trong bóng tối mập mờ, ta không nhìn rõ vẻ mặt của hắn.

“Ta còn tàn nhẫn và vô tình hơn chàng tưởng tượng nhiều.”

Đêm khuya, ánh nến lung linh, ta đang ngồi trước gương đồng chải tóc, đầu óc lơ đãng, một túi gấm “bỗp” một tiếng rơi trúng gương đồng của ta.

“Thái tử bảo cô đừng đến nơi đó nữa.”

Giọng nữ lạnh lùng đồng thời vang lên, rõ ràng là nữ ám vệ đã từng ép ta uống thuốc kia.

Ta bị tiếng động bất ngờ này làm giật mình, chiếc lược trong tay rơi xuống đất, kinh hồn bạt vía quát: "Cô có biết lễ phép không? Cô có biết cô rất đáng sợ không?"

"Ồ."

Ta mở túi gấm ra, hai mắt sáng rực, những tờ bạc lớn nhỏ cộng lại ước chừng hai ngàn lượng, cả đời này ta chưa từng thấy nhiều tiền như vậy.

"Đồng ý chưa?" Nữ "đạo chích" kia thấy ta lật đi lật lại đếm tiền mấy lần, giọng điệu lại càng mất kiên nhẫn.

Số tiền này càng củng cố thêm ý định kiểm tiền của ta, hóa ra đột nhiên giàu có là cảm giác như thế này, chuyện nói một đằng làm một nẻo ta cũng không phải là không làm được.

Ta hắng giọng: "Được rồi, ta đồng ý."

Ta cất hơn chục tờ bạc vào trong các trang sách, dưới gầm giường, trong giày bông, trong túi áo choàng cất đi. Số tiền còn lại một ngàn lượng, ta bọc tới bốn lớp, cho vào hộp, nửa đêm đào một cái hố dưới gốc cây hoa quế, chôn xuống.

Nỗi buồn phiền hôm nay đều bị niềm vui sướng khổng lồ xua tan, cứ như đang nằm mơ, cả người lâng lâng như trên mây, cả đêm không ngủ được.

Trời sắp sáng, ta mơ màng thấy mình đang nuôi heo ngoài sân. Chẳng hiểu sao, mấy chục con heo béo ú kia bỗng chốc hóa thành heo vàng. Trong mơ, ta ôm lấy heo vàng béo núc ních cười đến nỗi miệng cũng không ngậm lại được.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, nước miếng ướt cả gối.

Đang còn ngẩn ngơ thì Tiểu Đào hốt hoảng chạy vào gọi ta: "Không xong rồi tiểu thư, Liễu Triều Minh sai bà mối đến cầu hôn rồi!"

Ta luống cuống chạy ra tiền sảnh, thấy Liễu Triều Minh mặc một bộ trường sam bằng lụa màu xám tro mới tinh, cúi đầu đứng ở hành lang, thậm chí còn không được vào trong sảnh.

Chương 10

Chương Cẩm Xán mắng xối xả: “Đừng tưởng ngươi thi đỗ cử nhân là có thể trèo cao vào nhà ta. Chương Thu Hà dù sao cũng là thứ nữ của phủ Thái phó, nhà ngươi là cái thứ gì, phụ thân ta sao có thể gả Chương Thu Hà cho ngươi chứ? Hơn nữa, trước kia ngươi còn dám dụ dỗ nàng, ngươi còn mặt mũi nào đến cầu hôn? Chương Thu Hà mới không coi trọng loại người như ngươi đâu, ngươi đừng mơ tưởng hão huyền nữa, mau dẫn bà mối về đi, thật không biết xấu hổ!”

“Cẩm Xán, đừng ăn nói lung tung, về phòng mình đi.” Đại phu nhân vừa nói vừa dùng khăn tay lau mồ hôi, chậm rãi tiến lên cùng đám nha hoàn.

“Rõ ràng là vậy mà. Hắn thi đỗ cử nhân thì đã sao, trước kia chẳng phải vẫn là người hầu trong nhà ta hay sao? Cho dù Chương Thu Hà chỉ có mỗi cái mĩ ngoài thì hắn cũng không với tới được đâu!”

“Mau lui xuống cho ta, bộ dạng này là sao hả?” Đại phu nhân cau mày quát, Chương Cẩm Xán dậm chân bỏ đi.

Ta nấp trong góc, thấy Đại phu nhân mặt mày sa sầm nói gì đó, Liễu Triều Minh cúi đầu không nói một lời.

Ta chưa từng thấy hắn mặc quần áo chỉnh tề như vậy, bộ trưởng sam bằng lụa còn thêu rất nhiều lá trúc, chỉ là vạt áo hơi ngắn, nhìn không được vừa người lắm.

Hắn da trắng, người cao gầy, toát ra vẻ nho nhã thư sinh, dung mạo

cũng không đến nỗi anh tuẫn vô song, chỉ là thanh tú dễ nhìn.

Lúc này, đôi mắt hạnh tròn xoe của hắn long lanh nước, tay buông thõng bên hông vô thức sờ lên vạt áo, nhẹ nhàng kéo kéo, véo véo, véo vạt áo thành một cục rồi lại thả ra, véo rồi lại thả.

Đại phu nhân dẫn nha hoàn đi rồi, hắn đứng ở hành lang ngẩng đầu nhìn trời, không biết qua bao lâu, lâu đến mức ta tưởng chừng như thời gian đã ngừng lại, hắn mới dẫn bà mối quay người rời đi.

Ta trốn trong góc, không ra gặp hắn.

15

Qua giờ Ngọ trời đổ mưa nhỏ, ta che ô vội vã đến Như Ý Lâu, cùng các cô nương gảy đàn tỳ bà cho vui.

Tên tiểu nhị bên cạnh Tố Ly gọi ta ra ngoài.

Tố Ly ung dung uống trà, thấy ta đến, nàng ta đặt chén trà lên bàn, liếc nhìn ta rồi chẽ giễu: "Ngươi xem nơi này của ta là nơi nào hả, Chương nhị tiểu thư."

Lòng ta chợt thót lại, thật sự không biết nên mở lời thế nào.

Thấy ta không nói gì, nàng ta mỉm cười, đập tờ giấy nợ lên bàn: "Tiền vi phạm hợp đồng một trăm lượng, Chương nhị tiểu thư trả số tiền này rồi chúng ta coi như thanh toán xong."

Khóe miệng nàng ta mím chặt, cõi nén giận, rõ ràng là căm thay ta lừa nàng ta.

"Tố Ly tỷ tỷ, ta vẫn muốn ở lại đây, đừng đuổi ta đi được không?"

"Ta nói này Chương nhị tiểu thư, ngươi xem nơi này của chúng ta là nơi nào, biết bao nhiêu cô nương xinh đẹp không có cơm ăn phải dựa vào nghề này để kiếm sống, ngươi đến đây làm gì, trải nghiệm cuộc sống à? Ngươi làm ơn đi, đừng có gây rối nữa. Chương gia là loại gia đình nào, chúng ta sao có thể đắc tội nổi, nếu ngươi làm mất mặt Chương phủ ở đây thì ta cũng không làm ăn gì được nữa."

"Tỷ tỷ, tỷ đã biết ta là nhị tiểu thư thì cũng biết ta không phải tiểu thư khuê các gì, ngày đó tỷ vừa nhìn đã đoán ra ta không phải tiểu thư nhà giàu sang quyền quý, tuyệt đối không phải tỷ nhìn nhầm. Nếu ta sống tốt ở phủ thì ta cũng đâu đến đây..."

Đêm qua mới biết mùi vị của giàu sang, sao hôm nay có thể tự tay cắt đứt con đường làm giàu chứ, lại còn phải bồi thường một trăm lượng nữa, ta chẳng phải lỗ c.h.ết sao?

"Hai tháng nay ta cũng nhìn ra rồi, ngươi chịu khó học hỏi, là một cô nương cầu tiến, nhưng thân phận của ngươi thật sự khiến người ta khó xử, ai ngờ gia đình hiền hách như vậy mà lại đối xử với thứ nữ như thế."

Tố Ly thở dài: "Thôi được rồi, ngươi đi theo ta, ta đi hỏi chủ tử một chút."

Tố Ly dẫn ta đến phòng khách sang trọng nhất trên tầng ba.

Vừa vào cửa là một chiếc giường lớn, màn giường màu trắng khẽ lay động, lờ mờ thấy có người nằm trên giường.

Lò hương đồng hình chim Chu Tước tỏa ra làn khói nhẹ, cả căn phòng thoang thoảng mùi lê ngọt ngào.

"Công tử, ngươi đến rồi."

Những ngón tay thon dài trắng nõn vén màn giường, một gương mặt yêu kiều tuyệt mỹ hiện ra từ sau lớp màn.

Đường nét sắc sảo, làn da trắng sứ, đôi mắt phượng hẹp dài, đôi môi mỏng hồng hào, hắn ta mới đúng là có tướng mạo hồ ly tinh, ta đứng trước mặt hắn ta quả thật là tự ti mặc cảm, kém sắc hơn hắn.

Sức hút từ dung mạo của người này quá lớn, tim ta đập thình thịch, không dám phát ra tiếng động, cứ như thể thở thôi cũng là xúc phạm đến mỹ nhân vậy.

Hắn ta mặc áo đỏ, chân trần bước trên thảm, tay cầm một chiếc quạt xếp, ta toàn thân căng cứng, không dám thở mạnh, nhìn hắn ta càng đi càng gần, dùng quạt xếp nâng cằm ta lên.

Quan sát một lúc, hắn ta rút quạt xếp, cười với Tố Ly: "Tình có thể hiểu."

"Đúng vậy công tử, người phải hiểu cho ta, ta vừa nhìn thấy dung mạo của nàng, vừa dụ dỗ vừa lừa gạt liền đưa nàng về đây, nào còn quan tâm đến việc điều tra lai lịch. Chuyện này không thể trách ta được, tướng mạo này vừa nhìn đã biết có thể kiếm bộn tiền cho Như Ý Lâu chúng ta."

"Thôi được rồi, chuyện này là do ngươi không điều tra kỹ, thôi bỏ qua tiền vi phạm hợp đồng đi."

Chương 11

Hắn ta lười biếng xoay người, đi về phía giường, vạt áo màu đỏ lướt trên thảm phát ra tiếng sột soạt.

Trong lòng ta không khỏi kinh ngạc thán phục, nam tử này thật sự quá đẹp, cả người toát ra khí chất phóng khoáng, khiến người ta không thể rời mắt.

Nằm lại trên giường, hắn ta dựa vào gối mềm, chõng cẳng nhìn ta: "Chương nhị tiểu thư, nơi này không phải chỗ ngươi nên đến, xem như Tố Ly lừa gạt ngươi trước, ta sẽ miễn tiền vi phạm hợp đồng, bảo Tố Ly hủy giấy nợ, sau này đừng đến nữa."

Ta đến đây quả thật đã khiến bọn họ phải gánh chịu rủi ro không đáng có, chủ nhà đã hạ lệnh đuổi khách, ta không thể mặt dày ở lại dây dưa.

Chỉ là trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối, buồn bã, hơn hai tháng nay, vũ đạo chưa học được mấy điệu, đàn tỳ bà cũng mới chỉ nhập môn. Rời khỏi đây rồi, e là ta sẽ không còn cơ hội tiếp xúc với những thứ này nữa.

"Minh Châu cô nương, ngươi không giống những cô nương khác trong lâu này, cho dù cuộc sống có khó khăn, dựa vào gia thế của ngươi cũng có thể làm chính thất, ở trong lâu này thì có tương lai gì chứ? Đừng ngốc nữa, về nhà đi."

Trên đường che ô vè phủ, trong lòng ta buồn bã không thôi.

Cứ tưởng là “thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng”, nào ngờ lại là “đen đui lại gặp vận đen”. Ban đầu cứ tưởng mọi chuyện đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, ai ngờ lại quay về điểm xuất phát.

Ta cúi đầu bước đi, một đôi giày êm vân mây màu đen tuyền xuất hiện trước mắt, phía trên là trường bào màu xanh da trời, thắt lưng bằng ngọc bích, tiếp đến là một gương mặt đoan chính.

“Sao ngài lại ở đây?”

Tay Ân Cửu Thanh đặt trên cán ô khẽ động, nói ngắn gọn: “Có việc, tình cờ đi ngang qua.”

Ta ô lên một tiếng rồi lách qua hắn đi tiếp, lúc này ta tạm thời không có tâm trạng câu dẫn hắn.

“Ta tiện đường đến xem nàng có làm trái lời ta không.” Hắn im lặng một lúc rồi gọi ta lại: “Ta vừa hay có việc quan trọng cần bàn bạc với cữu cữu, tiện đường đưa nàng về.”

Hắn chỉ vào chiếc xe ngựa cách đó không xa.

Không đi thì phí.

Trong xe ngựa chỉ có hai chúng ta, ta chợt cảm thấy hơi ngại ngùng, còn có chút bồn chồn lo lắng.

Ân Cửu Thanh ngồi trong xe ngựa, cầm một quyển sách lên đọc, không thèm để ý đến ta.

Khi ta vén rèm xe lên ngắm cảnh đường phố trong mưa, hắn mới hỏi: “Sau này không đến Như Ý Lâu nữa chứ?”

"Không đến nữa."

"Được rồi." Hắn lại cúi đầu đọc sách.

Gần đến nơi, ta bảo hắn dừng xe cho ta xuống trước.

"Nàng định làm gì?" Ân Cửu Thanh đặt sách xuống, bỗng nhiên hiểu ra: "Cô nhớ rồi, nàng muốn đi chui lỗ chó."

Thái tử điện hạ, ngài thật chẳng cần phải thông minh đến thế đâu.

Không lâu sau, Hoa Dương trưởng Công chúa tổ chức một buổi yến tiệc thưởng hoa tại vườn mẫu đơn hoàng gia, mời các tiểu thư khuê các trong kinh thành đến tham dự.

Tiên hoàng hậu quá cố rất thích mẫu đơn, Tiên đế vì thế đã xây dựng vườn mẫu đơn này, cũng là biểu tượng cho tình cảm sâu đậm của hai người.

Trên đường đi, Chương Cẩm Xán bất mãn dặn dò ta: "Đến vườn mẫu đơn thì đừng có hái hoa lung tung, mẫu đơn ở đó đều là giống quý hiếm mà Tiên đế đích thân tìm từ Lạc Dương về. Hoa Dương trưởng Công chúa tính tình nóng nảy, nếu để bà ấy thấy ngươi phá hoại mẫu đơn thì ngươi cứ đợi c.h.ết đi, ngay cả phụ thân cũng không cứu được ngươi đâu. Vào vườn rồi thì phải giữ chuẩn mực, đừng làm mất mặt Chương gia chúng ta."

Vừa vào, nàng ta liền dẫn theo nha hoàn đi tìm bạn bè của mình.

Ta và Tiểu Đào đang thưởng thức những bông mẫu đơn màu vàng thì một giọng nói âm trầm vang lên bên tai: "Nhị muội muội, lâu rồi không gặp, vẫn khỏe chứ?"

Lý Vinh Xuyên gầy đi rất nhiều, lớp mỡ trên mặt cũng giảm đi không ít, nhìn cũng ra dáng người hơn.

"Vẫn khỏe." Ta không muốn dây dưa với hắn, kéo tay Tiểu Đào định bỏ đi.

Hắn nhanh chóng bước tới chặn đường ta, phẫn nộ nói: "Ta đã hiểu vì sao nhị muội muội lại giả vờ thanh cao trước mặt ta rồi, hóa ra là đã leo lên được cành cao của Thái tử điện hạ. Người hại bốn thế tử phải ở trong chùa ăn chay niệm Phật ba tháng trời, thật là cao tay."

Ta cười khẩy: "Ngươi vào chùa ba tháng cũng tốt, giảm bớt mỡ trên người, trị cho cái đầu óc dơ bẩn của ngươi."

"Chương Thu Hà, ngươi đắc ý cái gì? Ngươi chẳng qua chỉ được cái mã ngoài thôi. Trừ cái mặt ra thì ngươi chẳng có gì tốt đẹp cả, tâm địa độc ác, lẳng lơ, không biết phép tắc..."

"Ngươi xấu xí, lại chẳng có gì tốt đẹp. Mặt đầy mỡ, bóng nhẫy, người thì toàn mụn nhọt. Cũng không soi gương xem mình như thế nào, ngươi muốn lẳng lơ cũng chẳng ai thèm, ngươi xấu xí còn lăm chuyện."

"Tiểu thư, ngươi đừng nói nữa." Tiểu Đào sợ hãi kéo ta lại.

"Được lắm Chương Thu Hà, có người chống lưng cho nên ngươi mới to gan lớn mật như vậy, ngươi dám sỉ nhục ta, chưa từng có ai dám mắng ta như thế." Lý Vinh Xuyên cười gằn, rút roi da bên hông ra, "bộp" một tiếng quất xuống đất, rõ ràng là đã nổi giận.

Ta không phải là to gan hơn, chỉ là khi đó ta đã hứa với người ta rằng sẽ an phận thủ thường, kiêm chế tính tình, bảo vệ bản thân.

Khi đó vẫn còn hy vọng, bây giờ thì sống lay lắt qua ngày, lòng như tro tàn, thân như thuyền không bến, chẳng còn sợ gì nữa.

Chương 12

Nhin thấy roi da của Lý Vinh Xuyên, ta thậm chí còn có chút vui mừng, ta muốn chọc giận hắn, để hắn làm loạn trong vườn mẫu đơn này, ta muốn xem xem trưởng Công chúa nhin thấy vườn mẫu đơn bị tàn phá thì liệu có tha cho Lý Vinh Xuyên hay không.

"Hôm nay là ngày gì, ngươi dám gây chuyện? Ngươi tưởng đây là Võ An hầu phủ, muốn làm gì thì làm sao?"

"Vậy ngươi xem thử bốn thế tử có dám hay không." Lý Vinh Xuyên nghiến răng, vung roi về phía ta, bụi bay mù mịt.

"Hự..." Tiểu Đào trúng một roi, ôm vai chấn trước mặt ta, hít hà, vết roi sưng đỏ trên mu bàn tay vô cùng rõ ràng.

Ta bảo Tiểu Đào chạy đi gọi người, mõm thì không ngừng phun ra những lời khó nghe vào Lý Vinh Xuyên, nhân lúc hắn vung roi về phía ta, ta chui vào bụi mẫu đơn rậm rạp, chạy trốn khắp nơi.

Roi da sắc bén quất vào hoa, vào lá, góc vườn này đã tan hoang, Lý Vinh Xuyên rõ ràng là tức giận, roi trên tay không ngừng, miệng vẫn lầm bầm: "Chương Thu Hà, chưa từng có ai dám mắng bốn thế tử như thế, chỉ có ngươi, chỉ có ngươi!"

Nghe thấy tiếng bước chân ngày càng gần, ta bắt đầu khóc lóc kêu cứu: "Cứu mạng!"

Ước chừng người đã đến gần, ta giả vờ bị roi quật vào chân, ngã mạnh xuống con đường lát đá.

Ta đã chuẩn bị sẵn sàng để hứng chịu một roi, nhưng cơn đau dữ kiếp lại không ập đến.

"Lý thế tử, ngươi coi đây là nơi nào." Một nam tử áo tím khí chất bất phàm dùng tay đỡ lấy chiếc roi da to lớn, sau đó dùng sức giật mạnh, Lý Vinh Xuyên lập tức bị đẩy ngã xuống đất.

Nam tử áo tím cởi áo khoác ngoài, phủ lên người ta: "Cô nương, ta là Phó Dục, con trai của Hoa Dương trưởng Công chúa, tiếp đón không chu đáo khiến cô nương hoảng sợ, ta sẽ đưa cô nương đến y quán ngay."

Ta yếu ớt gật đầu.

Nói một tiếng "đắc tội", Phó Dục định bế ta lên, tay vừa ôm lấy eo ta thì Chương Cẩm Xán cùng một đám tiểu thư khác chạy tới.

"Phó Dục, ngươi không được chạm vào nàng!" Chương Cẩm Xán vội vàng chạy đến, thô bạo đẩy hắn ra: "Không được chạm vào nàng, ta sẽ tự bế nàng."

Chuyện gì đang xảy ra vậy, sao Chương Cẩm Xán lại kỳ lạ như thế?

Chương Cẩm Xán cõi sức kéo ta dậy, trong lúc kéo, nàng đã chạm vào vết thương của ta vài lần, đau đớn mức ta hít hà.

"Chương tiểu thư, cô đừng gây thêm phiền phức nữa." Bị Phó Dục quát, Chương Cẩm Xán lập tức im lặng, dậm chân tủi thân.

Sau đó nàng ta bỗng nhiên sáng mắt, chỉnh đốn lại vẻ mặt, ra vẻ đoan trang.

Nhìn theo ánh mắt của nàng ta, một mỹ phụ nhân dung mạo đoan trang, khí chất cao quý đang đi về phía này, chắc hẳn là Hoa Dương trưởng Công chúa.

Bên trái bà là Ân Cửu Thanh mặc áo bào màu bạc, bên phải là... mỹ nhân chủ tử mặc áo bào màu trắng?

???

Hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, Hoa Dương trưởng Công chúa cau mày, sắc mặt sa sầm: "Còn không mau đến đây, lôi hắn xuống đánh 30 trượng. Kéo đến trước cửa Võ An hầu phủ đánh, nói với Võ An hầu rằng nếu ông ta không biết dạy con, bốn Công chúa sẽ thay ông ta dạy!"

Chương Cẩm Xán há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói.

"Hài tử ngoan, con đừng sợ." Hoa Dương trưởng Công chúa lấy khăn lau mồ hôi cho ta: "Ta sẽ bảo Dục nhi đưa con đến y quán ngay."

"Cô mẫu, hôm nay người và biểu đệ còn có việc quan trọng, hay là để Cô đi." Ân Cửu Thanh nói: "Đây là nhị tiểu thư Chương gia, bốn cung là biểu ca, cũng nên đi một chuyến."

"Vậy cũng được, Dật nhi, con đi thưởng hoa cùng cô mẫu nhé."

"Vâng." Mỹ nhân chủ tử mặc áo bào trắng mỉm cười với ta, khẽ gật đầu, rồi cùng trưởng Công chúa rời đi.

Chương Cẩm Xán thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đưa tay ta cho Ân Cửu Thanh, ánh mắt đuổi theo, lơ đãng nói: "Biểu ca, muội vẫn

chưa chơi đủ, huynh đưa nàng đến y quán đi, muội không đi đâu."

Nói xong, nàng ta nhanh chóng cởi áo khoác trên người ta ra, lại vội vàng cởi áo khoác của Ân Cửu Thanh ra choàng lên người ta, rồi cầm chiếc áo khoác màu tím vội vàng chạy đi.

"Dật nhi là ai?" Ta hỏi.

"Là ca ca của bốn cung, An vương Ân Cửu Dật."

Ân Cửu Thanh liếc ta một cái: "Hoàng huynh đã có chính phi, trắc phi, còn có rất nhiều thiếp thất, nàng đừng có ý đồ gì với huynh ấy."

Mỹ nhân chủ tử hóa ra là An vương, thì ra Như Ý Lâu là cửa hẵn, trách sao lại có thể có cửa hàng lớn như vậy ở kinh thành đất chật người đông.

"Vậy ta có ý đồ với ngài, ngài cưới ta không?"

Ân Cửu Thanh đột nhiên ôm ngang ta lên.

Vết thương sau lưng bị hẵn ăn phải, đau đến mức ta chảy nước mắt.

Ta tạm thời không trêu chọc hẵn nữa, chỉ biết kêu ca: "Thái tử ca ca, huynh chạm vào vết thương của muội rồi, đau, đau quá!"

Hẵn thản nhiên di chuyển tay lên trên một chút, mặt không cảm xúc nói: "Đáng đời."

"Huynh ghét muội đến vậy sao? Tại sao huynh lúc nào cũng dạy dỗ muội, muội thật sự rất đau."

Ta đưa cổ tay in hẵn vết roi đến trước mặt hẵn, nước mắt lưng tròng, ra vẻ đáng thương: "Thái tử ca ca, huynh xem, thật sự rất đau."

"Nàng có phải cố ý chọc giận hắn hay không, trong lòng nàng tự rõ. Nàng có thể cam tâm tình nguyện để hắn đánh sao? Nàng là loại người không có chút tâm cơ nào ư? Còn cả đám mẩu đơn kia nữa, nàng cố ý đúng không?"

Chương 13

Ta bỗng nhiên không muốn nói nữa, dường như cũng chẳng còn gì để nói.

Cảm xúc phẫn khích kích động dần lảng xuống, ta giấu cánh tay vào trong tay áo.

Trong nháy mắt, nước mắt rơi lᾶ chã. Màn kịch tưởng như hoàn hảo không chút tì vết, thực chất lại đầy sơ hở, ta còn nực cười hơn cả một tên hề nhảy nhót.

"Chính là ta cố ý đó."

"Đáng sao? Nàng hà tất phải làm tổn thương chính mình vì hắn?"

"Ngài không hiểu sao? Nhưng rõ ràng ngài nên hiểu, ngài đã tận mắt chứng kiến."

Ân Cửu Thanh còn muốn nói gì đó, nhưng ta không muốn nghe nữa, nhắm mắt lại nói: "Thái tử ca ca, ta thật sự rất đau, huynh mau đưa ta đến y quán đi, đừng để ta bị sẹo."

18

Buổi tối, ám vệ của Ân Cửu Thanh lại đến, ném xuống một đống chai lọ rồi biến mất.

Ngày hôm sau, lúc phụ thân ta tan triều trở về, An vương lại đi cùng.

Phụ thân ta sắc mặt không vui, trừng mắt nhìn ta một cái, rồi đi ra khỏi tiền sảnh.

Ân Cửu Dật uống một ngụm trà, từ trong tay áo lấy ra một chiếc hộp gấm đưa cho ta: "Minh Châu cô nương, đây là phí bít miệng."

Mở hộp ra xem, ôi chao, một viên dạ minh châu to bằng nắm tay.

Chương Cẩm Xán hình như cũng có một viên dạ minh châu, nhưng kích cỡ và độ trong thì kém xa viên này.

Trong lòng đấu tranh tư tưởng một hồi, ta đóng hộp lại, mắt không chớp đẩy trả lại: "Vương gia, ta không phải Minh Châu."

"Vậy nàng tên là gì?"

Giọng nói khàn khàn truyền vào tai ta, mỹ nam kia đưa mắt nhìn, cong môi cười với ta.

Ông trời thật sự quá thiên vị hắn, ngay cả giọng nói cũng dễ nghe, từ tính mà lại trong trẻo, ta bất chợt liên tưởng đến lớp tuyết tích tụ trên mái nhà vô tình rơi xuống.

Ta định thần một lúc mới nói: "Chương Thu Hà."

"Vẫn là cái tên Minh Châu hợp với nàng hơn." Hắn tự ý nhận xét một câu rồi nói tiếp: "Minh Châu cô nương nếu không nhận lễ này, bản vương thật sự áy náy trong lòng. Coi như là để bản vương yên tâm, Minh Châu cô nương cứ nhận lấy đi."

Vừa nói vừa đẩy hộp về phía ta: "Mong Minh Châu cô nương nhận cho."

Hoàng tử làm ăn buôn bán quả thật không phải là chuyện vể vang gì có thể công khai nói ra.

Ta không tiện từ chối nữa: "Vậy được, ta nhận, sẽ không nói ra ngoài."

Tiễn Ân Cửu Dật đi rồi, phụ thân ta quay người lại, ánh mắt dừng trên chiếc hộp gỗ trong tay ta, mang theo chút dò xét chậm rãi chuyển đến gương mặt ta, ngữ khí có chút cảnh cáo: "An vương ham mê tửu sắc, mỹ thiếp nhiều vô số kể, phong lưu bậc nhất, đừng có sinh ra những suy nghĩ không nên có.

Phụ thân đang tìm kiếm một phu quân tốt cho con, những ngày này con ngoan ngoãn ở nhà, đừng ra ngoài gây chuyện nữa."

"Nhưng mà Chương... tỷ tỷ còn chưa..."

"Chuyện của tỷ tỷ con không cần con phải lo."

Nói xong câu đó một cách lạnh lùng, phụ thân ta liền bỏ đi.

Không lâu sau, Hoàng thượng bắt đầu lệnh cho Lễ bộ chuẩn bị cho việc tuyển phi của Thái tử.

Cả phủ trên dưới đều đã biết rõ, Chương Cẩm Xán sẽ là Thái tử phi nội định, nhưng tuyển phi của Thái tử không phải chuyện nhỏ, nhất định phải làm theo đúng lễ nghi phép tắc.

Phải trải qua ba vòng tuyển chọn, vượt qua nhiều tầng kiểm tra, mất hơn ba tháng mới có thể định ra được người được chọn.

Kết thúc vòng tuyển chọn thứ hai, ngoài Chương Cẩm Xán, còn lại

ba cô nương: Trưởng nữ dòng chính của Tề quốc công gia là Tề Mai, thứ nữ dòng chính của Bình bộ Thượng thư là Dương Cảnh Uyển và cháu gái của Lâm lão học sĩ là Lâm Tố Âm.

Hoàng thượng nghĩ đến việc họ đã vào cung hơn một tháng, lâu ngày không gặp người nhà, liền hạ chỉ cho họ về nhà nghỉ ngơi vài ngày.

Chương Cẩm Xán từ trong cung trở về, người gầy đi một chút, tính tình cũng thu liễm hơn nhiều, ngược lại toát ra vẻ yếu đuối mong manh.

Không biết đã chịu khổ gì trong cung, vừa vào cửa nàng ta đã khóc lóc dựa vào lòng đại phu nhân, nước mắt như vỡ đê, không sao kìm nén được.

Cả nhà họ thân thiết tâm sự, ta đứng bên cạnh thật sự có chút chướng mắt, rất tự giác lui xuống.

19

Sau giấc ngủ trưa, phụ thân ta gọi ta đến.

Ông nói nếu hôn sự của Chương Cẩm Xán được định, phủ không còn sức lực để lo liệu hôn sự cho ta nữa.

Ông đã xem mắt cho ta hai nhà.

Người thứ nhất là Tuyên Đức tướng quân Lưu Thanh Sơn, hàm ngũ phẩm, đang làm việc dưới trướng Võ An hầu.

Người thứ hai là thứ tử dòng chính của Bình Xương hầu phủ là Ngô Trọng Khang, năm nay đã hai mươi ba tuổi, có một con trai, thê tử mất cách đây hai năm, từ đó đến nay vẫn chưa tục huyễn.

Một cảm giác bất lực dâng lên trong lòng, ta đã làm mất mặt Lý

Vinh Xuyên như vậy, sao có thể gả cho tướng quân dưới trướng phụ thân hắn? Còn Ngô Trọng Khang, thứ tử không được thừa kế gia nghiệp không nói, hắn còn hơn ta bảy tuổi, lại có con riêng. Chẳng lẽ vừa gả vào đã phải làm kế mẫu sao?

Nhận thấy vẻ mặt ta, phụ thân ta cau mày không vui: "Con làm cái mặt gì vậy? Đừng có mơ mộng hão huyền, sống an an ổn ổn, há chẳng phải là phúc phận của con sao?"

"Đi đi, lát nữa đến nhà thuyền bên bờ Bích Thủy hồ gặp hai vị công tử kia, hoa sen mới nở rồi."

Bên bờ Bích Thủy hồ có một loại kiến trúc mô phỏng cấu trúc nhà thuyền, hình dáng trang trí bên ngoài giống hệt nhà thuyền, chỉ là nó được cố định chắc chắn trên mặt nước, không thể di chuyển, chỉ để mọi người thưởng sen phẩm trà, loại kiến trúc này cũng được gọi là bất hệ chu.

Chương 14

Lên bến hệ chu, Lưu Thanh Sơn đứng dậy vẫy tay đón ta, luống cuống làm đổ ấm trà, vừa phủi quần áo vừa nhìn ta ngại ngùng nói: "Chương nhị tiểu thư."

Ta gật đầu với hắn, nhìn vết nước loang lổ trên áo bào của hắn, nói: "Ngài, hay là về thay quần áo đi?"

Hai tay hắn xua xua, lộ ra nụ cười gượng gạo: "Không sao."

Hắn sinh ra khôi ngô lực lưỡng, một loạt động tác lại mang theo vẻ trẻ con ngây ngô.

"Thu Hà tiểu thư, nàng đẹp hơn trong tranh nhiều." Cẩn thận nói xong câu này, sắc mặt hắn bỗng chùng xuống.

Im lặng một lúc, hắn thở dài nói: "Lưu mỗ không biết mình có phúc phận gì, được may mắn bàn chuyện hôn sự với Thu Hà tiểu thư, người như Thu Hà tiểu thư, xứng đáng được nâng niu chiều chuộng, Lưu mỗ thật sự không xứng. Hôm nay thật thất lễ, Lưu mỗ xin cáo lui trước."

Chưa để ta kịp phản ứng, hắn đã đứng dậy, vén áo bào rời đi.

Cảm xúc khó tả dâng lên từ sâu thẳm trong lòng, ta ngơ ngác nhìn mặt hồ, trong lòng vừa buồn vừa ấm áp.

Không biết qua bao lâu, trên mặt hồ vang lên tiếng nhạc cụ du dương, một chiếc nhà thuyền tinh xảo bốn góc buộc chuông đồng từ

giữa những lá sen lướt tới.

Nhà thuyền dừng lại bên cạnh bến Chu, hai cô nương dìu nhau xuống thuyền, một cô nương áo hồng thanh âm trong trẻo nói: "Thuyền lắc làm ta đau đầu, muốn nôn, biểu ca đúng là rảnh rồi, cứ phải đi ngắm sen gì chứ."

Một cô nương áo tím lạnh lùng nói: "Hôm qua chẳng phải muội nói muốn đến hái sen sao?"

Hai người họ ngồi xuống trước mặt ta, nhìn cách ăn mặc, hẳn là phu nhân của nhà giàu có nào đó.

Ta quay đầu lại từ chiếc nhà thuyền thần bí tinh xảo kia, Ngô Trọng Khang dẫn theo nha hoàn đến trước mặt ta: "Chương nhị tiểu thư."

Ngô Trọng Khang không gầy như trong tranh, cũng không cao như trong tranh.

Chưa kịp nói chuyện được mấy câu, nha hoàn của hắn bỗng nhiên lấy khăn tay ra lau mồ hôi trên trán hắn.

"Chương nhị tiểu thư không biết, công tử nhà chúng ta sợ nóng." Nha hoàn kia e lệ mở miệng, khép nép hành lễ với ta: "Mong Chương nhị tiểu thư đừng trách tội."

"Thôi." Ngô Trọng Khang xua tay, vẻ mặt không kiên nhẫn: "Bản công tử không nóng, đừng làm vậy nữa."

Ta đoán, nha hoàn này có lẽ còn là thông phòng, liền thuận miệng hỏi một câu.

Ngô Trọng Khang có vẻ khó xử, thở dài một tiếng, cuối cùng cũng

chịu nói thật: "Không phải, nàng ấy là đại nha hoàn bên cạnh vong thê, từ khi thê tử qua đời, vẫn luôn tận tâm tận lực chăm sóc Dục ca nhi. Mẫu thân ta vẫn có ý, đợi tân phu nhân vào cửa, sẽ nâng nàng ấy làm di nương."

"Nếu là chuyện nhà của Bình Xương hầu phủ, thì không cần phải nói với một người ngoài như ta." Ta thản nhiên đáp.

"Chương tiểu thư, ý cô là gì? Cô sắp sửa là nhị thiếp phu nhân của Bình Xương hầu phủ chúng ta rồi."

Ngô Trọng Khang còn chưa lên tiếng, nha hoàn của hắn đã vội mở miệng: "Cô chỉ là thứ nữ, được làm chính thê của nhị thiếp gia chúng ta đã là... chẳng lẽ cô còn chướng mắt nhị thiếp gia chúng ta?"

Lời phản bác còn chưa kịp thốt ra, nữ tử áo phấn hồng phía sau đã "bõp" một tiếng đậm đập bàn đứng dậy: "Nha hoàn nhà ngươi thật là không biết xấu hổ, ngươi chỉ là một nha hoàn thì dựa vào cái gì mà chỉ trỏ người khác, cũng không sợ mất mặt."

Nữ tử áo tím muốn kéo cũng không kéo lại được, nữ tử áo phấn hồng ba bước làm hai sải đến trước mặt ta, chỉ vào mũi Ngô Trọng Khang mắng: "Cô nương ngươi ta dung mạo xinh đẹp, ngươi thử nhìn lại cái bộ dạng xấu xí của ngươi xem, thật là làm người ta thấy buồn nôn."

"Ngươi là ai?" Nha hoàn kia gấp gáp: "Công tử nhà chúng ta chính là nhị thiếp gia của Bình Xương hầu phủ đấy."

"Ngữ Dung, Hân Ngọc, hai người các nàng chỉ giỏi gây chuyện cho ta." Ân Cửu Dật tay cầm quạt xếp, thong thả bước đến.

Nhin thấy người đến, Ngô Trọng Khang ánh mắt chấn động, kéo nha hoàn quay xuống: "An Vương gia, tiểu nhân có mắt không tròng, đắc

tội Vương phi và trắc phi, xin Vương gia thứ tội."

Nha hoàn run lẩy bẩy, rồi ngã nhào lên người Ngô Trọng Khang.

"Thôi được rồi." Ân Cửu Dật liếc nhìn người dưới đất, ném quạt xếp lên bàn, giọng điệu không cho phép kháng cự: "Mang theo nha hoàn của ngươi mau chóng rời khỏi đây."

20

Lúc này, bầu trời là một mảng lớn ánh hoàng hôn.

Ân Cửu Dật chèo thuyền nhỏ len lỏi giữa những lá sen, ngồi trên thuyền, xung quanh đều là hương sen thoang thoảng: "Hai nàng ấy tính tình trẻ con, đã làm náo loạn lễ xem mắt của nàng, ta thay mặt hai nàng ấy xin lỗi nàng."

"Không sao, còn phải cảm ơn Vương phi và trắc phi đã bênh vực ta."

Nghĩ đến đây, ta lại nói: "Vương gia bỏ Vương phi và trắc phi lại mà cùng ta du ngoạn trên hồ, chẳng sợ người ta nói ra nói vào sao?"

Hắn mỉm cười, trong mắt một vẻ ung dung: "Minh Châu cô nương cũng không sợ, bản vương có gì phải sợ?"

Hắn sinh ra đã đẹp, ai có thể từ chối lời mời của mỹ nhân cơ chứ?

Thuyền nhỏ lắc lư dừng lại giữa đầm sen vắng vẻ, mấy đôi uyên ương kêu lên, vỗ cánh bay đi.

"Uống rượu không?" Ân Cửu Dật đưa túi rượu bên hông cho ta.

Ta nhận lấy túi rượu, ừng ực uống mấy ngụm lớn.

Ân Cửu Dật khẽ cười, sau đó từ từ nằm xuống.

"Nàng..." Hắn ngẩng đầu nhìn trời, dường như muốn hỏi điều gì đó, cuối cùng hắn không hỏi gì, chỉ nói: "Từ góc độ này có thể nhìn thấy vân trên mặt sau của lá sen, rất đẹp, nàng muốn thử không?"

Chương 15

Nằm trên thuyền nhìn trời, bầu trời thật cao thật xa, gió nhẹ thổi qua, ta uống một ngụm rượu, nước mắt theo gió rơi đầy mặt.

Ân Cửu Dật thở dài nói: "Rượu này đúng là hơi cay một chút."

"Ta không thích hoa sen." Ta nghẹn ngào nói.

"Ừm, không thích thì đừng nhìn nữa."

Thế là chúng ta yên lặng nằm đó, ngắm nhìn mây chiêu trên bầu trời.

Uống hết một túi rượu, ta lau nước mắt, sờ lên gò má nóng bừng: "Vương gia, hôm nay đa tạ ngài, đưa ta về thôi."

Ân Cửu Dật khẽ cười: "Được."

Giữa hương sen thơm ngát, hắn chèo thuyền đưa ta rời khỏi đầm sen, thuyền đi qua, gợn lên từng vòng sóng nước.

Khi thuyền cập bến, ta mơ hồ nhìn thấy một người đứng trên bờ, vạt áo màu tím bị gió chiêu thổi bay phấp phới.

Hắn đi về phía này, hóa ra là Ân Cửu Thanh.

Ân Cửu Thanh kịp thời đỡ lấy ta đang bước đi loạng choạng, nói với Ân Cửu Dật: "Biểu muội lâu không về nhà, cứu cữu vừa khéo nhờ ta đến xem thử."

Ta quay đầu lại vẫy tay chào Ân Cửu Dật: "Vương gia, tạm biệt."

Hắn cũng vẫy tay với ta, ta cười hề hề, lại vẫy tay lần nữa.

Ân Cửu Thanh đẩy ta, không hề dịu dàng nhét ta vào trong xe ngựa, giọng nói đầy tức giận hạ thấp xuống: "Nàng không thấy nữ nhân bên cạnh hoàng huynh sao? Những lời ta đã nói với nàng, nàng hoàn toàn không để tâm."

Cả người choáng váng, bị hắn quát, mặt nóng bừng, nước mắt rơi xuống.

Ta nhích lại gần hắn, ôm lấy cổ hắn dụi dụi, lại vừa khóc vừa dụi vào má hắn, như có đầy bụng uất ức: "Thái tử ca ca, ta không muốn gả cho hắn, cho hắn, hắn với Lý Vinh Xuyên, hắn sẽ không buông tha cho ta đâu, hắn còn có con trai, hắn còn xấu xí, nha hoàn còn bắt nạt ta, ta không muốn, huynh cưới ta..."

Hắn chắc là có chút không vui, gỡ ta ra muốn ném ta xuống, ta ôm chặt cổ hắn, càng ôm chặt hơn, còn cần phải thứ gì đó, sống c.h.ết không buông miệng.

Lúc mơ màng ngủ thiếp đi, dường như nghe thấy có người nói "được", có thứ gì đó rơi xuống má, nhẹ nhàng lau đi nước mắt của ta.

21

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, ta bị phụ thân mắng cho một trận té tát, phạt ta quỳ trong từ đường đến tối, bảo ta phải thật tốt sám hối lỗi lầm của mình.

Quỳ đến giữa trưa, không biết vì sao, Chương Cẩm Xán cũng bị đẩy vào.

Thấy ta chiêm cái thảm tròn lớn, nàng ta vừa khóc vừa đẩy ta một cái, chen ta sang cái thảm tròn nhỏ, còn mình thì nằm bò ra cái thảm tròn lớn khóc oa oa.

Ta từ ngơ ngác chuyển sang mừng thầm, che miệng cười khúc khích.

“Chương Thu Hà, ngươi lại cười ta!” Chương Cẩm Xán thảng lưỡng ngồi dậy, khóc nức nở, đầu cú gật gù, vừa khóc vừa nấc cụt nói không rõ ràng: “Ta lười đánh ngươi.”

Ta lười để ý đến nàng ta, ngồi trên cái thảm tròn nhỏ đếm bài vị, ta đều đã xem kỹ rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, chỗ trống ở góc đông nam kia sẽ là của phụ thân ta.

“Hôm qua ngươi có phải đã đánh biểu ca không?” Chương Cẩm Xán vừa khóc vừa sụt sịt, khẳng định nói: “Không biết từ ngày nào, hai người các ngươi rất kỳ lạ. Hắn nói mặt hắn là do đi đụng vào tường mà bị trầy da, ta mới không tin lời nói dối của hắn.”

Ta sững người. Chẳng lẽ ta đã cắn mặt Ân Cửu Thanh, còn suýt nữa làm hắn bị hủy dung?

Sau khi Chương Cẩm Xán nói xong, ta mới chậm chạp nhận ra, không biết từ ngày nào, nàng ta không gọi Ân Cửu Thanh là “Thái tử ca ca” nữa.

“Chương Thu Hà.” Nàng ta nằm trên thảm tròn ngây người rơi nước mắt, tóc dài xõa tung: “Ta không muốn vào cung, biểu ca cứng nhắc lại nhảm chán, suốt ngày chỉ biết dạy dỗ người khác, ta mới không

muốn làm Thái tử phi. Ngày mai lại phải vào cung rồi, ta không muốn đi, từ nhỏ đến lớn ta muốn gì được nấy, tại sao lần này lại không được?"

"Thứ ngươi không muốn là thứ người khác cầu cũng không được, ngươi còn gì không hài lòng nữa, đừng nói những lời này với ta, ta không hiểu ngươi, giữa chúng ta cũng không phải là quan hệ có thể nói chuyện tâm tình."

"Chương Thu Hà, ta không muốn vào cung." Nàng ta lại bắt đầu khóc.

"Thần kinh, ngươi ngậm miệng lại, để ta yên tĩnh một lúc được không."

Chương Cẩm Xán khóc thương tâm như vậy, ta thật sự không nhịn được cười, dù có che miệng kỹ đến đâu, tiếng cười vẫn cứ lọt ra.

"Chương Thu Hà, gần đây ta không đánh ngươi, ngươi muốn tạo phản rồi phải không." Nàng ta đột nhiên nhào tới, đè lên người ta, ta nhân cơ hội túm lấy tóc nàng ta, giật mạnh đến nỗi da đầu nàng ta tê dại, nàng ta hét lớn, thura lúc nàng ta bẻ ngón tay ta để gỡ tóc ra, ta hung hăng cho nàng ta hai cái tát.

"Mẫu thân, phụ thân, cứu mạng..." Chương Cẩm Xán gào thét.

"Con hát kia, các ngươi đang làm ầm ĩ cái gì vậy?"

Phụ thân ta "choang" một tiếng đậm vỡ chén trà, gương mặt dữ tợn dưới ánh đèn leo lép của từ đường càng thêm âm trầm đáng sợ:
"Các ngươi làm ầm ĩ trong từ đường, chẳng lẽ muốn quấy rầy cả tổ tiên sao!"

Mảnh vỡ gốm sứ văng tứ tung trước mắt, làn khói nóng bốc lên nghi ngút.

Ánh mắt Chương Cẩm Xán lóe lên tia tinh quái, lập tức nghĩ ra một chủ ý xấu xa: "Phụ thân, con biết sai rồi. Trong cung buồn chán quá, nếu phụ thân đồng ý cho con dẫn theo Thu Hà vào cung, con sẽ không làm ầm ĩ nữa."

"Nói hươu nói vượn, muội muội con làm sao có thể vào cung?"

Chương Cẩm Xán cười khẩy: "Cho Thu Hà giả làm nha hoàn của con chẳng phải được rồi sao?"

Chương 16

Phụ thân ta không lay chuyển được Chương Cẩm Xán, cuối cùng đành đồng ý.

Chương Cẩm Xán không để ta hầu hạ bên cạnh, chỉ bảo ta ở trong cung chờ nàng ta sai bảo.

Từ sau lần bị bỗng miệng vì trà ta pha, nàng ta cũng chẳng sai bảo ta nhiều nữa.

Hơn nữa, ma ma dạy dỗ nàng ta trong cung rất nghiêm khắc, nàng ta vì tính khí không tốt mà thường xuyên bị đánh vào tay.

Tay đau rồi, nàng ta cũng chẳng muốn đánh ta nữa.

"Ta chịu hết nổi rồi! Phiền c.h.ết đi được!"

Nàng ta "bịch" một tiếng đậm bàn tay được băng bó bằng vải trắng lên bàn, rồi lại kêu lên một tiếng đau đớn, nước mắt lưng tròng đưa tay lên mặt thối phù phù: "Cái thứ gì thế này, ngôi vị Thái tử phi đó ta xứng đáng sao? Phiền c.h.ết đi được."

Vẫn chưa hết giận, nàng ta đậm chân gãi đầu, đá đổ chiếc ghế đầu, rồi lại đậm lên đó mấy cái.

Đang hăng say thì bỗng có thái giám hô lớn: "Thái tử điện hạ giá lâm."

"Tính tình con đúng là nên sửa đổi, cả ngày lỗ mäng như vậy thì ra

thể thõng gì!"

Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng, Ân Cửu Thanh mặt mày âm trầm bước vào, Tiểu Đức Tử phía sau bưng một cái khay, chắc là đựng thuốc bột.

Thấy ta, ánh mắt Ân Cửu Thanh hơi lóe lên, trên gương mặt vốn đã âm trầm lại càng thêm vẻ không tự nhiên: "Sao nàng lại ở đây?"

Chương Cẩm Xán cũng không đứng dậy hành lễ, hờ lạnh một tiếng nói: "Nàng ta ở đây chẳng phải đúng ý huynh sao? Đừng tưởng ta không biết mấy chuyện mờ ám của hai người các ngươi..."

"Nói bậy!" Ân Cửu Thanh cắt ngang lời Chương Cẩm Xán, cau mày lên tiếng: "Ở trong cung cũng không biết kiêng dè, đạo lý họa từ miệng mà ra còn cần ta phải dạy muội sao?"

"Biết rồi, ta sai rồi, không nói nữa là được chứ gì." Chương Cẩm Xán ủ rũ nắm úp sấp mặt xuống bàn, tỏ vẻ không muốn nói chuyện nữa.

Lúc tiễn Ân Cửu Thanh ra ngoài, hắn cởi túi tiền trên người đưa cho ta: "Trong cung không giống như ngoài cung, có chút bạc thì sẽ thuận tiện hơn."

"Được thôi, cảm ơn Thái tử ca ca." Ta đổ hết bạc vụn trong túi tiền của hắn vào túi thơm của mình, rồi nhét cái túi tiền thêu hình thoi vân màu xanh của hắn lại vào tay hắn, ta mới không thèm lấy túi tiền của hắn, ta chỉ cần tiền thôi.

"Trong cung bớt nói chuyện, làm việc cẩn thận một chút..."

Trên mặt hắn có một vết sẹo rất mờ, ta đột nhiên tiến lại gần quan sát: "Lần đó ta cắn huynh à?"

Giống như bị ta đột nhiên tới gần làm giật mình, Ân Cửu Thanh ngả người ra sau, thậm chí còn lùi lại một bước, hắng giọng nói: "Không, không sao."

Ta lại tiến thêm hai bước, cười gian xảo nói: "Thái tử ca ca, chẳng lẽ huynh ngại ngùng à? Tai huynh đỏ hết cả lên rồi kìa."

"Chương Thu Hà!"

Hắn tức giận trừng mắt nhìn ta, hất tay áo vào mặt ta, xoay người bỏ đi.

Lúc quay về, Chương Cẩm Xán bày một chiếc bàn nhỏ trong sân, ngắm trăng uống rượu.

Ta lười để ý đến nàng ta, đang định vào phòng thì bị nàng ta gọi lại: "Chương Thu Hà, uống với ta một chén."

"Ta không muốn làm Thái tử phi." Nàng ta cầm chén rượu lại bắt đầu khóc: "Ngươi còn nhớ Phó Dục không? Ta thật sự rất thích chàng ấy."

Tại sao người với người lại khác nhau đến vậy chứ? Ta suýt chút nữa đã phải làm kế mẫu người ta rồi, còn Chương Cẩm Xán thì sao? Ngôi vị Thái tử phi đặt ngay trước mắt, nàng ta lại coi như cỏ rác, vứt bỏ như giày rách, vậy mà còn ở đây đau khổ vì tình yêu.

Sự khác biệt của cuộc đời, chẳng qua cũng chỉ như vậy.

"Ngươi thích người ta, người ta cũng chưa chắc đã thích ngươi. Hơn nữa, Hoa Dương Trường Công chúa đoan trang như vậy, nhìn là biết không thích con đâu như ngươi rồi."

"Không, chàng ấy đã nói, chàng ấy nói ta không giống những cô nương khác!"

"Ngươi so với những cô nương khác thì ngang ngược kiêu ngạo hơn nhiều, đương nhiên là không giống rồi."

Nàng ta rót cho ta một chén rượu, vẻ mặt mơ màng: "Ta luôn ghen tị vì ngươi xinh đẹp hơn ta, từ nhỏ đến lớn không ít lần bắt nạt ngươi. Vào cung một chuyến, ta mới phát hiện, ta thật sự quá kiêu căng rồi, khó trách không được người ta thích, đều là do ta đáng đời."

Trời ạ, Chương Cẩm Xán vậy mà có thể nói ra những lời này, ta kinh ngạc đến mức cầm sấp rót xuống đất.

"Tay đau, rót rượu cho ta."

Nhà chúng ta cũng không cho phép nữ tử uống rượu, hình như nàng ta cũng không biết uống rượu.

Nàng ta tự rót tự uống, uống hết một chén lại rót thêm một chén, không bao lâu sau mặt đã đỏ bừng, cầm chén rượu lầm bầm lầu bầu.

"Uống với ta một chén đi mà."

Ta không để ý đến nàng ta.

Nàng ta rõ ràng đã say, loạn choạng đứng dậy, cẩn thận sờ sờ mặt ta, đưa chén rượu đến bên miệng ta: "Ngoan nào, tỷ tỷ cho ngươi uống một ngụm, mau há miệng, há miệng ra."

Chương Cẩm Xán say rượu không còn vẻ hung dữ như thường ngày, ngược lại có chút dịu dàng. Ma xui quỷ khiến thế nào, ta vô thức há

miệng, mặt mày ngượng ngùng để nàng ta đút cho mình uống mấy ngụm.

Nàng ta rất vui vẻ, cười hì hì rót rượu cho ta, giống như đang chơi trò chơi gia đình, muốn cung ly với ta, còn muốn tiếp tục đút ta uống.

Ngày thường nàng ta đâu có đối xử với ta như vậy, nàng ta còn tự xưng là "tỷ tỷ", thật buồn cười.

Dần dần ta cảm thấy có gì đó không ổn, đầu óc choáng váng, tay chân mất hết sức lực, chén rượu trong tay rơi xuống đất, ta cũng không nhịn được mà nhắm mắt lại.

Chương 17

Giây phút nhắm mắt, hình như ta thấy Chương Cẩm Xán cúi người xuống nói: "Dù sao ta cũng là tỷ tỷ của ngươi, sẽ không vô duyên vô cớ hại ngươi. Ngươi giúp ta, cũng coi như là giúp chính mình."

Nóng quá, nóng quá.

Hình như ta vừa mơ một giấc mơ rất ái muội, có người ôm ta hôn ta, giọng khàn khàn gọi ta "Thu Hà".

Chỉ là gương mặt trong mơ đó, hợp với tứ thư ngũ kinh, chứ không hợp với phong hoa tuyết nguyệt.

"Chương Thu Hà!" Tiếng gầm giận hòa vào giọng nói trong mơ, ta bừng tỉnh mở mắt.

Ân Cửu Thanh đ.ã.m mạnh vào tấm chăn gấm, tức giận đến mức giọng nói run rẩy: "Nàng nhất định phải như vậy sao? Nàng nhất định phải tự làm nhục mình như vậy sao?"

Ta đau đầu như búa bổ mở mắt ra, trước mắt chính là cảnh tượng này. Nhìn Ân Cửu Thanh ở ngay trước mặt và bản thân mình đầy dấu hôn, không mảnh vải che thân, ta lập tức choáng váng.

Quay đầu nhìn xung quanh, căn phòng xa lạ, đồ đạc xa lạ, đây rốt cuộc là chuyện gì?

Tối qua ta uống chút rượu, rồi sau đó, rồi sau đó... Là Chương Cẩm Xán!

"Tại sao lại hết lần này đến lần khác làm ra loại chuyện này, nàng có phải rất ti tiện không?"

Cảm xúc của Ân Cửu Thanh đang ở bên bờ vực bùng nổ, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập: "Nàng có hiểu gì gọi là tự ái tự trọng hay không, loại chuyện này nàng rốt cuộc định làm bao nhiêu lần nữa?"

Hóa ra hắn tưởng rằng, lần này lại là ta giở trò cũ.

"Không phải ta, thật sự không phải ta." Ta há miệng, ngay cả lời giải thích cũng trở nên yếu ớt.

Chuyện gì đã xảy ra, Chương Cẩm Xán làm cách nào đưa ta đến đây, ta hoàn toàn không biết, tại sao đột nhiên lại thành ra thế này?

"Thái tử điện hạ, đã đến giờ dậy rồi." Cung nữ đẩy cửa vào, chậu nước bằng gỗ trên tay rơi xuống đất, tiếng hét chói tai vang lên "Á!"

Chưa đầy một khắc sau, ta mơ mơ màng màng bị ấn quỳ xuống đất.

Ân Cửu Thanh quỳ trước mặt ta, bị Hoàng hậu tát lệch cả mặt: "Hỗn xược! Người dám làm ra loại chuyện thất đức này, người muốn bị bá quan văn võ chỉ trích sau lưng hay sao? Thái tử đương triều, đức hạnh suy đồi, dám trong thời gian tuyển phi cùng một con tiện tỳ tư thông, người chán sống rồi phải không?"

Càng nói càng giận, Hoàng hậu cầm chén trà bên cạnh hung hăng đập vỡ, nheo mắt đánh giá ta, ánh mắt sắc bén lạnh lẽo như dao găm đâm vào người.

Bà ta mặt âm trầm đi đến trước mặt ta, đột nhiên nâng chân, hung hăng đạp vào ngực ta: "Tiện tỳ, dám câu dẫn Thái tử!"

Ân Cửu Thanh quỳ tiến lên hai bước, vừa vặn chấn trước mặt ta, cúi gằm mặt, lời nói trái lương tâm từng chữ từng chữ khó khăn chen ra từ cổ họng: "Mẫu hậu, nhi thần ái mộ Thu Hà đã lâu, nhất thời không kìm lòng được."

"Phế vật, ngươi một khắc cũng không đợi được sao? Bản cung đã nói với ngươi, sau khi Thái tử phi được định, ngươi muốn ai, bản cung tuyệt đối không ngăn cản. Ngươi ngay cả một chút thời gian này cũng không đợi được? Nhất định phải để Thái tử phi tương lai chịu nhục nhã này? Sao ta lại sinh ra đứa phế vật như ngươi!"

Lại một cái tát vang dội nữa.

Ân Cửu Thanh cúi đầu: "Mẫu hậu, sự đã rồi, nhi thần sẽ cho Thu Hà một danh phận."

"Ta thấy ngươi bị hổ đồ rồi." Hoàng hậu đột nhiên lại đập vỡ một cái chén.

Không biết qua bao lâu, Hoàng hậu bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Cung nữ sáng nay biết chuyện này, toàn bộ xử tử. Thái tử, ngươi nhớ kỹ, là ngươi hại c.h.ết bảy mạng người này, sau này mỗi một ngày, ngươi đều phải sám hối vì lỗi lầm hôm nay."

Nói xong, bà ta không quay đầu lại rời đi, đến cửa lại quay người phẫn nộ nói: "Mau đưa thứ mắt này ra ngoài, đừng để bản cung nhìn thấy nó nữa. Để Cẩm Xán cũng cút về nhà, bản cung không muốn nhìn thấy thứ vô dụng này nữa, nó tưởng bản cung không thể thiếu nó sao?"

"Không phải ta, lần này thật sự không phải ta." Ngực bị đập đau ấm ỉ, ta quỳ sau lưng Ân Cửu Thanh, mặt nóng bừng: "Là Chương Cẩm

Xán hăm hại ta, lần này thật sự không phải ta."

"Là ta nhất thời nóng vội, trách lầm nàng." Ân Cửu Thanh day day mi tâm nói: "Người của Thanh Chi cung đưa đến một bình rượu, nói là nàng mang từ nhà vào cung."

Chương Cẩm Xán lại dám làm vậy, ai có thể ngờ Chương Cẩm Xán lại dám làm vậy?

Dấu tay đỏ ửng trên mặt hắn vẫn còn rất rõ, nhưng hắn chỉ đứng dậy chỉnh lại y phục nói: "Đi thôi, ta đưa nàng và Cẩm Xán về."

24

Chương Cẩm Xán dùng loại thủ đoạn hạ đẳng này, chẳng qua là đang phản kháng một cách im lặng, nàng ta muốn nói với Hoàng hậu, nàng ta đối với vị trí Thái tử phi không hề có hứng thú.

Hai ta bị đưa về nhà, người trong nhà đều rất kinh ngạc.

Mọi người đều hiểu, Chương Cẩm Xán không còn duyên phận với vị trí Thái tử phi nữa. Lúc này Ân Cửu Thanh lại nói với phụ thân ta, hắn sẽ cho ta một danh phận.

Phụ thân ta không biết tưởng tượng ra cái gì, sau khi Ân Cửu Thanh rời đi, một cái tát đánh ta ngã xuống đất: "Nghịch nữ, ngươi dám cả gan động đến Thái tử, hắn vốn nên là tỷ phu của ngươi! Người từ nhỏ đã kiêu căng, cái gì cũng muốn so với Cẩm Xán, bây giờ lại dám làm ra loại chuyện vô liêm sỉ này. Thanh niên tài tuấn ta giới thiệu cho ngươi, ngươi một người cũng không vừa mắt, hóa ra ngươi đã sớm có chủ ý khác..."

"Đủ rồi." Ta từ dưới đất bò dậy, sờ sờ mặt tê dại, cười lớn không ngừng: "Người hỏi nữ nhi ngoan của người đi, người hỏi nàng ta đã làm gì, là người muốn ta làm nha hoàn cho Chương Cẩm Xán, là người muốn ta cùng nàng ta vào cung..."

Chương 18

"Cho dù như vậy, ngươi cũng không nên vì thế mà sinh lòng oán hận, càng không nên nhân cơ hội câu dẫn Thái tử."

Ông ta lạnh lùng nhìn ta, ba lời hai câu liền dễ dàng định tội cho ta.

"Ngươi tưởng trong cung là nơi tốt đẹp gì? Tính tình như ngươi, ở trong cung có thể sống được mấy ngày? Đã là con đường ngươi tự chọn, sau này sống thành dạng gì cũng đừng oán trách."

Oán trách, ai sẽ nghe ta oán trách, ta đã từng nhận được một chút quan tâm nào trong cái nhà này đâu.

"Chương Cẩm Xán, sao ngươi không nói gì?" Ta như phát điên cưỡi lên người nàng ta, tát liên tiếp, hận không thể lập tức g.i.ẽ.c c.h.ẽ.t nàng ta.

Nàng ta không phản kháng, cứ như vậy ngoan ngoãn để ta đánh, hoảng sợ mở to mắt rơi lệ.

"Chương Thu Hà, ngươi điên rồi sao?" Chương Chiếu Hành sải bước từ ngoài vào, quát lớn một tiếng đẩy ta ngã xuống đất, ôm lấy Chương Cẩm Xán, từ trên cao nhìn xuống ta, vẻ mặt chán ghét: "Làm ra loại chuyện vô liêm sỉ này, còn dám động thủ với Cẩm Xán, ta thật sự hận không thể đánh c.h.ẽ.t ngươi."

Chương Cẩm Xán giống như bị dọa sợ, được ca ca ôm vào lòng không ngừng rơi lệ.

Phụ thân ta lại nhốt ta vào từ đường, để ta tự kiểm điểm lỗi lầm của mình.

Ta kiểm điểm thật lâu, ta không nên nghe lời nói dối của Chương Cẩm Xán, không nên uống rượu nàng ta đưa, không nên bị một câu "tỷ tỡ" của nàng ta mê hoặc tâm trí.

Thực ra nghĩ lại, Chương Cẩm Xán cũng coi như giúp ta, gián tiếp giúp ta thực hiện nguyện vọng, ta không chỉ không nên hận nàng ta, ngược lại nên cảm ơn nàng ta.

Có lẽ là đang ủy khuất, ta thật sự không vui nổi, cảm giác bị người ta giẫm đạp dưới chân sỉ nhục lại trào lên, thế nào cũng không kìm nén được.

Ta quỳ trong từ đường, lúc thì mơ thấy Lý Vinh Xuyên xé quần áo ta; lúc thì mơ thấy phụ thân ta đánh c.h.ết Liễu Triều Minh; mơ thấy Ân Cửu Thanh lạnh lùng mắng ta vô liêm sỉ.

Ta cũng không phải quá muốn quyền lực và địa vị, chỉ cần không ai ức h.i.ết ta, ta thế nào cũng được, nếu có người quan tâm ta một chút, vậy là tốt rồi.

Thật hâm mộ Chương Cẩm Xán, nàng ta có phụ thân có mẫu thân còn có ca ca.

Còn ta, ta cái gì cũng không có.

Từ đường ẩm ướt lạnh lẽo, rõ ràng là tháng sáu, ta lại lạnh đến nỗi da gà.

Không ai đưa cơm cho ta, đến tối, ta đã hơi choáng váng.

"Cứu cứu, Cô đã nói rồi, sẽ cưới nàng ấy làm Thái tử trắc phi, sao người còn đối xử với nàng ấy như vậy?"

Cửa từ đường mở ra, ta bị người nhẹ nhàng bế lên, hắn bế ta đi rất vững, ra khỏi từ đường hình như còn nhìn thấy ánh trăng sáng tỏ.

Ý thức đã hơi mơ hồ, nhưng ta biết hắn là Ân Cửu Thanh.

"Thái tử ca ca, ta biết trong lòng huynh căn bản coi thường ta, nhưng không sao, huynh đã nói cho ta danh phận, vậy là đủ rồi, vẫn phải cảm ơn huynh."

Dựa vào hắn cảm giác cũng không tệ.

Tính cách hắn như vậy, dù có ghét ta đến đâu, ít nhất trước mặt người ngoài cũng sẽ giữ cho ta chút mặt mũi, để ta không quá khó xử.

Vậy là đủ rồi.

25

Lại qua vài ngày, Thái tử phi đã được chọn, là đích nữ Tề Mai của Tề quốc công, hôn sự định vào ngày mùng năm tháng mười một.

Hôm nay Ân Cửu Thanh đến thăm ta, vừa ngủ trưa dậy, hắn đã ngồi bên giường ta.

"Gặp ác mộng sao? Vừa rồi nàng gọi Vương ma ma, Vương ma ma là ai?"

"Vương ma ma là nhũ mẫu của mẫu thân ta, bà ấy rất giỏi thêu thùa may vá, nữ công của ta là bà ấy dạy, hồi nhỏ bà ấy thường may

quần áo cho ta, mùa đông năm ta tám tuổi, bà ấy bị cảm lạnh qua đời."

Ân Cửu Thanh như có điều suy nghĩ gật đầu, chuyển chủ đề: "Chọn đích nữ Tề Mai của Tề quốc công, ngày cưới định vào mùng năm tháng mười một. Ta đã xin phụ hoàng sắc phong, cưới nàng làm trắc phi, nếu mọi việc thuận lợi, chúng ta cũng là ngày đó."

Nói đến đây, ta có nên bày tỏ gì không? Ví dụ như, nắm tay hắn?

Ta mỉm cười, do dự đưa tay về phía tay áo hắn.

Vừa chạm vào mu bàn tay hắn, đã bị hắn nhẹ nhàng nắm lấy.

Sau đó, Ân Cửu Thanh giống như thay đổi tính tình chỉ sau một đêm.

Trước kia đối với ta không mặn không nhạt, bây giờ còn đặc biệt đến thăm ta.

Đôi khi ta còn hơi dịu dàng, cứ như chúng ta thật sự là đôi uyên ương tâm đầu ý hợp.

Nghĩ kĩ lại thì, Ân Cửu Thanh tuy là người cứng nhắc, lại còn thích dạy dò, nhưng đích thực là người ngoài lạnh trong nóng, gả cho hắn chẳng phải tốt hơn gấp trăm lần cái đám mồi lái mà phụ thân tìm cho ta hay sao? Vậy là tốt lắm rồi.

Có hôm Ân Cửu Thanh lại đến tìm ta lúc đang ngủ trưa, chúng ta cùng nhau ra tiểu đình ngắm hoa sen.

Có lẽ vì trời âm u nên mới ngủ dậy mà ta vẫn còn buồn ngủ díp mắt.

Ta gối đầu lên vai Ân Cửu Thanh suy nghĩ miên man, chầm chậm, tay bắt đầu làm loạn, cuối cùng nhắm mắt ôm chặt lấy hắn: "Thái tử ca ca, huynh cưới ta thật tốt. Người trong phủ chẳng ai dám liếc xéo

ta nữa, ta cũng không cần đi làm kẽ mampus cho người khác rồi. Lần trước huynh nói huynh ngưỡng mộ ta, kỳ thực ta nghe thấy đấy, dù là thật hay giả, huynh đã nói thích ta, vậy ta cũng thích huynh vậy."

Không khí chìm trong im lặng.

Ta đợi mãi, hắn vẫn không có phản ứng gì. Cảm thấy hơi mất mặt, ta không muốn ôm hắn nữa, vừa buông tay ra, hắn lại đột nhiên đưa tay ôm ta vào lòng.

Chương 19

Mở mắt nhìn, hắn không có biểu cảm gì đặc biệt, nhưng đầu lại càng lúc càng gần ta, hình như là muốn hôn ta thì phải.

Ta theo bản năng rụt lại, Ân Cửu Thanh cũng không ép buộc, cứ thế dừng lại không động đậy nữa, ánh mắt từ trên mặt ta chuyển sang hoa sen trong hồ.

Ngượng c.h.ế.t đi được, ngại c.h.ế.t đi được, ngại c.h.ế.t đi được...

Để cứu vãn tình thế, ta nín thở, vòng tay ôm cổ hắn, môi hắn càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, ta nhắm mắt lại, "chụt" một cái, luống cuống tay chân nói: "Thái tử ca ca, ta, ta thích chủ động."

Vừa dứt lời, hắn đổi tư thế, bế ta ngồi lên đùi, giữ gáy ta rồi hôn xuống.

Trời đất ơi, Ân Cửu Thanh còn có thể như vậy nữa cơ à?

Trời đất ơi, tim ta sắp nhảy ra ngoài rồi!

Lúc này, ta thật sự đã nghĩ đến tương lai của chúng ta.

Nhưng sau đó mọi chuyện phát triển vượt khỏi tầm kiểm soát, không thể vẫn hồi.

Bởi vì đầu tháng Tám, ta phát hiện, ta có lẽ đã mang thai.

Sau đêm mặn nồng với Ân Cửu Thanh trong cung vào ngày 12 tháng 6, nguyệt sự của ta vẫn chưa tới.

Nhớ đến Tiểu Đào nói dạo này ta càng ngày càng lười biếng, ta mới bắt đầu thấy hơi hoảng.

Cả đêm ta trằn trọc không ngủ được, vừa lo lắng vừa bất an, cuối cùng những cảm xúc này lại hóa thành niềm vui mừng khôn xiết.

Trên đời này chẳng có thứ gì thuộc về ta hoàn toàn, nếu ta thật sự có thai, vậy thì đứa nhỏ trong bụng chính là người thân duy nhất của ta, nó sẽ hoàn toàn thuộc về ta, hướng về ta vô điều kiện.

Ta lén lút đến y quán, khi vị đại phu râu tóc bạc phơ nói ta thật sự có thai, nước mắt ta suýt nữa thì rơi xuống.

Đó là một loại hạnh phúc như thế nào chứ! Ta bị những cơn sóng hạnh phúc liên tiếp này cuốn đi, cuộc đời vốn ảm đạm dường như bỗng chốc sáng bừng lên.

Cứ như một người cô độc đi bộ một mình đã lâu, bỗng nhiên ông trời nói với người rằng, sau này người không còn cô đơn nữa, sẽ có người yêu thương người vô điều kiện.

Ta vừa xúc động vừa phẫn khích, ta thật sự muốn đứa bé này, nhất định phải giữ lại.

Buổi tối ta bê một chiếc ghế nhỏ, ngồi dưới gốc cây hoa quế trong sân, vừa xoa bụng vừa tự nói chuyện một mình.

Phụ thân nó đẹp trai, mẫu thân nó cũng xinh đẹp, dù là trai hay gái, dung mạo chắc chắn sẽ không thua kém ai đâu.

Phụ thân nó là Thái tử, không ai dám bắt nạt nó; ta cũng cứng cỏi, tuyệt đối sẽ không giống như mẫu thân ta ra đi sớm như vậy, ta sẽ luôn bên cạnh nó, không để bắt cứ ai ức h.i.ẽ.p nó.

Rất nhanh, ta lại thấy khó xử, đứa bé này đến vốn đã không rõ ràng, nếu giữ lại, nhất định sẽ là bằng chứng trực tiếp cho việc Ân Cửu Thanh thất đức, sẽ là vết nhơ rõ ràng trên con đường đế vương của hắn, với tính cách của hắn, hắn sẽ đồng ý để ta giữ lại đứa bé này sao?

Ta âm thầm quyết định, tạm thời không thể nói chuyện này cho Ân Cửu Thanh biết, không thể để bất kỳ ai biết đến sự tồn tại của đứa bé này.

27

Từ khi biết mình có thai, ta luôn ở trong trạng thái vừa hạnh phúc vừa lo lắng.

Ta biết rõ sẽ có một ngày sự việc bại lộ, nhưng vẫn ôm tâm lý may mắn, kéo dài được ngày nào hay ngày ấy.

Nhưng ta không ngờ, ngày bí mật bị phơi bày lại đến nhanh như vậy.

Mùng 8 tháng 8, sinh thần của Chương Cẩm Xán, tiệc mừng trong phủ được tổ chức rất long trọng.

Bụng chưa được hai tháng nên không lộ rõ lắm, ta dùng dải lụa buộc nhẹ lại, lải nhải với đứa bé một hồi, rồi mới đứng dậy đi dự tiệc.

Điều khiến người ta bất ngờ là, hôm nay Tề Mai cũng có mặt.

Vì thân phận Thái tử phi được nội định, các tiểu thư được mời đến đều vây quanh nàng ta như chúng tinh cung nguyệt, nhất thời, ngay cả Chương Cẩm Xán cũng bị lu mờ.

Phượng hoàng ngậm châu kim bộ diêu, khuyên tai mã não Đông Châu, trang sức nàng ta đeo tuy không nhiều, nhưng món nào món nấy đều tinh xảo và quý giá.

Các tiểu thư ríu rít trò chuyện với nàng ta, nàng ta ở giữa mọi người, cười nói vui vẻ, ứng phó trôi chảy, cử chỉ điệu bộ đều toát lên vẻ tao nhã quý phái được nuôi dưỡng trong gia đình quyền quý.

Thấy ta đến, ánh mắt Tề Mai sáng lên, bỏ mặc mọi người đi về phía ta, rất tự nhiên nắm lấy tay ta: "Muội muội, muội đến rồi."

Ta dám chắc, nàng ta chưa từng gặp ta, lại làm ra vẻ thân mật như vậy, không biết là có ý gì?

Nàng ta kéo ta sang một bên, thân thiết tháo bộ diêu trên đầu mình xuống cài lên tóc ta, khéo môi nở nụ cười đầy ẩn ý: "Muội muội, sau này chúng ta là người một nhà rồi, phải giúp đỡ lẫn nhau mới được."

Tin tức ta được phong làm trắc phi của Thái tử còn chưa truyền xuống, lời này của Tề Mai nói ra thật khó hiểu.

Trong khoảnh khắc lóe sáng, ta nhớ đến lời Hoàng hậu từng nói, "Để Cẩm Xán cũng cút về nhà đi, bản cung không muốn nhìn thấy kẻ vô dụng này nữa, nó tưởng bản cung không thể thiếu nó hay sao?"

Suy nghĩ chót sáng tỏ, Tề Mai là cô nương được Hoàng hậu lựa chọn, nàng ta chắc là đã suy đoán ra điều gì đó từ lời nói của Hoàng hậu, làm như vậy, cũng là để thăm dò ta thôi.

"Món quà này quá quý giá, Thu Hà không dám nhận." Ta trả lại bộ diêu, thi lễ một cái rồi gật đầu rời đi.

Vừa rồi ta rõ ràng nhìn thấy nàng ta nhìn chăm chăm vào bóng lưng Ân Cửu Thanh, thậm chí còn âm thầm miết ngón tay, thiện ý đến một cách vô cớ, ta không dám tùy tiện nhận.

Chương 20

Lúc đang ngồi trên tảng đá lớn ngắm cá chép, Chương Cẩm Xán ôm một cái hộp đến, nàng ta liếc nhìn ta rồi nói: "Chương Thu Hà, đây là bộ trang sức bằng hồng ngọc mà mẫu thân làm cho ta, ta còn chưa đeo lần nào, tặng cho ngươi đây."

Nàng ta đã hạ thuốc ta, trong lòng bất an, cho nên đã lén lút tặng ta bộ trang sức này vài lần.

Ta không nhận, nàng ta liền ép ta trước mặt bao nhiêu người như vậy, nàng ta chắc chắn ta sẽ nhận sao?

"Không cần."

"Ngươi cầm lấy đi, ta có rất nhiều." Chương Cẩm Xán nhét vào tay ta.

"Ta nói là ta không cần."

Trong lúc giằng co, hộp gỗ "bộ" một tiếng rơi xuống đất.

Một tiểu thư bạn của Chương Cẩm Xán thấy vậy liền không nhịn được nữa, chỉ vào mũi ta mắng: "Ngươi làm sao vậy, Cẩm Xán tặng đồ cho ngươi, ngươi đừng có không biết điều, không cần thì thôi, ngươi cũng không thể ném xuống đất chứ."

Ta không muốn đôi co với nàng ta, quay người định bỏ đi.

"Thái độ của ngươi là sao vậy, hôm nay là sinh thần của Cẩm Xán,

ngươi không nể mặt thì thôi, ngươi còn muốn cỗ tình gây rối phải không? Mau xin lỗi Cẩm Xán đi." Nàng ta đột nhiên túm lấy cổ áo ta, giọng điệu rất hung hăng.

Ta kéo tay nàng ta muốn nàng ta buông ra, không ngờ nàng ta lại bắt đầu giật tóc ta.

Hiện trường bắt đầu hỗn loạn, trong lúc hoảng hốt, không biết từ đâu xuất hiện một bàn tay, hung hăng đẩy ta một cái.

"Ùm..."

Khoảnh khắc rơi xuống nước, dây cung đang căng thẳng trong đầu ta bỗng nhiên đứt phứt, ta xong rồi, ta xong rồi, ta xong rồi.

Cơ thể bắt đầu chìm xuống, trái tim cũng bắt đầu chìm xuống.

Ngũ tạng lục phủ như bị ép chặt vào nhau, khiến người ta không thở nổi.

Lúc đầu còn có thể vùng vẫy hai cái, sau đó không vùng vẫy nổi nữa, nước lạnh và tối quá, ta mệt quá, trước mắt hình như có một cái lỗ nhỏ lấp lánh ánh sáng, ta không níu được nữa rồi.

28

Ta mơ màng tỉnh lại, thấy Ân Cửu Thanh đang nhìn ta với vẻ mặt phức tạp.

Ý thức trở lại trong nháy mắt, ta bật dậy, vội vàng muốn hỏi chuyện đứa nhỏ, gấp đến nỗi thở không ra hơi, ho khan một trận rồi mới khó khăn nói: "Con ta đâu, con ta có khỏe không?"

"Chương Thu Hà, chuyện lớn như vậy, nàng tưởng có thể giấu đến bao giờ?" Ân Cửu Thanh trừng mắt nhìn ta, quát lớn: "Sao nàng không nói cho ta biết?"

Ta luống cuống nắm lấy tay áo Ân Cửu Thanh, nghẹn ngào hỏi lại: "Thái tử ca ca, nó còn sống không?"

Hắn mặt không cảm xúc, không nói gì, hất tay ta ra, nhưng nhìn vẻ mặt, có lẽ là ngầm thừa nhận.

Thấy hắn như vậy, ta mới thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa bụng.

"Thái tử ca ca," Ta lấy hết can đảm lại nắm lấy tay hắn, nhỏ nhẹ nói: "Ta muốn giữ lại đứa nhỏ này, nó là người thân duy nhất của ta, huynh có thể để ta giữ nó lại không? Ta thật sự muốn giữ nó, coi như ta cầu xin huynh. Nếu huynh không muốn nhận nó, ta có thể không gả cho huynh, ta có thể mang theo con rời khỏi kinh thành, ta đều có thể, như vậy huynh cũng sẽ không bị mang tiếng xấu, như vậy tốt cho cả hai chúng ta."

"Chương Thu Hà, hóa ra nàng lại nghĩ như vậy." Hắn đẩy ta ra, cười tự giễu: "Cũng đúng, nàng đối với Cô đều là lợi dụng, từng có chút chân tình nào."

"Ta không phải, ta..." Ta muốn giải thích, nhưng những từ ngữ giải thích trong đầu đều thật vô lực.

Hắn đứng dậy, giọng nói lạnh nhạt không buồn không vui: "Chuyện này tạm thời không thể để bất cứ ai biết, nàng để Cô suy nghĩ."

Ta xuống giường chân trần, mặc kệ hắn phản kháng, ôm chặt lấy hắn, nịnh nọt cười nói: "Thái tử ca ca, ta chờ huynh suy nghĩ, huynh nhất định sẽ có cách."

Hắn đẩy ta ra, không quay đầu lại rời đi.

Ta ngây người sờ bụng lẩm bẩm, không biết là đang an ủi đứa nhỏ hay đang an ủi chính mình: "Bảo bối nhỏ, con đừng sợ, phụ thân con chính là người không giỏi ăn nói, chàng ấy không phải là không muốn con. Chỉ là, chỉ là chàng ấy cần thời gian suy nghĩ. Con và mẫu thân giống nhau, đều là người mệnh cứng, con đừng sợ, nhất định phải ngoan ngoãn lớn lên nhé."

Sau đó, ta thường xuyên nằm mơ, mơ thấy một bé gái mặc váy hồng đưa hoa sen cho ta, cô bé bụ bẫm trắng trẻo còn cười híp mắt với ta, gọi ta là "mẫu thân" bằng giọng nói non nớt.

Ta lẩm bẩm lặp lại hai tiếng này, những âm tiết xa lạ với ta, "mẫu thân" "mẫu thân"...

Tuy là trong mơ, nhưng ta lại cảm nhận được hạnh phúc rõ ràng. Cô bé nhào vào lòng ta, đưa tay làm nũng: "Mẫu thân ơi ôm con."

Trời ạ, tim ta như muỗi tan chảy.

Ta cho rằng đây là điềm báo của trời cao, Ân Cửu Thanh sẽ đồng ý để ta giữ lại đứa nhỏ này, cho dù hắn có đưa ta đến nơi khác, ta và con đều sẽ sống tốt. Sau này ta mới biết, chẳng qua là ngày nghĩ sao đêm mơ vậy, là ta quá mong đợi.

Ta ngày ngày chờ tin tức của Ân Cửu Thanh, nhưng hắn không hề đến thăm ta nữa.

29

Lại qua mươi mấy ngày, đến ngày hai mươi sáu tháng Tám, Hoàng hậu triệu ta vào cung.

Kết quả vừa đến Phượng Nghi cung, cửa sau lưng liền đóng sầm lại,

mãy ma ma to khỏe đè ta xuống đất.

Hoàng hậu ngồi trên ghế phượng, ánh mắt sắc bén lướt qua mặt ta, rồi dừng lại trên bụng ta, khinh thường nói: "Hóa ra là bốn cung xem thường người, lại để người mang thai. Hôm nay liền giải quyết chuyện này đi."

Một cung nữ bưng bát thuốc sứ trắng cẩn thận đi tới: "Thuốc đến rồi a."

Chương 21

Hoàng hậu phẩy tay, móng tay đỏ tươi chói mắt: "Cho nó uống đi, cũng để đứa nhỏ này đỡ phải chịu tội."

Tim ta thắt lại, trong nháy mắt hoảng loạn, ánh mắt đề phòng, lắc đầu nguầy nguậy: "Không, các ngươi muốn làm gì, ta không muốn uống."

"Thật không biết ngươi là ngây thơ hay ngu ngốc, đến giờ còn chưa hiểu sao? Nếu không phải hắn nói cho bốn cung biết, bốn cung làm sao biết được tin này?"

Đúng vậy, ngay cả phụ thân ta cũng không biết, vậy mà Hoàng hậu lại biết.

Nhưng hắn không phải loại người như vậy, ta lắc đầu nói: "Không thể nào, hắn không hề nói với ta, ta không tin."

"Hắn có từng biểu hiện ra một chút vui mừng của người sắp làm phụ thân không?"

Cổ họng nghẹn cứng, ta không nói nên lời.

"Hắn có thường xuyên đến thăm ngươi không?"

Mũi ta bắt đầu cay cay.

Hoàng hậu không buông tha, tiếp tục nói: "Hắn có từng đích thân hứa với ngươi sẽ giữ lại đứa nhỏ này không?"

Nước mắt trào ra, từng giọt từng giọt rơi xuống thảm, sau khi biết tin ta mang thai, hắn tức giận như vậy, hắn không hề đến phủ Thái phó nữa, càng không nói đến việc hứa hẹn gì với ta.

"Thái tử giữ mình trong sạch, bên cạnh ngay cả một nha hoàn thông phòng cũng không có, hắn nỗ lực nhiều năm như vậy, mới trở thành Thái tử điện hạ được các triều thần ủng hộ. Người cho rằng, hắn sẽ để người sinh hạ đứa nhỏ này, để các triều thần đều biết Thái tử mà họ ủng hộ lại là kẻ vô liêm sỉ như vậy sao? Trong thời gian tuyển tú, tư thông với người khác mà không có hôn ước, hắn sẽ chịu thua nhận sao?"

"Có lẽ hắn có chút tình cảm với người, nhưng người tự hỏi lòng mình xem, người trong lòng hắn còn quan trọng hơn cả thiên hạ sao?"

Từng câu hỏi như từng nhát búa nặng nề, giáng xuống trái tim đầy thương tích của ta.

Đúng vậy, hắn luôn khinh thường ta, cũng không muốn con của ta.

Hoàng hậu thấy vẻ mặt ta, mỉm cười hiền hòa, tự mình nói tiếp: "Hắn đến Thuần Bình làm việc, đã đi được năm ngày rồi, hắn không nói cho người biết sao?"

"Thái tử không nỡ tự mình ra tay, trước khi đi đã nhờ ta giải quyết chuyện này giúp hắn. Chỉ cần người uống bát thuốc này, vị trí Thái tử trắc phi chính là của ngươi."

Bà ta bước xuống khỏi ghế phượng, lấy ra một cuộn thánh chỉ đưa cho ta: "Ngươi cũng là người Chương gia, sau này bốn cung và Thái tử đều sẽ không bạc đãi ngươi."

Ta mở thánh chỉ màu vàng ra, đọc từng chữ một, nước mắt rơi lẩy chã, những giọt nước mắt làm nhòe vài chữ, biến thành những đốm đen nhỏ xíu.

Thì ra là vậy, thì ra là muôn dùng mạng của con ta để đổi lấy vị trí Thái tử trắc phi, thì ra là như vậy.

Lưng ta lạnh toát, lời nói như mọc gai, biến thành những âm thanh vỗ vụn nghẹn lại trong cổ họng: "Ta không muốn, ta không muốn."

Ta không muốn làm Thái tử trắc phi nữa, ta muốn con của ta.

Ta bật dậy chạy ra ngoài.

"Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phatk!" Hoàng hậu tức giận, phẩy tay, thị vệ và ma ma đều xông lên, vây chặt lấy ta.

Hai thị vệ đè ta xuống đất, một ma ma bóp chặt mặt ta, giữ chặt cổ họng ta, thô bạo đổ thuốc vào, trong nháy mắt, vị đắng lan tỏa khắp cổ họng.

Cảm giác nóng rát lan ra khắp mặt, hòa lẫn với nước thuốc trên cằm chảy xuống cổ.

Trước đây ta từng nghĩ rằng chỉ cần gả cho Thái tử thì sẽ không ai bắt nạt ta nữa, ta đã sai quá rồi.

"Ngươi phải hiểu cho Thái tử, hắn cũng không thể muốn gì được nấy."

Hoàng hậu nói với cung nữ bên cạnh: "Cúc Anh, đưa nó về, bảo ca ca nó mời người dạy dỗ quy củ cho nó, sau này như vậy, thật sự là không ra thể thống gì."

Cúc Anh đi theo sau đưa ta ra khỏi cung, ta nắm chặt thánh chỉ bỗng nhiên chạy trên đường trong cung.

"Chương tiểu thư, cô chờ nô tỳ với, trong cung sao có thể lõi mäng như vậy." Cúc Anh ở phía sau nhỏ giọng gọi.

Nhưng ta không khống chế được bản thân, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, không để ý, vấp ngã, ta ngã nhào xuống đất, thánh chỉ rơi ra.

"Chương thị Thu Hà, ôn lương đôn hậu, phẩm hạnh đoan trang, Trẫm nghe nói rất vui mừng. Nay Thái tử đến tuổi kết hôn, nên chọn hiền nữ sánh đôi. Gặp Chương thị Thu Hà đang tuổi cập kê, xứng đôi vừa lứa với Thái tử, là trời sinh một cặp, để thành toàn chuyện tốt đẹp, đặc biệt ban hôn cho ngươi làm Thái tử trắc phi..."

Thánh chỉ trong tay thật mỉa mai, thật nực cười, ta thở hổn hển, ném thánh chỉ đi, khóc không thành tiếng.

Bụng ta càng lúc càng đau, mồ hôi không ngừng chảy xuống hai bên má. Ta ôm bụng, đau đớn lăn lộn trên đất. Theo bản năng đưa tay sờ xuống dưới, lòng bàn tay và đầu ngón tay dính đầy thứ chất lỏng ấm nóng, nhớp nháp, kèm theo mùi tanh nồng của máu. Hình như có thứ gì đó không ngừng thấm ra từ thân dưới ta.

Đó là mạng sống của con ta.

"Chương tiểu thư." Cúc Anh đầu đầy mồ hôi đuổi theo, thấy cảnh tượng trước mắt, nàng ta hoảng hốt kêu lên một tiếng, rồi vội vàng lấy tay che miệng, định tiến lên đỡ ta: "Nơi này người qua kẻ lại, cô không thể nằm ở đây được, để nô tỳ đỡ cô dậy."

"Minh Châu cô nương?" Bóng dáng bạch y càng lúc càng gần, Ân Cửu Dật ngồi xổm xuống trước mặt ta, kéo tay áo lau mồ hôi trên trán ta: "Nàng làm sao vậy? Ta đưa nàng đến Thái y viện."

"An Vương gia, chuyện này không hợp quy củ, vẫn nên để nô tỳ..." Cúc Anh còn chưa nói xong, đã khuất phục trước ánh mắt sắc bén của Ân Cửu Dật.

Chương 22

"Vương gia, xin người đừng đi, đi đến Thái y viện thì ta không gả được nữa rồi." Ta đau đớn mức thở dốc, những giọt mồ hôi thi nhau lăn dài trên má: "Ta chỉ là uống thuốc phá thai thôi, không có gì đáng ngại."

Vừa dứt lời, Ân Cửu Dật không nói không rắng bẽ ta lên, hàng lông mày thanh tú nhíu chặt lại: "Uống thuốc phá thai sẽ c.h.ết người đó, ta đưa nàng đến Thái y viện trước đã. Không gả được thì thôi, cùng lăm bản vương cưới nàng."

Ta cuộn tròn trong lòng hắn, sợ m.á.u trên người mình làm bẩn y phục của hắn, nhưng điều này căn bản là không thể tránh khỏi.

"Vương gia, thật sự không thể đến Thái y viện, đừng đến Thái y viện, không thể đến đó." Ý thức ta dần mơ hồ, ta cố gắng dặn dò: "Ta không đến Thái y viện, nếu đến đó, ta sẽ không thể ở lại kinh thành nữa."

"Được."

Nghe được câu trả lời vừa ý, ta không chống đỡ được nữa, nhắm mắt lại.

Ta đã từng mong chờ, khao khát sự xuất hiện của đứa trẻ này biết bao, khao khát có thể được hạnh phúc một chút. Hình như có đứa trẻ này, cuộc đời tầm thường của ta sẽ trở nên rực rỡ hơn một chút, những khổ cực trước đây đều chẳng đáng là gì nữa.

Ta đã từng thành tâm cảm tạ trời cao trong đêm tối, cảm ơn người đã ban cho ta một đứa con, để ta không còn cô độc, không còn giống như một con bọ đắng thương không ai yêu.

Nhưng mâu chay ô ạt từ thân dưới lại nói cho ta biết rõ ràng rằng, con ta đã mất rồi.

Ta không xứng đáng có được một chút hạnh phúc nào.

Hôm đó, An vương bế ta từ trong cung về An vương phủ, mâu nhuộm đỏ cả bạch y của hắn.

Cảnh tượng này tình cờ được một hoạ sĩ trong kinh thành vẽ lại. Không đến mấy ngày sau, chuyện An vương bế ta về phủ lan truyền khắp kinh thành, các tiên sinh kể chuyện thêu dệt nên đủ loại tình tiết về chuyện tình Vương gia - mỹ nhân.

Không nằm ngoài dự đoán, phụ thân ta lại mang ta một trận, cứ như con gái ông ta là loại con gái lảng lơ không ra gì, ra sức xoay sở giữa Thái tử và An vương, vì phú quý và danh lợi mà không từ thủ đoạn, vừa ngủ với Thái tử xong đã quay sang câu dẫn An vương.

Mỗi khi chìm vào giấc ngủ, ta luôn bị những cảm xúc hỗn độn giày vò, không thể thoát ra được. Chỉ cần nhắm mắt lại, cả thế giới chỉ còn lại một vùng đỏ tươi và cảm giác ẩm ướt, nhớp nháy trên lòng bàn tay.

Một đứa trẻ ẩn mình trong vùng sáng trắng, vẫy tay cười khích với ta. Đó là dáng vẻ của sự chia ly. Dần dần, mặt và nửa người nó khuất dần trong vùng sáng. Nó quay lưng lại, gọi ta một tiếng "mẫu thân", mỉm cười vẫy tay một lần nữa, rồi biến mất cùng ánh sáng trắng.

Giật mình tỉnh giấc trong bóng tối vô tận, ta ôm lấy đầu gối, nước mắt tu như mưa.

Không đến mấy ngày sau, công công bên cạnh Hoàng thượng đến phủ tuyên chỉ, ban hôn ta cho Ân Cửu Dật làm trắc phi.

Phụ thân ta run rẩy hỏi công công có phải thánh chỉ viết sai rồi không. Công công đưa thánh chỉ cho phụ thân ta, lấy tay che miệng, không nhịn được mà nói nhỏ.

Mẫu phi của Ân Cửu Dật là Minh quý phi đã khuất. Ngay cả những đứa trẻ ăn xin đầu đường xó chợ cũng biết, Minh quý phi là người Hoàng thượng yêu thương nhất.

Sau khi Đại Công chúa, con gái của Minh quý phi, qua đời, Hoàng thượng vô cùng đau buồn. Tang lễ của Đại Công chúa được tổ chức theo nghi lễ dành cho Thái tử. Công chúa và Hoàng tử vốn nên được xếp hạng riêng biệt, nhưng vị Công chúa này lại được xếp cùng với các Hoàng tử, có thể thấy Hoàng thượng sủng ái Minh quý phi đến mức nào.

Cũng vì lý do này, Ân Cửu Dật, người lẽ ra là Hoàng trưởng tử, đã trở thành Nhị Hoàng tử.

Người ta thường nói nhà giàu có thường thiên vị con trai trưởng, tên và phong hào của Ân Cửu Dật chính là minh chứng rõ ràng nhất.

An vương, Ân Cửu Dật, Hoàng thượng hy vọng hắn phú quý an nhàn, ngay cả trong tên cũng có thể thấy được sự thiên vị và tình phụ tử của Hoàng thượng.

Nếu trên đời này chỉ có một người có thể tranh giành mọi thứ với Ân Cửu Thanh, thì người đó nhất định là Ân Cửu Dật.

Ta không biết tại sao hắn lại giúp ta, nhưng ta rất vui khi mọi chuyện diễn ra như vậy.

Một lát sau, người của An vương phủ gõ chiêng khua trống, khiêng sinh lễ như nước chảy vào trong. Những chiếc rương được buộc ruy băng đỏ từ cửa khiêng thẳng đến tiền sảnh.

Người đến xem nào nhiệt vây quanh lớp này đến lớp khác. Ân Cửu Dật mặc hồng bào, cưỡi trên lưng bạch mã cao lớn, tay còn xách theo hai con ngỗng trời.

Hắn xuống ngựa, đi qua đám đông, dung mạo yêu nghiệt tuấn mỹ khiến những người xung quanh đều nín thở.

Có lẽ đây là ngày ta rạng rỡ và nở mày nở mặt nhất trong đời.

Sau khi tỉnh dậy ở An vương phủ hôm đó, Ân Cửu Dật đã thẳng thắn nói với ta rằng hắn không thích nữ nhân. Hắn còn nói, nếu ta cần, hắn sẽ cưới ta.

Ta ngây người nhìn hắn hồi lâu, rồi gật đầu, xé nát thánh chỉ sắc phong ta làm trắc phi của Thái tử trước mặt hắn.

Khuôn mặt hắn hôm đó trùng khớp với khuôn mặt hiện tại, mắt sáng mà rậm, môi đỏ như son, quả thật là một khuôn mặt vô cùng tuấn tú. Hắn đi giữa đám đông, giống như trăng sao nằm giữa đống đổ nát.

Lẽ nạp thái Ân Cửu Dật vốn không cần phải đích thân đến, nhưng hắn vẫn đến tận cửa.

Chương 23

Phụ thân ta không thể ngờ rằng mọi chuyện lại trở nên như thế này, ánh mắt sắc bén và kinh ngạc quét qua, đầy vẻ khó tin. Ánh mắt lạnh lùng dừng trên người ta hồi lâu, rồi đột nhiên chuyển sang Ân Cửu Dật.

Sau vài câu chào hỏi nhạt nhẽo, phụ thân ta hừ lạnh một tiếng, xoay người đi vào phủ trước.

Ta đi bên cạnh Ân Cửu Dật, tâm trạng rối bời.

"Nửa cuối năm nay, ngoài ngày mùng năm tháng mười một, thì ngày mười hai tháng mười là ngày tốt nhất." Ân Cửu Dật hỏi ta: "Ngày này có vội quá không? Nếu nàng thấy quá gấp gáp, ta sẽ về xem lại ngày khác."

Ta lắc đầu: "Ngày này rất tốt, không cần phải chọn ngày khác."

"Vương gia, thật sự cảm ơn người." Ta nhìn chằm chằm xuống đất đầy lá rụng: "Trước đây ta cũng từng nghĩ, sau này mình sẽ gả cho người như thế nào. Có thể gả cho người, ta cảm thấy rất tốt."

Hắn khụng lại, im lặng hồi lâu, rồi đột nhiên đưa tay xoa đầu ta: "Nàng xinh đẹp như vậy, cưới về nhà ngắm cũng đã thấy vui mắt rồi, bản vương cũng không thiệt."

Một chén trà sau, ta tiễn Ân Cửu Dật ra cửa. Vừa bước ra khỏi cửa phủ, hắn quay sang hỏi ta: "Ngày kia là sinh thần của nàng, hay là ta đón nàng đến An vương phủ tham quan một chút?"

Sinh thần của ta là ngày mùng chín tháng chín, sao hắn lại biết được?

Hình như hắn đã đoán trước được sự nghi hoặc của ta, hắn lấy từ trong n.g.ư.c ra tờ giấy ghi ngày giờ sinh của hai người, chỉ vào đó.

Ta từ chối ý tốt của hắn, mỉm cười nhún vai: "Đa tạ Vương gia có lòng tốt, ta không quen với những dịp lấy mình làm trung tâm, sẽ rất ngại."

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng hí ngựa. Quay đầu lại nhìn, con ngựa màu nâu sẫm đột nhiên giơ cao hai chân trước, Ân Cửu Thanh xuống ngựa, đứng tại chỗ nhìn chăm chăm vào hai chúng ta, dây cương trong tay siết chặt, n.g.ư.c pháp phồng không ngừng.

"Thu Hà." Hắn khẽ gọi tên ta, trong nháy mắt đỏ hoe cả vành mắt.

Ta cứ tưởng khi gặp lại hắn, ta sẽ rất bình tĩnh.

Nhưng, khi vừa nhìn thấy hắn, một bụng tức giận như nước đổ vào chảo dầu đang sôi, bùng nổ ngay lập tức.

Ân Cửu Thanh đứng trước sân của ta, mím chặt môi không nói một lời.

"Thái tử điện hạ đặt chân đến cái đất bẩn thiu này, không biết có chuyện gì quan trọng?"

"Thu Hà, mọi chuyện không phải như nàng nghĩ đâu..."

"Vậy ngài nói xem là thế nào? Ngài nói cho ta biết, mọi chuyện rõ cuộc là như thế nào?"

Hắn dùng ánh mắt gần như van xin nhìn ta hồi lâu, môi mấp máy, rồi trầm giọng chuyển chủ đề: "Hoàng huynh thê thiếp đông đảo, thật sự không phải là lương phổi..."

Ta cười lạnh một tiếng, chẽ nhẽu: "Ngài nói An vương thê thiếp đông đảo, Thái tử điện hạ tôn quý, chẳng lẽ ngài nghĩ rằng, sau này thê thiếp của ngài sẽ ít hơn ngài ấy sao? Ngài ấy không phải lương phổi, chẳng lẽ ngài là sao?"

"Nàng không thể vì hận ta mà tùy tiện giao phó cả đời mình, nàng hiểu rõ hoàng huynh sao..."

Hắn vẫn không ngừng giáo huấn, hắn vẫn luôn như vậy.

"Phải rồi, ta nên đợi ngài, mong ngài, đợi ngài cho phép ta dùng mạng của con mình để đổi lấy vị trí trắc phi của ngài."

"Ta không nên khi ngài đối với ta không đoái hoài gì, vẫn còn ôm chút hy vọng hão huyền, ngốc nghếch đợi ngài phái người đến báo cho ta biết ngài cho phép ta giữ lại đứa bé."

"Bây giờ lại càng không nên cau mày lạnh nhạt với ngài, ta nên vừa khóc vừa cầu xin làm trắc phi của ngài."

Hai hàng lệ lăn dài trên má: "Ân Cửu Thanh, ngài hại c.h.ết con của ta, gần mươi ngày sau mới xuất hiện, miệng toàn là những lời đường hoàng, không một lời nào nhắc đến con của ta, nó khiến ngài khó xử đến vậy sao?"

"Thu Hà." Hắn nắm lấy cổ tay ta, bị ta dùng sức hất ra.

"Đừng chạm vào ta."

Ân Cửu Thanh thuận thế ôm chặt ta vào lòng, vừa mở miệng, giọng nói đã run rẩy: "Thu Hà, đừng như vậy, chúng ta sẽ còn có con nữa."

"Ngài đang nằm mơ à?" Ta đột nhiên đẩy hắn ra, cười lạnh một tiếng: "Hôn kỳ của ta là ngày mười hai tháng mười, ta là An vương trắc phi tương lai, ngài là Thái tử điện hạ cao cao tại thượng, đừng có mơ mộng hão huyền nữa."

Ta tự giễu cười: "Trong lòng ngài từ trước đến nay đều khinh thường ta, là ta không biết liêm sỉ, cố ý câu dẫn, là ta tự coi nhẹ mình, ảo tưởng viển vông. Nào ngờ, mơ mộng hão huyền quá mức, quả nhiên nhận được bài học."

"Thu Hà, nghe ta nói..." Ân Cửu Thanh khó khăn lắm mới nói ra được câu này.

"Được, ta nghe ngài giải thích, ngài nói đi."

Ân Cửu Thanh nhìn ta, hồi lâu không nói nên lời, sau một lúc mới khó khăn nói: "Ta sẽ bù đắp cho nàng."

"Vậy được, ta muốn làm Thái tử phi, ta muốn làm Hoàng hậu."

"Thu Hà..." Ân Cửu Thanh cúi đầu: "Xin lỗi."

Ta lấy từ trong phòng bộ quần áo cũ dính đầy máu đưa cho hắn, khéo môi cong lên: "Bộ quần áo này tặng cho ngài, dù sao ngài cũng là phụ thân của nó, ít nhất cũng phải để ngài tận mắt nhìn thấy nó."

Trái tim đau thắt từng cơn, nhìn những vết máu nâu loang lổ trên bộ quần áo cũ, nước mắt không tự chủ được rơi xuống, ta quay đầu đi, cố tỏ ra cứng rắn và thờ ơ: "Mất một đứa con thì đã sao, cũng chỉ vậy thôi. Ta nên cảm thấy may mắn vì nó không gặp phải người

phụ thân bạc tình bạc nghĩa như ngài."

Hắn đứng trong sân của ta rất lâu, lâu đến mức trăng đã lên cao.

Rồi không biết từ lúc nào, hắn rời đi.

Chương 24

Thầy chưa, hắn chính là người như vậy, ngay cả một lời giải thích cũng tiếc cho ta.

Con của ta đã chết, ta ngay cả một lời giải thích cũng không xứng đáng sao?

Ta còn muốn giải thích gì nữa? Hoàng hậu đã nói rõ ràng như vậy rồi, rõ cuộc trong lòng ta vẫn còn ôm một tia hy vọng mong manh gì đây?

Đôi khi ta thật sự đã nghĩ, nếu như hắn nói với ta không phải hắn làm, có lẽ ta sẽ cảm nhận tin tưởng hắn một chút, nhưng hắn cái gì cũng không nói, cuối cùng hắn cái gì cũng không nói.

Hắn vốn dĩ chính là người như vậy, ta còn đang mong đợi điều gì chứ.

33

Lá rụng trong sân xoay tròn, rơi trên bàn đá và bên chân ta.

Ta dừng bút ngẩng đầu nhìn, gió nổi lên, lá vàng bay đầy trời, nhẹ nhàng rơi xuống phủ lên quyển 《Địa Tạng Kinh》 mà ta chép cho con.

Tiểu Đào từ trong phòng đi ra, khoác áo choàng lên người ta nói: "Tiểu thư, vào thử hỷ phục đi ạ."

Từ khi mất con, ta thường xuyên cảm thấy tay chân lạnh lẽo, thân thể không khỏe mạnh như trước nữa.

Hai bộ hỷ phục này là An vương đưa đến mấy hôm trước, một bộ thêu hoa văn mẫu đơn ẩn, một bộ thêu hình phượng hoàng.

Ta chỉ là một thứ nữ, thấp hèn và không còn trong trắng, cùng với đệ đệ của hắn dây dưa không rõ ràng, lúc con ta chết, mâu bẩn còn dính đầy người hắn.

Ta không hiểu ta có giá trị lợi dụng gì đối với hắn.

Lúc hắn đến đưa áo cưới, ta hỏi hắn, sau này hắn cần ta làm gì cho hắn?

Trong mắt hắn thoảng hiện lên vẻ hoang mang và khó hiểu, như thể đang nói, hắn có quyền lực và địa vị tối cao, hắn có thể cần ta làm gì chứ?

Ta lại hỏi, vậy cưới ta là vì thấy ta đáng thương sao?

Hắn lắc đầu: "Trên đời này có rất nhiều người đáng thương hơn nàng."

Ta không hiểu: "Vậy rốt cuộc là vì sao? Ta không còn trong trắng, lại mất đi một đứa con, cưới ta chẳng phải là làm ô uế gia môn sao?"

Hắn thong thả nhấp một ngụm trà, hỏi ngược lại: "Nàng nghĩ sao?"

Ta không biết.

"Thế đạo này, nữ tử vốn đã không dễ dàng, cả đời vinh nhục đều phụ thuộc vào nam nhân, không phải nữ tử nào cũng có cơ hội và

điều kiện để tự lập tự cường. Nàng từng tự đặt tên cho mình là Minh Châu, chắc hẳn là không muốn làm đóa sen trong vũng bùn. Minh Châu bị bụi bẩn che lấp khó tránh khỏi khiến người ta tiếc nuối."

Ta không tin lời nói dối của hắn, làm gì có ai vô duyên vô cớ tốt bụng như vậy, nhưng ta không sợ, cuộc đời đã tồi tệ đến mức này rồi, còn có thể tồi tệ hơn nữa sao?

Thoát khỏi dòng hồi tưởng, ta do dự hồi lâu trước hai bộ hỷ phục, cuối cùng chọn bộ áo cưới thêu hoa văn mẫu đơn.

Tiểu Đào cầm áo cưới giúp ta mặc vào, vuốt ve lưng ta chỉnh lại quần áo, bỗng nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, trưa nay người phải ăn nhiều một chút, ăn no mới có sức chép kinh."

Nàng đi vòng ra trước mặt ta chỉnh lại cổ áo cho ta, nước mắt như hạt châu đứt dây tuôn ra, giọng nói run rẩy: "Bộ hỷ phục này là do An Vương gia ra lệnh cho người của Thượng phục cục gấp rút may, dùng toàn là vải tốt, An Vương gia đã có lòng như vậy, sau này cuộc sống sẽ ngày càng tốt hơn."

Ta giơ tay muốn lau nước mắt cho nàng, nàng đột nhiên cúi đầu che mặt chạy đi, chỉ để lại một câu: "Nô tỳ đi bưng cơm."

Ta thở dài, có thể rời khỏi cái nhà này đã là tốt lắm rồi, những thứ khác không dám mơ tưởng nữa.

34

Đêm trước khi thành hôn, phụ thân gọi ta đến, giọng nói trầm trầm: "Từ nhỏ con đã ngang bướng, ương ngạnh, tính tình thất thường, bây giờ lại gây ra họa lớn như vậy. Con không còn là xứ nữ, nếu An vương biết được, không chỉ con không thể đứng vững ở An vương

phủ, mà chuyện này nếu bị loan truyền ra ngoài, cả nhà đều mất mặt."

Lại như thể khó nói, một lúc lâu sau ông mới nói: "Ngày mai con có đối sách gì chưa?"

Ta quỳ trên mặt đất, mặt không cảm xúc dập đầu hai cái: "Không cần người lo lắng, trước đây người chưa từng lo lắng cho con, bây giờ cũng không cần nữa, sau này sống c.h.ết ra sao cũng xin người đừng bận tâm."

"Con..." phụ thân tức giận đến nghiến răng, vỗ bàn quát: "Cánh cứng rồi, bây giờ ta không quản được con nữa đúng không?"

"Người nói đùa, người đã bao giờ quản con đâu. Nếu người chịu dạy dỗ con, quản con, làm sao con có thể trở nên như bây giờ? Người không quan tâm đến con nhiều năm như vậy, con đều đã quen rồi. Sau ngày mai, cũng xin người coi như không có đứa con gái này nữa đi."

Ta ra khỏi sân của ông, xách đèn lồng giấy đi trong đêm thu se lạnh, nhìn ánh sáng lờ mờ của đèn lồng giấy, tầm nhìn cũng dần trở nên mơ hồ.

Lúc nhỏ ta cực kỳ khao khát được ông quan tâm, nhiều năm như vậy rồi, ta cũng không còn là trẻ con nữa, rất nhiều chuyện cũng đã xem nhẹ.

Không phải ông ấy cho ta sự sống, thì có tư cách được gọi là phụ thân.

Trong dân gian khi gả con gái, người làm mẫu thân thường nhét vào đáy rương của con gái một vài cuốn sách phòng the.

Ta đặt quyển 『Kim Lăng Phòng Trung Thuật』 đã có từ lâu vào đáy rương, coi như là viên mãn.

Mười hai tháng mười, ta khoác lênh mình bộ hỉ phục bước ra khỏi tiểu
viện, liếc nhìn lần cuối căn nhà đã gắn bó với ta suốt mười bảy năm,
chẳng chút lưu luyến mà trùm khăn hỷ lên đầu.

Chương 25

Phụ thân ta, Đại phu nhân, Chương Chiếu Hành, Chương Cẩm Xán
đều có mặt.

Đối diện với những người này, ta chẳng hề rời một giọt nước mắt
nào.

Ân Cửu Dật đưa tay về phía ta, ta thuận thế nắm lấy.

Ngày hôm ấy trời trong xanh mây trắng, ta mặc áo phượng mao phi
gả đi.

Tuy không có mười dặm hồng trang, nhưng cũng vì kiêng kị quy củ
của trắc phi An vương mà chuẩn bị đủ sáu mươi tư kiệu.

Gió thổi bay một góc khăn hỷ, ta thoáng thấy tấm biển "Chương
phủ", vội kéo khăn hỷ xuống, tự cô lập mình giữa khung cảnh hân
hoan náo nhiệt này.

Tiếng chiêng trống rộn ràng, đoàn đón dâu thuận lợi tiến vào An
vương phủ.

Vừa đến tiền sảnh, đám đông bỗng nhiên nhốn nháo, ngay sau đó là
giọng the thé của thái giám: "Thái tử điện hạ giá lâm!"

Qua lớp khăn hỷ đỏ thẫm, ta nghe thấy tiếng va chạm của những
chiếc vòng ngọc, rồi đến giọng nói trầm ấm của Ân Cửu Thanh: "Cô
gần đây mới được hai cây ngọc như ý, tặng cho hoàng huynh, chúc
mừng hoàng huynh có thêm mỹ nhân."

Hắn nói “có thêm” lại còn nói “mỹ nhân”, từ bao giờ hắn lại trở nên cay nghiệt như vậy, cả câu nói đều mang ý tứ khinh bạc.

Ân Cửu Dật thản nhiên vỗ nhẹ mu bàn tay ta, đáp: “Đa tạ Thái tử. Nếu Thái tử không bận việc, không bắng ở lại xem xong lễ rồi hãy đi, sắp đến giờ bái đường rồi.”

“Đa tạ hoàng huynh có lòng, vậy Cô xin được phép ở lại.”

Hình như dù có trùm khăn hỷ cũng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực đang nhìn thẳng vào mình, ta thẳng lưng, là hắn có lỗi với ta trước, ta không cần phải tự ti.

Cùng với tiếng hô “Lễ thành, đưa vào động phòng”, ta được dìu vào phòng tân hôn.

Ta gỡ khăn hỷ, ngồi trước gương đồng, nhìn người con gái được trang điểm lộng lẫy trong chiếc gương mờ ảo, im lặng hồi lâu, mới đưa tay gỡ hết trâm cài mũ phượng, xõa mái tóc cầu kỳ.

Tiểu Đào không ngăn được ta, cuối cùng vẫn đi lấy nước cho ta.

Vừa rửa mặt xong, Ân Cửu Dật bưng bát canh gà đầy cửa bước vào. Thấy bộ dạng của ta, hắn ngẩn người một lúc, rồi bưng bát canh ngồi xuống bàn: “Canh gà trên tiệc ngon lắm, nàng thử xem?”

“Đa tạ Vương gia, chàng nghỉ ngơi sớm đi, ta không làm phiền chàng nữa.”

Hắn gật đầu, ôm một chiếc chăn gấm êm ương màu đỏ, dừng lại bên cạnh trường kỷ.

Tay ta cầm thìa khụng lại, khó hiểu nhìn theo bóng lưng hắn.

Hắn quay đầu nhìn ta, buông tay, chiếc chăn rơi bịch xuống trường kỷ: "Đêm tân hôn, bản vương phải ngủ ở đây."

Ta lập tức hiểu ý hắn, ngây người gật đầu.

Không lâu sau, ta nhẹ nhàng leo lên giường.

Chiếc giường này thật sự quá mềm, vừa ngồi xuống đã lún ngay xuống một hố. Không biết đã lót bao nhiêu lớp đệm, nằm lên cứ như ngủ trên bông mềm mại, ta rất không quen.

Trăn trọc mãi không ngủ được, Ân Cửu Dật hình như nghe thấy động tĩnh của ta, cất tiếng hỏi trong đêm tối: "Không ngủ được à?"

Ta mím chặt môi không nói, do dự hồi lâu mới lên tiếng: "Vương gia, cảm ơn chàng đã cưới ta. Nhưng nếu chàng muốn lợi dụng chuyện của ta và Thái tử để làm gì đó, thì con đường này không thể đi được đâu, ta và hắn không phải loại quan hệ mà chàng nghĩ."

"Bản vương và Thái tử huynh hữu đệ cung, sao phải làm gì chứ? Bản vương đã nói với nàng rồi, bản vương không thích nữ nhân, nên mới mượn nhiều thê thiếp để che giấu, vậy mà không đáng tin à?"

Mượn nhiều thê thiếp để che giấu Long Dương chi hảo, cách làm quen thuộc.

Ta bán tín bán nghi: "Vậy chàng có nam nhân nào trong lòng không?"

Âm thanh im lặng, không khí yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng kim rơi, giọng nói của Ân Cửu Dật như đã xem nhẹ sống c.hết vang lên: "Ngủ sớm đi."

Lại một lúc sau, bên trường kỷ vang lên tiếng trở mình.

"Vương gia, hay là chúng ta đổi chỗ cho nhau?"

"Không cần phải ngại, bản vương ngủ ở đâu cũng được."

Ta thành thật nói: "Giường này mềm quá, nằm lên cảm thấy rất kỳ lạ."

Một loạt tiếng sột soạt vang lên, tiếng bước chân ngày càng gần, Ân Cửu Dật ôm chăn đến trước giường ta, tóc tai rối bời: "Qua đó đi."

Trường kỷ này nhỏ hơn giường nhiều, cũng cứng hơn, nằm thoải mái hơn hẳn.

Không lâu sau, ta chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau vừa tỉnh dậy, nha hoàn trong vương phủ női đuôi nhau tiến vào, người bưng chậu nước, người dọn dẹp chăn màn, người hầu mặc quần áo, người chải tóc, người kẻ mày, xếp thành hàng ngay ngắn.

Tiểu Đào cầm phất trần bị chen ra một bên, bĩu môi, lại chen vào.

Chương gia cũng coi như là nhà giàu sang quyền quý, vậy mà trong nhà cũng không xa hoa đến mức này.

Ta im lặng, ngồi yên để các nàng hầu hạ.

"Trắc phi nương nương, Vương gia đã mua thêm rất nhiều trang sức cho người, người có muốn chọn một món để đeo khi đi thỉnh an Vương phi không?"

Nha hoàn mang đến bốn hộp trang sức, chiếc hộp gỗ đàn hương chạm khắc đầu tiên được chia thành từng ô nhỏ, đựng đầy hai mươi đôi khuyên tai và một số nhẫn, có cái bằng ngọc, cũng có cái bằng vàng bạc.

Chiếc hộp trang sức hai tầng bằng gỗ chạm khắc khảm ngọc thứ hai đựng trâm cài, bộ diêu các loại, tầng dưới để trâm cài, tầng trên là bộ diêu, lấp đầy cả hộp.

Chiếc hộp đồng hình tròn vẽ hoa mai thủy mặc thứ ba đựng một số vòng tay, chuỗi hạt.

Chiếc hộp giấy mộc lan nhẹ nhàng thứ tư đựng mươi hai bông hoa lụa tinh xảo.

Một nha hoàn khác mở tủ quần áo, bên trong treo mươi hai bộ y phục được xếp ngay ngắn theo màu sắc từ đậm đến nhạt.

Chương 26

Tiểu Đào hít sâu một hơi, bàn tay đặt trên vai ta run lên bần bật.

Ta khá hơn nàng một chút, thản nhiên đặt tay lên đầu gối, âm thầm dùng sức ấn chặt chân.

Ân Cửu Dật đã thay quần áo xong, vén rèm châu lên hỏi: "Xong chưa?"

Lúc này hắn như được hào quang bao phủ, hắn hắn hắn hắn thật sự giàu có.

Ân Cửu Dật đã hai mươi ba tuổi, hai vị Vương phi cũng khoảng hai mươi tuổi.

Vương phi tên là Lục Ngữ Dung, trắc phi tên là Phương Hận Ngọc.

Vương phi là con gái út của Lục lão tướng quân, biểu muội của Ân Cửu Dật, nàng có vẻ ngoài đáng yêu, nét mặt ngọt ngào tươi tắn.

Phương trắc phi là con gái thứ hai của Phương đại nhân, Thượng thư Hình bộ, nàng là một mỹ nhân thanh lãnh thoát tục.

Dù đã mặc y phục lộng lẫy, đeo trang sức quý giá, nhưng trước mặt hai người họ, ta vẫn cảm thấy không ngẩng đầu lên nổi, cảm giác gà quê gắp phượng hoàng tự nhiên dâng lên.

Họ mới là tiểu thư khuê các chân chính, cử chỉ điệu bộ đều đẹp mắt, ngay cả tư thế uống trà cũng tao nhã như vậy.

Phía dưới còn đứng ba cô nương xinh đẹp, xem ra hắn là thiếp thất của Ân Cửu Dật.

"Yến Yến, lát nữa đưa sổ sách mua bán của nhà bếp đến chỗ Chương trắc phi nhé." Lục Ngữ Dung nói với người phía dưới.

Một cô gái mặc áo vàng bước ra, dường như không ngờ tới lời này, do dự một chút mới đáp: "Vâng."

Ta không biết xem sổ sách, một chút cũng không.

Lời từ chối còn chưa kịp nói ra, Ân Cửu Dật đã nhìn ta nói: "Người của vương phủ, không ai là không biết xem sổ sách. Không hiểu thì đến hỏi ta, nửa tháng nữa ta sẽ đích thân kiểm tra."

"Hỏi ta và Hận Ngọc cũng được, hai chúng ta cả ngày cũng khá rảnh rồi." Đôi mắt hạnh long lanh của Lục Ngữ Dung cong lên, nụ cười có chút tinh nghịch.

Ngồi thêm một lúc, ta theo Ân Cửu Dật rời đi.

"Sổ sách nhất định phải xem, nếu ngại hỏi người khác, có thể đến hỏi ta."

Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt Ân Cửu Dật, làm giảm bớt vài phần vẻ sắc lạnh trên gương mặt hắn.

Hắn nhìn thẳng về phía trước, vừa suy nghĩ vừa dặn dò: "Trong ba vị thị thiếp, Phù La cực kỳ giỏi đàn tỳ bà, tiếng đàn của nàng ta ở Dương Châu thành có thể coi là nhất tuyệt. Nàng ta tính tình nhút nhát yếu đuối, nàng có thể chơi cùng nàng ấy, nếu muốn học đàn tỳ bà, cũng có thể để nàng ấy dạy nàng. Ngoài ra, có gì cần, thiếu thứ

giảm thiểu có thể đi tìm Vương phi, tìm ta cũng được."

Hắn quay người lại nhìn vào mắt ta, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ta: "Đã là trắc phi rồi, thì phải an phận thủ thường, lo liệu mọi việc, hỗ trợ Vương phi quản lý mọi việc cho tốt, không được tự ti."

"Còn nữa, đồ trang sức ta tặng nàng phải đeo vào, không cần cảm thấy phô trương hay ngại ngùng, tận dụng hết công dụng của nó mới là tốt nhất."

Trong lòng ấm áp, ta khẽ gật đầu.

Buổi tối, ta ngồi trước ánh nến lập lòe, chăm chú nghiên cứu ý nghĩa của các ký hiệu trên sổ sách, nhưng vẫn không hiểu được.

Ân Cửu Dật đẩy cửa bước vào, mang theo một luồng gió mát, hắn vén vạt áo lên, ung dung ngồi xuống: "Mới đầu không hiểu là chuyện bình thường."

Hắn cực kỳ kiên nhẫn, dạy ta xem sổ sách cả một buổi tối. Trong căn phòng ngập tràn ánh nến, hắn cầm bút lông chấm mực, chậm rãi giảng giải.

Xung quanh ta có rất nhiều kiểu người, có người ghen tị với ta, có người coi thường ta, có người khinh rẻ ta.

Sau Liễu Triều Minh, chưa từng có ai nói chuyện với ta ôn hòa như vậy.

Ánh nến lập lòe chiếu lên khuôn mặt Ân Cửu Dật, khiến ta nhớ đến một năm trước vào thời điểm này, cũng là một mùa như vậy, cũng là một đêm như vậy.

Liễu Triều Minh nhảy qua cửa sổ phòng ta, ánh nến nhảy nhót nơi đuôi mắt hắn, mang một vẻ đẹp kỳ lạ.

Thời gian trôi qua thật nhanh, thoảng chốc đã một năm trôi qua.

"Được rồi, hôm nay học đến đây thôi." Ân Cửu Dật đặt bút xuống.

Khi hắn sắp đứng dậy, ta kéo tay áo hắn lại: "Tại sao, tại sao chàng lại đối xử tốt với ta như vậy?"

Hắn nhìn chầm chằm vào tay ta đang nắm lấy tay áo hắn, nói: "Ta thích con người của nàng, không liên quan đến chuyện nam nữ."

"Tại sao? Ta là một người rất tệ, ta chẳng có gì tốt đẹp cả..."

"Thích là một loại cảm giác, đâu có nhiều lý do như vậy, giống như rất nhiều chuyện trên đời này, vốn dĩ không có đạo lý gì để nói. Nếu nhất định phải truy tìm nguyên nhân, vậy ta có thể nói, đó là một loại cảm giác xót xa."

Hắn cong ngón trỏ lên, đưa tay búng nhẹ lên trán ta: "Nàng xinh đẹp như vậy, đáng lẽ phải trở thành mẫu đơn thịnh thế được mọi người ngưỡng mộ, sao ta có thể trơ mắt nhìn nàng cắm rẽ trong bùn lầy, bầu bạn với tàn sen cuối thu."

Miệng lưỡi hắn thật khéo léo, cả đời này ta chưa từng nghe được những lời dễ nghe như vậy.

Hắn cong khóe môi, trên mặt không hề có chút tức giận, một lần nữa giải thích: "Cưới nàng chỉ là việc dễ dàng, không có mục đích lợi dụng nàng. Không sao, nàng có thể từ từ xác nhận."

Ân Cửu Dật không quá quan tâm đến chuyện triều chính, toàn bộ tâm trí hắn đều đặt ở Như Ý Lâu.

Nhưng hắn cũng không phải ngày nào cũng đến Như Ý Lâu, thỉnh

thoảng hứng chí mới đến xem một chút.

Có lúc mệt mỏi, hắn sẽ ngủ một giấc ở Như Ý Lâu rồi mới quay về.

Có một hôm hắn cưỡi ngựa trở về, đúng lúc ta đang đi dạo trong phủ, ta nhìn thấy mồ hôi trên trán hắn, nhưng ta không đưa khăn tay cho hắn, càng không lau cho hắn.

Chương 27

Cảnh tượng này vừa đúng lúc bị Lục Ngữ Dung và Phương Hận Ngọc đang tay trong tay thưởng hoa cúc nhìn thấy.

Buổi tối, nha hoàn bên cạnh Lục Ngữ Dung gọi ta đến.

Khi ta đến, Phương Hận Ngọc cũng ở đó, hai người họ luôn như hình với bóng.

"Châu Châu, hôm nay gọi muội đến, có biết là vì chuyện gì không?"
Ân Cửu Dật luôn gọi ta là "Châu Châu", nàng liền tưởng đó là tên gọi ở nhà của ta, bình thường luôn gọi ta như vậy.

Ta lắc đầu.

Nàng đứng dậy, đột nhiên tiến sát lại mặt ta, hành động bất ngờ
khiến ta theo bản năng rùng mình một cái.

"Hôm nay biểu ca đổ mồ hôi đầy đầu, tại sao muội không lau cho
huynh ấy?"

Nàng tiến lại gần hơn, hai tay "bõp" một tiếng đặt lên thanh gỗ bên
cạnh ghế, dùng tư thế nhìn xuống để ép ta ngồi yên trên ghế, trừng
mắt nhìn ta: "Nữ tử phải dịu dàng hiền淑, quan tâm phu quân,
nam nhân đã đổ mồ hôi rồi, sao muội có thể thờ ơ được?"

Nàng buông tay phải ra, rút khăn tay từ bên hông ra rồi vung lên, đi
đến trước mặt Phương Hận Ngọc đang uống trà, cúi người nhẹ
nhàng dùng khăn lau mồ hôi trên trán Phương Hận Ngọc, vừa lau

vừa nũng nịu nói: "Phu quân, chàng đổ mồ hôi rồi kìa, lau mồ hôi nhanh lên, cẩn thận kẻo bị cảm lạnh."

Trên mặt Phương Hận Ngọc lộ ra vẻ không tự nhiên, rất nhanh liền quay mặt đi.

Ta há hốc mồm nhìn cảnh tượng buồn cười này, không khỏi thầm nghĩ, hôm nay ăn nhầm thuốc gì rồi sao? Sao lại kỳ lạ như vậy.

"Học được chưa?" Đang ngẩn người, ánh mắt sắc bén như chim ưng đột nhiên bắn tới, Lục Ngữ Dung gật đầu thật mạnh: "Như vậy mới là phong thái của khuê tú, sau này muội cứ làm như vậy, biểu ca đổ mồ hôi thì muội cứ lau cho huynh ấy như vậy. Hận Ngọc, nói có đúng không?"

Phương Hận Ngọc khó chịu đẩy nàng ra, nhấp một ngụm trà, hắng giọng nói: "Đại khái là như vậy, ma ma đều dạy như vậy cả."

Vậy ta tự hỏi, bình thường hai người họ cũng đâu có làm vậy.

Rõ ràng hôm nay hai người họ cũng nhìn thấy Ân Cửu Dật đổ mồ hôi đầy đầu, cũng đâu thấy họ lại gần lau mồ hôi cho hắn.

"Ma ma dạy rằng, sau khi thành thân, nam nhân chính là trời, phải đoan trang hiếu lễ nghĩa, ở nhà chăm sóc phu quân dạy con. Phu quân dậy thì đừng quên mặc quần áo cho chàng, phu quân mệt thì đừng quên xoa bóp vai cho chàng..."

Lục Ngữ Dung ngồi ngay ngắn, hai tay đan vào nhau đặt trước người, nghiêm túc nói.

Phương Hận Ngọc liếc nhìn nàng một cái, ngắt lời: "Thôi đi, bản thân năm đó chán muốn chết, bây giờ còn muốn làm hại người khác."

"Châu Châu, đừng nghe nàng ta, ta đang dạy muội đó!!" Lục Ngữ Dung biện minh vài câu rồi lại nhắm mắt phẩy tay nói: "Thôi thôi, hôm nay dạy muội những điều này, về phòng hãy suy nghĩ kỹ càng. Trời cũng không còn sớm nữa, mau trở về tìm biểu ca đi."

Trên đường trở về, Tiểu Đào đỡ ta, vui vẻ nói: "Tiểu thư, hai vị Vương phi rất dễ hòa đồng. Vương phi nương nương tính tình hoạt bát, trắc phi nương nương chỉ là vẻ ngoài trông khó gần thôi. Trắc phi nương nương thật sự rất biết vẽ tranh, con thỏ xám mắt đỏ vẽ trên đèn lồng này thật sự rất đáng yêu."

Ta nắm lấy cán đèn lồng hình con thỏ, nhìn bóng đèn hắt xuống con đường đá cuội, nói: "Hôm trước họ còn tặng ta một chiếc khăn tay nữa."

Họ đều lớn hơn ta vài tuổi, thích cười cũng thích ồn ào.

Ánh trăng trên cao sáng tỏ, khiến ta cũng chìm trong dòng suy nghĩ miên man. Dường như trong nửa tháng này, cuộc sống hạnh phúc mà ta từng khao khát đã có một hình hài rõ ràng.

Ta kéo Tiểu Đào chạy, ta muốn về nói với Ân Cửu Dật rằng ta đã học được cách xem sổ sách rồi, không cần hắn phải dạy ta mỗi tối nữa.

Ngày mùng một tháng mười một là ngày giỗ của Minh quý phi, trong phủ mời pháp sư đến làm lễ.

Buổi chiều, Ân Cửu Dật tiến cung yết kiến Hoàng thượng.

Lúc sắp đi, hắn bỗng nhiên thò đầu ra từ trong xe ngựa nói: "Châu Châu đi cùng ta, Tiểu Đào Tử, đi lấy áo choàng cho chủ tử của ngươi."

Đối với ta mà nói, hoàng cung tuyệt đối không phải là nơi tốt đẹp gì, lần đầu tiên tiến cung, không hiểu sao lại bị Chương Cẩm Xán hăm hại, lần thứ hai tiến cung, vĩnh viễn mất đi đứa con của ta.

Nơi đó mang đến cho ta ký ức đau khổ, bất lực và không muốn nhớ lại.

Ân Cửu Dật thấy ta không nói gì, liền xuống xe ngựa, đi đến trước mặt ta đứng im: "Sau này còn rất nhiều dịp phải vào cung, luôn phải đối mặt thôi, bây giờ nàng là trắc phi của An vương, không phải Chương Thu Hà. Hơn nữa, có bốn vương đi cùng nàng, nàng sợ cái gì?"

Hắn nhận lấy áo choàng từ tay Tiểu Đào đang thở hổn hển, mặc cho ta, những ngón tay trắng nõn thon dài quấn lấy dây áo ở phía trước, thắt thành một nút thắt xinh đẹp.

Sau đó, Ân Cửu Dật nhìn thẳng về phía trước, bàn tay buông thõng bên hông tự nhiên nắm lấy lòng bàn tay ta: "Đi thôi."

Bàn tay hắn rất to và ấm áp, không giống tay ta, quanh năm suốt tháng luôn lạnh lẽo.

Trái tim không kìm được mà đập thình thịch, ánh mắt dừng lại trên bàn tay đang nắm chặt của chúng ta.

"Nếu hắn thích nam sắc, vậy chúng ta chính là tỷ muội rồi, nắm tay hình như cũng không sao."

Nhưng nếu hắn thích nam sắc, vậy sao hắn còn nắm tay ta, thật kỳ quái!

Nếu ta buông ra, hắn có phải sẽ nghĩ ta chê hắn không?

Ta không thể bị hiểu lầm, ta đối với hắn cũng là loại thích không
dính dáng đến chuyện nam nữ.

Chương 28

Nếu ta không buông ra, có phải cũng không ổn lắm?

Hắn thật kỳ quái, hắn thật sự coi ta như tỷ muội sao.

Ta mơ mơ màng màng bị hắn nắm tay, vừa lên xe ngựa, như thể tức giận đến mức xấu hổ, vội vàng hất tay hắn ra.

"Nàng thẹn thùng rồi à?"

Hắn nhìn ta với vẻ không thể tin nổi, trong mắt ánh lén tia sáng rực rõ, như thể phát hiện ra điều gì mới mẻ, một lát sau lại làm ra vẻ đã hiểu rõ mọi chuyện: "Tiểu cô nương mà, đều như vậy cả, cho dù bê ngoài có mạnh mẽ đến đâu, bên trong cũng chỉ là một đứa trẻ thôi."

"Ta không có!" Hai má ta hơi nóng lên, buột miệng phản bác: "Ta thật sự không có, ta luôn coi ngài như tỷ muội!"

"..."

Ân Cửu Dật nhíu mày thành chữ "xuyên", bĩu môi không vui, sửa lại: "Huynh muội!"

Xe ngựa chậm rãi tiến vào hoàng cung, Hoàng thượng ngồi trước một chồng tấu chương, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt sắc bén đảo qua lại giữa ta và Ân Cửu Dật.

Một lúc lâu sau, sắc mặt ông sa sầm, uy nghiêm Đế vương như núi lửa biển gầm ập đến ta: "Quả nhiên dung mạo hơn người, khiến hai

đứa con trai của Trẫm đều hồn xiêu phách lạc."

Khuôn mặt uy nghiêm kia như Diêm Vương, dọa ta giật nảy mình, trước mắt tối sầm lại, thân thể dần mềm nhũn.

Ta gắng gượng, run rẩy túm lấy vạt áo đáp lời, mặc dù ngay cả giọng nói cũng run rẩy: "Bẩm Hoàng thượng, thần thiếp không dám."

Ta run rẩy quỳ xuống, chuẩn bị đón nhận những lời lẽ gay gắt và cơn thịnh nộ của Hoàng thượng.

"Phụ hoàng, nhi thần có lòng tốt đưa tân nương đến thăm người, người làm vậy là có ý gì?"

Ân Cửu Dật vừa vuốt lưng ta vừa nói: "Nàng mới vừa mười bảy tuổi, người dọa nàng làm gì?"

Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng: "Trẫm đây là đang cảnh cáo nàng, đã xuất giá thì phải an phận thủ thường, không được gây ra chuyện gì, chuyện cũ không đáng nhắc lại."

Ta lấy hết can đảm liếc lên, Hoàng thượng đang vuốt râu vừa vặn chạm phải ánh mắt ta, ta vội vàng cúi đầu.

"Xinh đẹp là do trời ban, người khác cũng không thể ghen tị, được người ta yêu thích không phải lỗi của nàng. Sự đã rồi, chuyện cũ Trẫm sẽ không truy cứu nữa, các ngươi phu thê hòa thuận mới là điều quan trọng."

Hoàng thượng thay đổi cảm xúc rất nhanh, sắc mặt âm u bỗng nhiên chuyển sang tươi sáng, cười với thái giám bên cạnh: "Phương Tuỳ An, ngươi xem tướng mạo hai đứa nó thật sự rất xứng đôi,

hoàng tôn sinh ra nhất định sẽ rất đẹp."

"Hoàng thượng nói chí phải." Thái giám kia cầm phất trần cười khẽ.

"Được rồi, đến cung của mẫu phi con thỉnh an đi, tối nay đến dùng bữa." Hoàng thượng phẩy tay: "Trẫm không giống như con cả ngày không có dáng vẻ đứng đắn, còn có tấu chương phải phê duyệt."

Theo Ân Cửu Dật ra khỏi điện Tiêm Uyên, ta vẫn còn chưa dám tin, vị lão nhân hiền từ vừa rồi lại chính là vị Đế vương mà người đời đồn đại là sát phạt quyết đoán, làm việc dứt khoát.

39

Ân Cửu Dật dẫn ta đến một cung thất, đẩy cửa ra, cây cối trong sân được sắp xếp ngay ngắn, không hề có vẻ hoang tàn đổ nát.

Giữa sân có một cây ngô đồng lớn che rợp bóng mát, cành lá vươn ra xa, như muốn bảo vệ điều gì đó.

"Mẫu phi ta tên là Thu Đồng, Lục Thu Đồng, bà ấy là thứ nữ sinh vào tháng Chín."

Ân Cửu Dật nhìn chằm chằm vào thân cây ngô đồng trơ trọi, vẻ mặt ngẩn ngơ: "Thân thể của nàng luôn khiến phụ hoàng nhớ đến mẫu phi ta, khi đó ta đến xin người ban thánh chỉ cưới nàng, người không biết nhớ đến điều gì, vẻ mặt bi thương, không nói hai lời liền đồng ý, lúc ta rời đi còn nghe thấy người lẩm bẩm, nói là không vào cung cũng tốt."

Lúc này ta mới hiểu, lý do thực sự Ân Cửu Dật cưới ta, tại sao vừa rồi Hoàng thượng lại khoan dung với ta như vậy.

"Mẫu phi của huynh nhất định rất xinh đẹp."

Ân Cửu Dật quay đầu cười: "Phụ hoàng nói, mẫu phi ta là cô nương xinh đẹp nhất kinh thành. Khi đó người theo tổ phụ học võ, đã sớm để ý đến thứ nữ nhà ngoại tổ phụ. Hai người bọn họ lưỡng tình tương duyệt, ước hẹn cả đời."

"Phụ hoàng từng nói, chuyện người tự hào nhất đời này không phải là trở thành Đế vương, mà là lúc trẻ tuổi bất chấp sự phản đối của mọi người, kiên quyết cưới mẫu phi, mười một năm đó là những ngày tháng hạnh phúc nhất cuộc đời người. Tiếc là mẫu phi phúc mỏng..."

Đôi mắt đẹp kia ánh lên tia sáng long lanh.

Ta vụng về muốn an ủi hắn, nhưng khổ nỗi thật sự không có kinh nghiệm này, nghĩ hồi lâu mới nói: "Huynh tốt như vậy, mẫu phi huynh trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ được an ủi."

"Văn võ bất tài, thứ duy nhất am hiểu lại là chuyện buôn bán bị người đời khinh thường, kỳ vọng của phụ hoàng, ta cái gì cũng không làm được."

Hắn ngày thường luôn lạc quan, hiếm khi lộ ra vẻ chán nản như vậy.

"Huynh là người tốt nhất ta từng gặp. Không chỉ đẹp trai, mà còn rất lương thiện. Huynh nói chuyện dễ nghe, chữ viết cũng đẹp, huynh nhất định đã đọc rất nhiều sách, không phải ai cũng có thể trở thành Trạng nguyên, đọc sách đủ dùng là được rồi."

"Nghe Vương phi nói, huynh cưỡi ngựa bắn cung đều là học từ Lục tướng quân, bây giờ là thời bình thịnh trị, không cần huynh xông pha trận mạc, huynh có trình độ đó là đủ rồi. Trên đời có rất nhiều người cả đời cũng không biết mình thích gì, giỏi gì, huynh có tài năng riêng đã rất giỏi rồi."

Ta dịu giọng nói tiếp: "Huynh đã từng nói với ta không thể tự ti, đúng không? Huynh không phải người tự ti, chỉ là hôm nay tâm trạng không tốt đúng không."

Chương 29

Ân Cửu Dật gật đầu, thu xếp lại tâm trạng, đột nhiên nói với ta:
"Minh Châu, nàng rất khác với những gì ta tưởng tượng."

Ta nghĩ, điều này kỳ thực rất dễ hiểu.

Con người đều thay đổi mà.

Hắn đổi xử tốt với ta như vậy, chẳng lẽ ta còn có thể dùng thái độ
với Chương Cẩm Xán để đổi xử lạnh nhạt với hắn sao?

Hắn đã cứu ta ra khỏi Chương phủ, làm sao ta có thể dùng thái độ
đổi xử với những kẻ ức h.i.ế.p ta để đổi xử với hắn?

Hắn là người tốt nhất tốt nhất trên đời, ta không có bất kỳ điều gì
bất mãn với hắn.

40

Ngày Thái tử đại hôn, Ân Cửu Dật hỏi ta có muốn đi hay không, ta
từ chối.

Ta không muốn gặp lại Ân Cửu Thanh nữa, ta cũng không muốn gặp
lại Chương Cẩm Xán nữa, những dịp như vậy, ta không muốn tham
dự.

Ta chưa từng đến Đông cung, bây giờ thật sự không cần thiết phải
đi.

Trời tối rất sớm, ánh sáng màu cam trong đèn lồng đá mờ ảo, ta ngồi trên xích đu trong vườn.

Không lâu sau, trời bắt đầu đổ tuyết, những bông tuyết nhỏ li ti rơi trên lòng bàn tay ta, rất nhanh đã tan chảy.

Ngẩng đầu nhìn lên, những bông hoa trăng nhỏ trên trời ngày càng nhiều, ngày càng dày đặc, mặt đất cũng rất nhanh đã phủ một lớp tuyết mỏng.

Ta đẩy xích đu lên cao, nghe tiếng kẽo kẹt, mặc cho tuyết rơi đầy vai.

"Minh Châu, muội đang làm gì vậy, trời tối đen như mực còn đang đổ tuyết, muội chơi đủ chưa?"

Lục Ngữ Dung khoác tay Phương Hận Ngọc, đứng bên cạnh cổng trăng cách đó không xa cười nói: "Chúng ta vừa mua khoai lang nướng ở Thiên Hương Lâu, còn nóng hổi, đến viện của ta đi."

"Hai người không phải đến Thái tử phủ sao?" Ta nhảy xuống xích đu, chạy đến.

"Muội xem người muội đầy tuyết kìa." Phương Hận Ngọc phủi đi bông tuyết trên tóc ta, cau mày nói: "Thật là tính trẻ con."

"Trời tuyết phải ăn khoai lang nướng và lẩu cừu, trong bữa tiệc chúng ta đều không dám ăn nhiều, chỉ chờ về ăn thêm một miếng."

Lục Ngữ Dung ném khoai lang nướng trong tay cho ta: "Nhanh cầm lấy ủ ấm tay."

"Vương gia đâu?" Ta nhìn ra xa: "Huynh ấy đi đâu rồi? Chưa về

sao?"

Lục Ngữ Dung và Phương Hận Ngọc liếc nhau, nhướn mày cười:
"Sao thế, mới không gặp một chút đã nhớ hắn rồi à?"

"Không phải, ta chỉ hỏi thôi!" Ta nắm chặt tay, bực bội nói: "Ta thật sự chỉ hỏi thôi!"

"Được rồi, được rồi." Hai người họ cứ cười mỉm, kéo nhau chạy đi.

Ta ôm khoai lang nướng đuổi theo phía sau, hương thơm ngọt ngào của khoai lang nướng phảng phất bên chóp mũi, ta dừng lại mở giấy gói ra ngửi ngửi, nước miếng bắt đầu không tự chủ được mà tiết ra.

"Minh Châu, đồ quý sứ nhà tỷ, tỷ muốn ăn vụng!" Lục Ngữ Dung hoảng hốt quay lại, giật lấy khoai lang nướng rồi chạy đi mất.

Chạy đến sân của Lục Ngữ Dung, vừa kéo cửa ra, bịch một tiếng đụng phải lồng ngực cứng rắn của Ân Cửu Dật.

Ân Cửu Dật đưa tay xoa xoa trán ta, cúi đầu cười nói: "Chạy nhanh như vậy làm gì? Nàng tự đâm vào ta trước, đừng có đổ lỗi cho ta."

Ta ôm trán trừng mắt nhìn hắn, ánh mắt như muỗi phun lửa: "Rõ ràng là chàng."

"Được rồi, được rồi, là ta đâm vào nàng." Hắn mỉm cười, khom lưng vén rèm lên, làm ra vẻ mời: "Vậy để nàng vào trước, mời."

"Chàng không phải muốn ra ngoài sao?"

"Ra ngoài tìm nàng."

Ta tùy tiện xoa xoa trước n.g.ư.c hắn: "Vậy ta cũng xoa xoa cho chàng."

Cổ tay đột nhiên bị hắn nắm lấy, Ân Cửu Dật ánh mắt sâu thẳm, thấp giọng nói: "Không được sờ, ta là nam nhân."

Hai má ta nhanh chóng ửng đỏ, lời này của hắn nói ra cứ như ta đang giở trò với hắn vậy, nhưng rõ ràng là hắn động tay trước.

"Lại thẹn thùng rồi?" Hắn hơi nghiêng người, ngồi xổm xuống ngang bằng với ta, lúc nói chuyện, hơi thở ấm áp phả vào cổ ta: "Bản vương đẹp trai không?"

"Chàng bị thần kinh à!" Ta hai tay đẩy ra, hất hắn ra, cứng cổ lớn tiếng nói: "Chàng đừng có động tay động chân với ta, chàng là nam nhân, ta cũng là nữ nhân đấy!"

Lúc ăn lẩu, Ân Cửu Dật cứ như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên ngồi xuống bên cạnh ta, còn gấp thức ăn cho ta như bình thường: "Thịt dê ngon, ăn nhiều một chút."

"Biểu ca, sao huynh không gấp cho muội?" Ánh mắt Lục Ngữ Dung lóe lên vẻ ranh mãnh.

Ân Cửu Dật ngẩng đầu lên, như có điều suy nghĩ nói: "Ăn ít một chút cũng được, ta thấy mặt muội hình như lại tròn thêm rồi."

Lúc ăn lẩu uống vài chén rượu, ta hơi say, mơ màng gục xuống bàn, mở mắt nhìn lờ đờ, nghĩ thầm, hôm nay thật sự là một ngày tốt đáng để ghi nhớ.

Phương Hận Ngọc ngồi đối diện ta rõ ràng cũng say rồi, hai má trắng nõn ửng hồng, mềm nhũn ngã vào người Lục Ngữ Dung.

Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ mở, ánh mắt mơ màng, dáng vẻ lạnh lùng thường ngày không còn sót lại chút nào.

Nàng ôm eo Lục Ngữ Dung dần dần nhắm mắt lại, ưm ưm ôm chặt hơn: "A Dung, phụ thân ta muốn xem mắt cho ta rồi, phải làm sao đây? Ta muốn ở bên nàng mãi mãi, người khác ta đều không vừa mắt."

Hai má Lục Ngữ Dung đỏ ửng, cúi người áp sát vào mặt Phương Hận Ngọc: "Ngốc ạ, chúng ta không phải vẫn luôn ở bên nhau sao."

Nàng như say rồi, lại như vẫn còn tỉnh táo, ôm eo Phương Hận Ngọc bế nàng lên, nói với Ân Cửu Thanh: "Biểu ca, chúng ta buồn ngủ rồi, huynh đưa Minh Châu về đi."

Ta nhìn hai người họ cười khúc khích, Lục Ngữ Dung quả nhiên xứng đáng là con gái của Lục tướng quân, nàng thật sự rất khỏe.

Chương 30

Bàn tay to lớn mạnh mẽ ôm lấy eo ta, ta bị bế lên, trên người hắn thoang thoảng mùi bồ kết, đó là một mùi hương sạch sẽ và sảng khoái.

Tuyết vẫn rơi, bông tuyết như lông ngỗng rơi trên mặt ta, ta bị cái lạnh đột ngột làm cho rùng mình, liền vùi mặt vào lòng Ân Cửu Dật.

Ân Cửu Dật người cứng đờ, dừng một chút rồi ôm ta chặt hơn.

Một lúc sau, ta nhớ ra điều gì đó, mở mắt nhìn lờ đờ, lè nhẹ nói với hắn về phát hiện của mình: "Vương gia, quan hệ của hai người họ thật tốt, giống như người yêu vậy."

"Ngốc ạ, bây giờ mới phát hiện ra?"

Ta cười hề hề hai tiếng, từ từ nhắm mắt lại: "Đến vương phủ rồi, các người cứ nói ta là con nít, còn nói ta ngốc, ta mới không..."

41

Sáng sớm hôm sau vừa mới tỉnh dậy, thị thiếp của Ân Cửu Dật là Phù La đã đến cửa cầu kiến.

Lúc rảnh rỗi, nàng từng dạy ta chơi đàn tỳ bà, giữa chúng ta cũng coi như có chút giao tình.

"Trắc phi nương nương, Vương phi các nàng vẫn chưa tỉnh, nô tỳ chỉ có thể đến tìm người." Nàng khóc đến hoa lệ đẫm mưa, khăn tay

ướt sũng.

"Chuyện gì vậy?"

"Đêm qua Yên Yên không về, sáng nay nô tỳ tìm khắp phủ rồi, vẫn không thấy bóng dáng Yên Yên đâu."

Yên Yên là một thị thiếp khác của Ân Cửu Dật, nàng và Phù La cùng ở chung một viện.

"Nàng ấy hôm qua ra khỏi phủ sao? Nha hoàn bên cạnh nàng ấy nói gì? Người đừng vội, trước tiên đi tìm Lý thống lĩnh tìm trong phủ xem."

"Nô tỳ nhất thời nóng lòng, chỉ lo tự mình tìm, nô tỳ đi ngay đây." Nàng vừa lau nước mắt vừa được nha hoàn đỡ đi.

Vừa mới chải đầu rửa mặt xong, một thị vệ đến ấp úng nói: "Nương nương, tìm thấy người rồi. Ở, ở trong phòng Vương gia. Người mau đến xem đi, Vương gia bây giờ không được khỏe."

Biểu cảm của thị vệ này thật sự quá kỳ lạ, đủ loại suy nghĩ hiện lên trong đầu ta, tim đập đến cổ họng, không biết vì sao lại cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Vén váy chạy một mạch, hoảng hốt suýt nữa ngã vào bãи tuyết.

Vừa đến cửa viện, cái cảng phủ vải trắng vừa vặn đi ngang qua ta.

"Trắc phi nương nương." Thị vệ khiêng cảng dừng lại, cúi đầu ra hiệu với ta.

Đúng lúc này, một bàn tay sơn móng màu tím sẫm đột nhiên buông

xuống, đặt lên mép cáng, một dòng máu theo lòng bàn tay nhanh chóng rơi xuống đất, bắn tung tóe trên lớp tuyết tích tụ thành từng đóa hồng mai.

Cảnh tượng này khiến người ta lạnh sống lưng, tim ta như muốn nhảy ra ngoài, chỉ cảm thấy luồng khí nóng trong lồng ngực nghẹn lại ở cổ họng.

Thị vệ vội vàng khiêng cáng đi.

Ta đứng tại chỗ, vô lực liên hồi, cố gắng để bản thân bình tĩnh lại.

Cảm xúc vừa mới ổn định lại sụp đổ ngay lập tức khi nhìn thấy đôi chân trắng nõn trên cáng đang đi xa.

Ta di chuyển đến bên tường, vịn tường thở hổn hển, đó rõ ràng là tinh thần của Yên Yên.

Bên trong phòng là tiếng gầm thét the thé của Lục Ngữ Dung: "Nói, đêm qua nàng ta vào đây bằng cách nào?"

Tiểu tư bên cạnh Ân Cửu Dật quỳ trên đất, ấp úng nói: "Vương phi tha mạng, tiểu nhân thật sự không biết."

"Vương gia ngày thường đối xử với ngươi không tệ, sao ngươi dám? Đêm qua là ngươi trực đêm, nàng ta lén vào bằng cách nào?" Lục Ngữ Dung nắm chặt tay đập ầm ầm xuống bàn, tiếng vang như sấm.

Phương Hận Ngọc giữ tay Lục Ngữ Dung lại, nâng đầu nhìn tiểu tư quỳ dưới đất: "Túc Chính, ngươi đi theo Vương gia mấy năm rồi nhỉ? Nghe nói nhà ngươi còn có đệ đệ, muội muội, cả nhà đều trông chờ

vào tiền lương của người để sống?"

"Trắc phi nương nương, cầu xin người tha cho người nhà của tiểu nhân. Là tiểu nhân thấy tiền sáng mắt, nhất thời hồ đồ. Vương gia vẫn luôn đối xử tốt với Lý Yên, nàng ta lại xinh đẹp, tiểu nhân nghĩ, tiểu nhân nghĩ..."

Hắn quỳ trên đất dập đầu liên tục: "Tiểu nhân biết sai rồi, Vương phi nương nương tha mạng."

Lục Ngữ Dung hờ lạnh một tiếng, giọng nói lạnh như dao: "Nàng ta cho người bao nhiêu tiền, khiến người cam tâm tình nguyện phản bội chủ nhân như vậy!"

Đầu Túc Chính càng ngày càng cúi thấp, cuối cùng hoàn toàn áp xuống đất, lời nói khó khăn phát ra từ cổ họng: "Năm mươi lượng."

Ánh mắt Lục Ngữ Dung bừng lên cuồng nộ, phẫn uất nói: "Mùa đông năm ngoái, Vương gia biết mẫu thân người bệnh nặng, đặc biệt cho người ba mươi lượng bạc, bây giờ người vì năm mươi lượng, chỉ vì năm mươi lượng bạc mà phản bội Vương gia! Người nhìn lại quần áo trên người mình xem, chẳng phải sang trọng hơn người khác rất nhiều sao, người vẫn chưa vừa lòng ư!"

Phương Hận Ngọc liếc nhìn Lục Ngữ Dung một cái, rồi quay sang nói với Túc Chính: "Kẻ hạ nhân vong ân bội nghĩa như người, Vương phủ tuyệt đối không thể giữ lại. Chỗ nõa người đến phòng thu chi lĩnh năm mươi lượng bạc, rồi tự mình rời đi. Đây là chút thể diện cuối cùng mà Vương phủ có thể cho người."

Lục Ngữ Dung và Phương Hận Ngọc lại tiếp tục thẩm vấn Phù La, ta vội vã vào phòng.

Căn phòng hỗn độn, bước qua những mảnh vỡ của bình hoa và chǎn ném xộc xệch, lại bước qua một thanh trường kiếm nhuộm máu, bên giường có một người đang ngồi lặng lẽ.

"Đừng lại gần, ta đã g.i.ết người." Hắn quay đầu nhìn ta, vẻ mặt vô cảm: "Nàng ta đáng chết."

Nhin thấy vết máu trên ga giường, ta như bị sét đánh ngang tai, cả người cứng đờ, không thể cử động, những suy đoán mơ hồ trong đầu được xác nhận, ta đứng chát trên tại chỗ, không nói nên lời.

Chương 31

Yến Yến ỷ vào sắc đẹp của mình, dùng mọi thủ đoạn để bò lên giường hắn, bị hắn một đao c.h.é.m c.h.ẽ.t ngay tại chỗ.

Đầu óc trống rỗng, trong nháy mắt ta mất đi khả năng suy nghĩ, nỗi kinh hoàng bao trùm lấy ta.

Năm đó ta cũng dùng cách này để bò lên giường Ân Cửu Thanh.

Ân Cửu Dật đã g.i.ẽ.c Yến Yến, hắn vốn là người ôn hòa vậy mà lại ra tay g.i.ẽ.c người, hắn phải chán ghét loại nữ tử này đến mức nào chứ.

Nếu hắn biết ta cũng là loại người như vậy, chắc chắn hắn sẽ không đổi xử tốt với ta nữa, ta lại phải quay về cuộc sống bị mọi người ghẻ lạnh như trước kia.

Ta không biết mình đã bước ra khỏi phòng Ân Cửu Dật như thế nào, vừa ra ngoài đã nghe thấy Lục Ngữ Dung đang phẫn nộ mắng: "Vương gia hảo tâm cứu nàng ta, còn nàng ta thì sao? Vong ân bội nghĩa, tham lam vô độ. Chỉ là giao sổ sách nhà bếp cho Châu Châu quản lý, nàng ta lại sinh ra nhiều oán hận như vậy. Năm đó biểu ca không nên cứu nàng ta, nàng ta cũng không tự xem lại thân phận của mình, rõ cuộc nàng ta có xứng hay không."

Giọng nói của Phương Hận Ngọc vang lên: "Ngươi hà tất phải cay nghiệt như vậy..."

Trong lòng như bị khoét một lỗ lớn, gió lạnh thổi ào ào vào, thân thể

cũng lạnh dần.

Thân phận của ta, phẩm hạnh của ta, đến bây giờ ta mới bừng tỉnh, ta đã từng làm một việc xấu xa như vậy.

Móng tay màu tím nhuốm m.á.u và bàn chân trắng nõn cứ hiện lên xen kẽ trong đầu, bước chân cũng trở nên loạng choạng, trong khoảnh khắc mất đi ý thức, thân thể ngã xuống lớp tuyết dày.

42

Thái y nói ta chỉ bị cảm lạnh, hơi sốt, không có gì đáng ngại, uống vài thang thuốc, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Ta nằm trên giường mấy ngày liền, cố gắng điều chỉnh tâm trạng.

Nhưng chuyện đó giống như quả b.o.m hẹn giờ đè nặng trong lòng ta, khiến ta không thở nổi.

Cơm cũng ăn ít đi, người cũng như cà tím bị sương đánh, héo úa rất nhanh.

Ân Cửu Dật đến thăm ta, hắn ngồi bên giường rất tự nhiên đưa tay sờ trán ta, tay sắp chạm vào trán, ta theo bản năng nghiêng đầu né tránh.

Sắc mặt Ân Cửu Dật cứng đờ, trên mặt lộ vẻ bị tổn thương.

Hắn từ từ thu tay về, ánh mắt ảm đạm, giọng nói cũng rất trầm thấp: "Ta đã g.i.ế.c người, nàng sợ ta rồi sao?"

"Ta không có." Ta nắm chặt mép chăn, tránh ánh mắt của hắn: "Không phải, chàng từ bên ngoài vào, tay chàng lạnh quá."

"Vậy ta không sờ nàng nữa, nàng nghỉ ngơi cho khỏe."

Hắn đứng dậy rời đi, để lại cho ta một bóng lưng cô độc.

Ta không phải sợ hắn vì hắn g.i.ĕ.c người, ta sợ là, ta chính là loại nữ tử mà hắn ghét nhất.

Ta nằm trên giường nhìn chăm chăm lên trần nhà, không ngờ rằng, cái ác mà ta đã gây ra khi còn trẻ lại báo ứng lên ta theo cách này.

Buổi tối tuyết lại rơi, những bông tuyết như lông ngỗng cùng với gió bắc gào thét đập vào cửa sổ, ta ngồi trên giường nhỏ nghe tiếng gió rít bên cửa sổ, ngây người nhìn ngọn nến đang khóc.

Cửa kẽ kẹt mở ra, Ân Cửu Dật mang theo gió tuyết vào phòng, trên tay ôm một chiếc giỏ được bọc trong chăn nhỏ.

Mở chăn nhỏ ra, một chú mèo đen cuộn tròn trong tấm đệm, nhẹ răng nanh nhỏ xíu về phía ta, kêu meo meo.

Nhin kỹ, ngoài bụng trắng và bốn bàn chân trắng, lông của chú mèo đều màu đen, giống mèo Ô Vân Cái Tuyết.

Ân Cửu Dật nhẹ nhàng đặt chiếc giỏ nhỏ lên bàn, đưa ngón trỏ ra cẩn thận chạm vào đầu chú mèo, rồi lại ngẩng đầu nhìn ta: "Sờ thử xem?"

Mấy sợi tóc của hắn bị ướt do tuyết, dính chặt vào trán. Nhìn xuống dưới, trên tấm thảm mà hắn vừa đi qua in rõ một hàng dấu chân bẩn.

Bình thường hắn nào đã từng lôi thôi như vậy, rõ ràng là vừa về phủ đã chạy thẳng đến chỗ ta.

"Chàng đi đâu vậy?"

"Nàng không thích mèo sao?" Hắn rõ ràng đã hiểu lầm ý ta, ngồi xuống ôm mèo vào lòng, vuốt ve chú mèo không nói gì.

Tặng mèo cho ta trong tuyết sao?

Ta ngồi xích lại gần hắn một chút, đưa tay sờ đầu chú mèo, thật mềm, thật ấm, thật thích sờ.

Hắn cúi đầu nhìn ta, trên mặt hiện lên nụ cười yếu ớt, ôm mèo đưa đến trước mặt ta: "Mấy ngày nay tuyết rơi liên tục, cứ ở mãi trong phòng cũng chán, tìm cho nàng một chú mèo để giải khuây."

"Chú mèo này chắc khó tìm lắm nhỉ?"

Sử sách có ghi chép, nói rằng có một vị Thái hậu nước Tề rất yêu thích loại mèo "Ô Vân Cái Tuyết" này, vì cách nuôi mèo quá xa xỉ nên đã bị các Ngự sử kịch liệt phản đối.

Loại mèo này được coi là giống mèo quý tộc.

"Cũng bình thường." Ân Cửu Dật đặt chú mèo trở lại giỏ, bảo Tiểu Đào đưa mèo đi ngủ.

Ta nhìn gương mặt tuấn tú của Ân Cửu Dật, đột nhiên cảm thấy buồn bã.

Ta giống như một quả bầu hồ lô bị cưa mất miệng, không giỏi ăn nói, ít nói.

Ta nghĩ, nếu Ân Cửu Dật tặng một chú mèo cho Lục Ngữ Dung, nàng ta nhất định sẽ thông báo niềm vui của mình cho cả thế giới

biết, nàng ta sẽ nói với Ân Cửu Dật hết lần này đến lần khác, cảm ơn biểu ca, muội rất vui.

Còn ta nhận được món quà yêu thích, lại không nói được một lời hay ý đẹp nào.

Ta đúng là quá tệ.

Như ma xui quỷ khiến, trong lòng dâng lên một khao khát muôn bảy tỏ.

Ta bấu chặt lòng bàn tay, hít thở sâu vài lần, chậm rãi nói: "Chú mèo này rất đáng yêu, rất tốt. Mèo đen còn có thể tránh tà, trấn trạch, bàn chân trắng nhỏ của nó cũng rất đáng yêu, ta rất cảm động vì chàng đã tặng mèo cho ta trong tuyết."

Chương 32

Ta cũng không hiểu tại sao một chuyện đơn giản như vậy, đối với ta lại khó khăn như vậy, nói đến cuối cùng, giọng nói cũng nhỏ dần.

Ta chưa bao giờ thảng thắn bày tỏ niềm vui, nỗi buồn, sự tức giận của mình với người khác như vậy, bởi vì trước đây căn bản không có ai quan tâm đến cảm xúc của ta.

"Ta biết."

Ân Cửu Dật cười thoái mái: "Ánh mắt không thể lừa được người khác, cho dù nàng không nói, ta cũng có thể nhìn ra."

Bầu không khí hơi ngưng trệ, ta lại không biết nói gì nữa.

Rất nhanh, Ân Cửu Dật thu lại nụ cười, chuyển chủ đề: "Ta không phải là người thích giải thích, nhưng ta thật sự đã lỡ tay g.i.ẽ.c Yến Yến."

Hắn đứng thảng người, ánh mắt ngay thảng nhìn ta: "Mười bảy tuổi ta đã từng trải qua chuyện như vậy, đây không phải là lần đầu tiên ta g.i.ẽ.c người. Ta thừa nhận ta rất hèn hạ, ta không có ý hối cải, chỉ là muốn lấy cớ này để nàng đừng sợ ta. Ta không phải là người thích g.i.ẽ.c người bừa bãi, nhưng các nàng đã chạm đến giới hạn của ta, ta không thể tha thứ."

Ta như bị đóng đinh tại chỗ, há hốc mồm không nói nên lời.

Nghe Lục Ngữ Dung nói, ba thị thiếp của Ân Cửu Dật đều là do các

nàng ra ngoài chơi tình cờ cứu được.

Vốn dĩ họ chỉ là mấy nha đầu trong vương phủ, bởi vì trời sinh có dung mạo chẳng tương xứng với thân phận, khó tránh khỏi bị người ta coi như đồ chơi mà trêu ghẹo.

Sau khi cân nhắc nhiều mặt, Ân Cửu Thanh ban cho họ danh phận thiếp thất. Bề ngoài gọi là thiếp thất, nhưng chưa từng làm lễ nạp thiếp, cũng chẳng có văn thư nạp thiếp chính thức nào.

Sau khi Ân Cửu Dật lỡ tay g.i.ĕ.c c.h.ĕ.t Yên Yên, trong một khoảnh khắc nào đó, ta đã tự đặt mình vào vị trí của Yên Yên.

Nghe nói trước đây Ân Cửu Dật cũng đối xử rất tốt với Yên Yên, nhưng hắn vẫn g.i.ĕ.c nàng ta.

Ta thật sự sợ hãi, cứ chìm đắm trong cảm xúc tự oán tự trách, sợ hãi một ngày nào đó hắn sẽ biết được bộ mặt thật của ta.

Hóa ra Ân Cửu Dật đã từng trải qua chuyện như vậy khi mười bảy tuổi, cho nên hắn mới tức giận như vậy.

Hắn là người tốt như thế, sao ông trời nỡ để hắn gặp phải chuyện như vậy chứ.

Hắn vậy mà lại kể chuyện này cho ta nghe, hắn đã tinh tế nhận ra cảm xúc của ta, hạ mình giải thích với ta.

Giây phút này, ta không cách nào liên hệ hắn với vị Vương gia cao cao tại thượng kia được, lúc này hắn chỉ là Ân Cửu Dật mà thôi.

"Mấy đêm nay ta suy nghĩ, có lẽ nàng không phải sợ ta g.i.ĕ.c Yên Yên, mà là sợ ta chán ghét nàng, bởi vì ta thực sự hiểu rõ quá khứ

của nàng. Nàng từng nói với ta rằng nàng không trong sạch, bây giờ không cần sợ nữa, ta cũng không phải người trong sạch gì."

[Xin phép các nàng cho Quan gào thét 5s, chài aiii, Quan cảm nắng anh ta từ lúc ở Như Ý Lâu rùi, còn thêm phần Thái tử ghen đỏ mắt chê ảnh nhiều vợ, toai đã biết con người anh ta không bình thường, mấy chương gần đây toai đã hoàn toàn đổ gục với An Vương luôn, đã giàu, đã đẹp lại còn tử tế. Troai 4T lên sàn!!!

Nếu các nàng cũng thích An Vương hãy để lại một cmt dưới page: Huyện Lệnh 94. Link page là:

<https://www.facebook.com/huyen.lenh.94.oai.phong.qua?mibextid=ZbWKwL>

Gào thét với Quan đi mờ, đừng để Quan cô đơn...

Con xin đổi sự nghèo khó để có được An Vương, nếu không đủ con luôn sẵn sàng đổi luôn cả sự ngu ngốc và tất cả khuyết điểm của con chỉ để đổi lấy ảnhhhh!!!]

Hắn vậy mà lại cười, gương mặt tuấn tú ẩn hiện trong ánh nến nhập nhoạng, ánh mắt trong veo, dịu dàng mà kiên định.

Ta chưa từng thấy nụ cười rạng rỡ, từ từ nở rộ như vậy, khiến ta nghĩ đến giọt sương trên lá cây, nghĩ đến tuyết tan vào mùa xuân.

"Chuyện này không hề thay đổi hình ảnh của chàng trong lòng ta, trong lòng thiếp chàng mãi mãi là người dịu dàng cao quý, không nhiễm bụi trần."

Ta vội vàng giải thích với hắn.

Khi đôi mắt hắn mỉm cười nhìn về phía ta, bên tai ta toàn là tiếng tim đập loạn xạ của chính mình, ta nghe thấy hắn nói: "Trong lòng ta, nàng cũng vậy."

Ân Cửu Dật bảo ta đặt tên cho mèo con.

Ta đặt cho mèo một cái tên cực hay, gọi là "Nguyên Bảo", cái tên này, nghe thôi đã biết là mèo phú quý rồi.

Ta bắt đầu cuộc sống nuôi mèo vui vẻ, cả ngày ôm Nguyên Bảo không rời tay.

Tết sắp đến, người ra vào phủ ngày càng nhiều.

Ân Cửu Dật vào cung thăm Hoàng đế, mang về một tin tức chấn động.

Hắn nói, hắn vào cung gặp phụ thân ta đang đi mời thái y, tình hình của Chương Cẩm Xán rất nguy cấp.

"Đã biết chuyện này rồi, chúng ta vẫn nên đến phủ Thái phó một chuyến."

Ta không muốn đi.

Ta sờ hai cái tai nhỏ của mèo, không nói gì.

"Chúng ta chuẩn bị chút quà cáp, đi một chuyến rồi về, vừa hay sắp tết rồi, tiện thể mang quà cáp đến."

"Ta không đi." Ta mới không muốn tự chuốc lấy khổ, ta mới không muốn nhìn thấy mấy cái bản mặt đáng ghét kia.

"Không thích vẽ cũng phải làm ra vẻ, nếu không khó tránh khỏi bị người ta nói ra nói vào."

"Ta mới mặc kệ bọn họ nghĩ gì về ta, muốn đi thì chàng tự đi."

Ân Cửu Dật bị bộ dạng vô lý của ta chọc cười: "Ta có gì để nói với bọn họ chứ? Bọn họ có mặt mũi gì đáng để bản vương đích thân đến thăm."

Hắn chậm rãi khuyên nhủ: "Nàng không phải không thích tỷ tỷ của nàng sao? Nàng không muốn đi xem náo nhiệt, xem nàng ta thế nào sao?"

Chương 33

Nói như vậy, ta thực sự có chút động lòng, nhưng vẫn ôm mèo không hề liếc mắt: "Ta không đi."

"Vậy nàng ở nhà làm gì?"

"Ta muốn chơi với Nguyên Bảo, không có hứng thú đi xem Chương Cẩm Xán."

Ta xoa mặt mèo con đến méo mó.

"Vậy thì ôm mèo đi." Ân Cửu Dật một tay ôm mèo, một tay kéo ta đi.

Xe ngựa lắc lư chuyển động, ta nhìn mèo con trong lòng, lại nhìn Ân Cửu Dật, có chút nghẹn lời, đúng là có chút vô lý.

Đến cửa phủ, xe ngựa của Thái tử đang dừng ở ngoài cửa.

Ân Cửu Dật sững người: "Vẫn đi sao? Hay là hôm nay thôi vậy."

"Đi thôi, cũng đến rồi."

Nỗi hận đối với Ân Cửu Thanh không hề giảm bớt theo thời gian, mỗi lần nhớ lại vẫn là nỗi đau thấu tim.

Nhưng hạnh phúc to lớn mà ta nhận được ở An vương phủ quả thực đã làm giảm bớt nỗi hận này.

Có một khoảng thời gian, nội tâm ta trống rỗng.

Ngoại trừ hận Ân Cửu Thanh một cách thiển cận, không tìm được việc gì khác để làm.

Nhưng bây giờ, trong lòng ta dần dần chứa đựng nhiều thứ, ta không còn quá để tâm đến những tổn thương đó nữa.

Hỏi han qua loa vài câu, phụ thân ta bảo ta đi thăm Chương Cẩm Xán trước, ông ấy và Ân Cửu Dật còn có chuyện muốn nói.

Đi dọc theo hành lang đến sân của Chương Cẩm Xán, từ xa đã nghe thấy tiếng khóc lóc của Chương Cẩm Xán: "Tại sao chứ? Nàng ta có gì tốt? Là hắn tự mình nói, hắn nói ta không giống người khác, tại sao hắn lại cưới người khác."

"Hắn không cưới muội, muội liền muốn tự hại mình sao? Muội nhìn bộ dạng này của mình xem, có chỗ nào giống khuê tú đài các chứ? Từ nhỏ đến lớn, không có được thứ mình muốn thì muội liền làm ầm ĩ khóc lóc, chỉ biết trút giận lên người khác."

Là giọng nói của Ân Cửu Thanh.

"Huynh đi đi, ta không muốn nhìn thấy huynh, từ nhỏ đến lớn, huynh chỉ biết dạy dỗ ta."

Một loạt tiếng cốc chén va chạm vang lên.

"Cẩm Xán, rốt cuộc muội bao giờ mới chịu lớn lên?"

Tiếng thút thít nho nhỏ của Chương Cẩm Xán vang lên: "Biểu ca, muội không còn cách nào khác, muội thật sự thích hắn, huynh giúp muội đi, huynh đi cầu xin cô phụ, muội gả cho hắn làm bình thê

cũng được."

"Muội đúng là hết thuốc chữa."

Cánh cửa "bụp" một tiếng mở ra, Nguyên Bảo giật mình, hai chân sau đạp mạnh, đột nhiên nhảy ra khỏi lòng ta.

Ta cúi đầu đuổi theo, vật áo của Ân Cửu Dật xuất hiện trong tầm mắt, hắn cúi người bế mèo con đi về phía ta: "Đi rồi sao?"

"Chưa đâu."

"Hoàng huynh."

Quay đầu lại phát hiện, người mở cửa là Ân Cửu Thanh, hắn mặc một bộ trường bào màu tím, trên mặt không có biểu cảm gì.

Ân Cửu Dật gật đầu, cụp mắt hỏi ta: "Vẫn đi sao?"

"Không muốn đi nữa."

"Thái tử, chúng ta còn có việc quan trọng, xin phép đi trước."

Ân Cửu Dật phẩy tay, đổi tư thế ôm mèo, vừa đi vừa nói: "Ngữ Dung muốn ăn thịt heo nướng, Hận Ngọc muốn bánh long tu. Chúng ta dùng bữa ở ngoài rồi mua về cho các nàng."

Lúc ăn cơm, Ân Cửu Dật mới nói cho ta biết, thì ra con trai của Hoa Dương trưởng Công chúa là Phó Dục đã đính hôn với cháu gái của Hồ bộ Thượng thư.

Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao Chương Cẩm Xán lại làm ầm ĩ rồi.

Cháu gái của Hồ bộ Thượng thư là Khúc Tĩnh Uyển là một tài nữ hiền淑, đoan trang, trong cuộc thi đối thơ Phi Hoa Linh ở yến tiệc, nàng ta lần nào cũng giành được vị trí đầu bảng.

Nghe nói, Phó Dục và trưởng Công chúa đều rất hài lòng với hôn sự này.

Lần này, mong muốn của Chương Cẩm Xán e là sẽ tan thành mây khói.

Điều ta không ngờ tới là, trong bữa tiệc đoàn viên đêm Nguyên Tiêu, Hoàng đế đã chủ động nhắc đến chuyện này trước mặt mọi người, trong lời nói, mơ hồ lộ ra ý định ban Chương Cẩm Xán cho Phó Dục làm bình thê.

Hoàng hậu và Ân Cửu Thanh thật sự rất thương yêu Chương Cẩm Xán, yêu cầu vô lý gì cũng đáp ứng nàng ta.

Phó Dục lập tức biến sắc, đứng dậy quỳ xuống, giọng điệu không cho phép phản bác: "Bệ hạ, thần cùng Chương cô nương chỉ gặp mặt vài lần, tình cờ nói chuyện vài câu, quan hệ không phải như Bệ hạ nghĩ. Thực ra từ tháng tư năm ngoái, thần đã quen biết Khúc cô nương, sau đó lại bị khí chất và học thức của nàng chinh phục. Thần đã hứa hẹn, cùng Tĩnh Uyển cả đời bên nhau, giữa chúng thần tuyệt đối không dung thứ cho người thứ ba, mong thánh thượng minh xét."

Hoàng đế nheo mắt nhìn về phía Ân Cửu Thanh, thu hồi ánh mắt, nói với Phó Dục: "Cháu gái của Khúc lão Thượng thư tất nhiên là rất tốt, là cứu cữu suy nghĩ không chu toàn, đến lúc con thành thân, cữu cữu nhất định sẽ chuẩn bị cho con một món quà hậu hĩnh."

Chuyện này vội vàng được nhắc đến, rồi lại vội vàng bị gác lại, lảng xuống trong câu nói cuối cùng của Hoàng đế.

Cuối bữa tiệc, Hoàng đế buông đũa nói: "Về sớm đi, chắc các ngươi cũng không muốn dùng bữa cùng Trẫm. Hoa đăng trên phố đẹp lắm, tự đi chơi đi."

Ra khỏi điện Chưỡng Hòa, đi ngang qua vườn mai đỏ, hoa mai nở đúng lúc, Lục Ngữ Dung và Phương Hận Ngọc đang thưởng mai trong vườn, Ân Cửu Dật còn bẻ vài cành sai nội thị đưa đến cho Hoàng thượng cắm bình.

Cách đó không xa vang lên giọng nói của Ân Cửu Thanh và Thái tử phi Tề Mai.

Hai người bọn họ rất nhanh cũng chú ý tới chúng ta, vẫn là Tề Mai lên tiếng trước, phá vỡ thế giằng co: "Tết Thượng Nguyên, cảnh sắc trên đường phố rất đẹp, ta và điện hạ đang muốn xuất cung thưởng ngoạn, Hoàng huynh không bằng dẫn theo các tẩu tẩu cùng đi."

Chương 34

"Làm sao có thể quấy rầy nhã hứng của các ngươi..." Ân Cửu Dật mở miệng từ chối.

Ai ngờ nói được một nửa, Ân Cửu Thanh vẫn luôn im lặng bỗng lên tiếng: "Hoàng huynh chẳng lẽ là sợ hai người chúng ta quấy rầy các ngươi?"

Cuối cùng, sáu người chúng ta đi trên con phố đông nghịt người.

Tâm trạng tốt khi ra ngoài xem đèn ngày Tết Thượng Nguyên bị phá hỏng hoàn toàn, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Trên đường lớn thoang thoảng mùi phấn thơm, dòng người cuồn cuộn, trên bầu trời cũng không ngừng vang lên tiếng pháo hoa nổ đúng đòng.

Tới một con phố phồn hoa, hai bên đường toàn là những quầy hàng nhỏ thu hút người ta tiêu tiền, đoán câu đố đèn, bán trâm cài, vẽ kẹo đường, cái gì cũng có. Càng kỳ quặc hơn là, còn có bán mèo con, bán thỏ con.

Đường càng khó đi, gần như bị tắc nghẽn, giày của ta đột nhiên bị người ta giẫm rớt.

Nhặt xong giày, vừa quay đầu lại, Ân Cửu Dật cùng những người khác đã không thấy bóng dáng.

Đang lúc tìm kiếm, tay đột nhiên bị người ta nắm lấy, kéo đi về phía

trước.

Nhin rõ người tới, cảm giác chán ghét trào dâng, ta hất tay hắn ra, lạnh lùng nói: "Buông ra."

Ân Cửu Thanh không nói hai lời, kéo lấy tay áo ta, dẫn ta đến một góc có thể đứng vững: "Xin lỗi, nhận nhầm người."

Tuy rằng tối nay ta và Tề Mai đều mặc y phục màu lam, nhưng ta đẹp hơn Tề Mai nhiều.

Ngu ngốc, ngay cả thê tử của mình cũng có thể nhận nhầm.

Ta không muốn nói nhiều với hắn, cũng không muốn tùy tiện trút giận vì nhìn thấy hắn, ta không muốn có bất kỳ liên quan nào với hắn nữa.

Lúc xoay người rời đi, Ân Cửu Thanh lại một lần nữa kéo tay áo ta, giọng nói trầm thấp từ phía sau truyền đến: "Năm mới rồi, ta ở chùa Tịnh An thắp một ngọn đèn trường minh cho hài tử, nàng..."

"Ngài bớt giả nhân giả nghĩa ở đây." Ta quay đầu lại, hạ giọng nói một cách phẫn nộ: "Ngài có tư cách gì nhắc tới nó với ta, chẳng lẽ là lúc nửa đêm mộng hồi, ngài mơ thấy nó tới tìm ngài đòi mạng, ngài sợ rồi sao?"

Ta không thể làm gì hắn, ta cũng không muốn gặp lại hắn, nhưng điều này không có nghĩa là ta không hận hắn.

Đã qua lâu như vậy rồi, hiện tại còn nói gì với ta nữa?

"Đèn trường minh không có tác dụng gì với nó, nó bất quá chỉ là một bãi máu, không xứng với đèn trường minh, càng không xứng

với việc lãng phí dầu thắp đèn."

Ân Cửu Thanh im lặng một lúc, giọng nói biến mất trong tiếng pháo hoa nổ vang trời: "Ngoại trừ nó, giữa chúng ta không còn gì để nói nữa sao?"

Sự chú ý bị tiếng pháo hoa nổ vang trời thu hút, ta không nghe thấy lời Ân Cửu Thanh nói.

"Châu Châu." Ân Cửu Dật cầm một cây kẹo đường hình mèo con, đầy mồ hôi xuất hiện trong tầm mắt ta.

Phía sau hắn là đám đông ồn ào và pháo hoa muôn màu muôn vẻ, hắn đi về phía ta, trên mặt mây trôi nước chảy, nhưng tay lại nắm c.h.ă.t t.a.y ta, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi dính vào lòng bàn tay ta.

"Sao lại chạy lung tung, lỡ như bị bán đi thì làm sao bây giờ, nàng không biết khuôn mặt này của nàng có bao nhiêu thu hút sao?"

Ta buông tay hắn ra, từ trong tay áo lấy ra khăn tay, kiêng chân lên lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Ân Cửu Dật nhíu mày cúi đầu nhìn ta, cuối cùng chỉ thở dài một hơi, đưa cây kẹo đường cho ta: "Đi thôi, các nàng đang ở trên cầu."

"Vậy Thái tử phi thì sao?"

"Cũng ở đó."

Đúng lúc này, ánh mắt Ân Cửu Dật liếc thấy Ân Cửu Thanh phía sau ta.

Hắn sững sờ, cứng đờ một lúc, mới nói với Ân Cửu Thanh: "Đệ muội đang ở cầu Liễm Diễm chờ ngươi, nàng ấy rất sốt ruột."

Trên đường trở về, Ân Cửu Dật không nói gì nhiều.

Về phủ, hắn vẫn là bộ dạng không vui, chỉ nói: "Bản vương mệt rồi, về trước đây."

Lục Ngữ Dung huých huých tay ta: "Tôi nay chỉ trong chốc lát mua kẹo đường mà muội đã không thấy đâu, biểu ca rất sốt ruột, muội mau đuổi theo, nói vài lời ngon tiếng ngọt dỗ dành hắn đi."

Trong tay ta vẫn cầm cây kẹo đường hình mèo con không nỡ ăn, mặc dù vậy, vẫn cảm thấy không mở miệng được, ta nào biết dỗ dành người khác.

Do dự một lúc, ta quyết định về viện của mình trước.

Tiểu Đào thích nhất kẹo đường, ta cho phép nàn ăn trước một miếng.

Tiểu Đào vừa nhận lấy kẹo đường cắn một miếng, Ân Cửu Dật đã vào phòng ta, thuận tiện thu hết cảnh tượng này vào mắt.

Hắn nhìn cây kẹo đường trong tay Tiểu Đào với vẻ mặt phức tạp, lại dùng ánh mắt khó tả kia nhìn ta một cái, xoay người bỏ đi.

45

Ta nghĩ hắn có lẽ là hiểu lầm rồi, một tay bế Nguyên Bảo, một tay cầm kẹo đường đi tới viện của hắn.

Vội vàng đẩy cửa ra, hắn đang cởi áo khoác được một nửa, quay đầu thấy ta, vội vàng mặc áo khoác vào: "Làm gì vậy?"

Ta đặt Nguyên Bảo lên giường hắn, Nguyên Bảo thuận thế nằm

xuống góc đông nam giường, duỗi chân ra nằm xuống.

"Tiểu Đào rất thích kẹo đường, hàng năm Tết Thượng Nguyên đều cho ta ăn một miếng của nàng, cho nên ta mới cho nàng ăn một miếng của ta."

"Trước kia ăn một cây kẹo đường cũng phải chia cho Tiểu Đào Tử?"
Ân Cửu Dật nhíu mày.

Ta lắc đầu giải thích: "Ta không thích ăn ngọt, thỉnh thoảng mới ăn một lần, không cần thiết phải mua."

Hắn liếc nhìn cây kẹo đường trong tay ta, sắc mặt có chút khó coi:
"Tiểu Đào Tử đều đã cắn rồi, nàng làm sao còn ăn tiếp được? Cho
Tiểu Đào Tử ăn hết đi, ngày mai trở về ta lại mua cho nàng."

Chương 35

Ngày hôm sau ta cầm kẹo đường Ân Cửu Dật mua cho ta đi tìm Lục Ngữ Dung và Phương Hận Ngọc, hai người bọn họ vừa hay đang bàn bạc việc gì đó.

Tổng cộng có ba cây, ta đưa cho hai người bọn họ mỗi người một cây, Lục Ngữ Dung trêu chọc: "Hai chúng ta từ trước đến nay không ăn cái này, biểu ca mua cho muội, muội ăn hết đi."

Phương Hận Ngọc nhận lấy một cây kẹo đường hình hoa mẫu đơn nói: "Vậy ta muốn một cây."

"Vậy, vậy, vậy ta và Hận Ngọc ăn chung một cây là được." Lục Ngữ Dung lại ghé sát vào, lập tức đổi lời.

Lục Ngữ Dung vươn cổ cắn một miếng kẹo đường trong tay Phương Hận Ngọc, chép miệng nói: "Đúng rồi, chuyện hôn sự của nữ nhi Hình bộ Thượng thư đã định rồi, chúng ta đang bàn bạc xem nên tặng lễ gì đây."

Nghe nói thiên kim Hình bộ Thượng thư từ nhỏ thể nhược nhiều bệnh, không nhà nào dám cưới, cho nên đã hơn hai mươi tuổi rồi mà vẫn chưa xuất giá, không biết gả cho nhà nào rồi.

"Ngày cưới đã định từ lâu rồi, chính là ngày mười hai tháng ba, Trương Thượng thư muốn chiêu Liễu đại nhân ở Đại Lý Tự làm con rể."

"Liễu đại nhân?" Ta không biết vị đại nhân này.

Trắc phi Phương Hận Ngọc giải thích: "Vị Liễu đại nhân này là tân khoa Trạng nguyên, tháng tư vào Đại Lý Tự, bởi vì Đại Lý Tự đã có một vị thiếu khanh họ Liễu, để phân biệt hai người, mọi người liền gọi hắn là Liễu đại nhân. Tuy nói chức quan của hắn không lớn, nhưng hắn cẩn thận tỉ mỉ, làm việc quyết đoán, nhậm chức nửa năm, đã theo phá được mấy vụ án, phụ thân ta cũng từng khen hắn tiền đồ vô lượng."

Lục Ngữ Dung tiếp lời, vươn cổ buôn chuyện: "Nghe nói, mấy hôm trước theo Hình bộ hiệp đồng phá án, hắn đã lập công lớn trong vụ án vứt xác ở phía nam thành. Khi tham gia tiệc mừng công, không biết như thế nào lại bị nữ nhi Hình bộ Thượng thư nhìn trúng. Từ xưa đến nay có nam nhân nào chịu được việc làm rể hiền chứ, vì tiền đồ hắn thật sự là có thể chịu nhục. Hắn đã có năng lực, sớm muộn gì cũng sẽ ngóc đầu lên, tại sao phải vội vàng như vậy, làm rể hiền thật sự có chút..."

"Thiên lý mã thường có, mà Bá Lạc không thường có. Trương Thượng thư chắc là đã nhìn trúng tài năng của Liễu đại nhân rồi, Trương Thượng thư con cái ít ỏi, chỉ có một đứa con trai tài năng bình thường và một đứa con gái ốm yếu, chiêu Liễu đại nhân làm con rể có lẽ là có ý định để hắn gánh vác gia tộc. Ta lại cảm thấy, hắn làm con rể cũng không phải chuyện xấu gì, Trương Thượng thư nhất định sẽ đổi đổi tử tế."

"Nghĩ cũng phải, Trương Thượng thư thương con gái như vậy, chắc chắn sẽ không dễ dàng gả nàng đi. Có khi Trương tiểu thư và Liễu đại nhân là lưỡng tình tương duyệt cũng nên, nghe nói Trương tiểu thư tính tình lǎn tài hoa đều tốt, chỉ là bị thân thể kéo xuống thôi."

Lục Ngữ Dung cảm thán một hồi rồi lại gãi đầu nói: "Hình như ta nhớ Liễu đại nhân tên là Liễu gì Chiếu nhỉ?"

Phương Hận Ngọc nhắc nhở: "Hình như là Liễu gì Minh."

"Liễu Triều Minh?" Ta khẽ lẩm bẩm.

"Đúng đúng đúng, chính là cái tên này."

Bọn họ nói về một người hoàn toàn khác với Liễu Triều Minh trong ký ức của ta. Liễu Triều Minh trong ký ức của ta là người nhút nhát, đầu óc cũng không được lanh lợi, nhìn có vẻ ngốc nghếch, làm sao có thể xứng với bốn chữ "làm việc tàn nhẫn" kia chứ.

"Sao muội biết? Khi muội và biểu ca thành hôn, hắn còn tặng một chiếc vòng tay bằng ngọc mõ dê nữa. Chẳng lẽ, muội và Liễu đại nhân có quen biết từ trước sao?"

Ta nhỏ giọng nói: "Phụ thân của Liễu đại nhân từng là quản gia của phủ Thái phó."

"Ra là vậy, ta còn đang nghĩ, vương phủ chúng ta xưa nay không qua lại gì với hắn, sao hắn lại tặng lễ hậu như vậy. Lúc ấy ta còn tưởng, vì phụ thân của Hận Ngọc là Đại Lý Tự khanh, hắn lại làm việc ở Đại Lý Tự, cho nên mới như vậy."

Ta nhớ rất lâu rất lâu về trước, Liễu Triều Minh từng nói với ta, nhà hắn có một chiếc vòng ngọc gia truyền.

Mãi đến hôm nay ta mới biết, hắn đã tặng một món quà như vậy vào ngày ta thành hôn.

Chiếc vòng này đáng lẽ phải đeo trên tay thê tử hắn, chứ không phải nằm im lìm trong kho châu báu rực rỡ của vương phủ.

"Tỷ tỷ, tỷ có thể tặng chiếc vòng này cho muội không?"

"Minh Châu muội thật gian xảo, vì một chiếc vòng mà gọi ta là tỷ tỷ. Thôi được rồi, nể tình tiếng tỷ tỷ này, ta sẽ đồng ý." Lục Ngữ Dung cười khúc khích, lập tức sai thị nữ đến kho lấy vòng cho ta.

Về đến sân, ta mở chiếc hộp gỗ nhỏ ra, bạch ngọc ôn nhuận tỏa ra ánh sáng mộc mạc, sờ vào thấy ấm áp, đúng là đồ tốt.

Ân Cửu Dật đến phòng ta tìm Bảo Nguyên chơi khi ta đang đếm ngân phiếu, mấy chục tờ lớn nhỏ cộng lại được hơn ba ngàn lượng.

Trong đó có hai ngàn lượng là Ân Cửu Thanh cho, năm trăm lượng là của hồi môn phụ thân ta cho khi ta xuất giá.

Ta đổi sang một chiếc hộp gỗ hình chữ nhật dài, trải hai ngàn năm trăm lượng ở dưới cùng, lại phủ lên một lớp vải đỏ, đặt chiếc vòng lên trên.

"Nàng đang làm gì vậy?" Ân Cửu Dật hỏi ta: "Không thích chiếc vòng sao? Cắt đi làm gì?"

"Vương gia, con gái của Trương Thượng thư thành thân vào ngày mười hai tháng ba, chàng dẫn ta đi dự hôn lễ của nàng ấy nhé."

Ân Cửu Dật ôm mèo hỏi: "Vì sao?"

Chương 36

Ta không thể nói dối Ân Cửu Dật.

"Phu quân của Trương tiểu thư tên là Liễu Triều Minh, hắn đã bảo vệ ta nhiều năm, ta muốn tận mắt chứng kiến hạnh phúc của hắn."

"Liễu Triều Minh?" Ân Cửu Dật lặp lại một cách kỳ quái, ánh mắt dừng trên con mèo, nắm ngón tay vuốt ve nhẹ nhàng trên lưng Bảo Nguyên: "Đây là ai nữa?"

"Hắn thích nàng lắm phải không?" Ân Cửu Dật hỏi ta.

"Chuyện đã qua lâu lắm rồi."

"Chương Thu Hà, Chương Thu Hà." Ân Cửu Dật lẩm bẩm tên ta hai lần.

Trước đây hắn chưa từng gọi thằng tên ta như vậy.

"Minh Châu, nàng có biết không?" Ân Cửu Dật dựa lưng vào thành xe ngựa, khoanh tay, ra vẻ nhăm mắt dưỡng thần: "Khuê danh của nữ nhi nhà Thượng thư họ Chương là Chương Thanh Hòa."

"Vậy còn nàng, trước đây nàng có thích hắn không?" Ân Cửu Dật mở mắt ra, ánh mắt không rời khỏi mặt ta dù chỉ một khoảnh khắc, dưỡng như nhất định phải có được câu trả lời mới chịu bỏ qua.

Ta nhìn vào khoảng không gật đầu.

Ân Cửu Dật buông tay đang khoanh lại, nhìn chằm chằm hoa văn trên thảm nói: "Nàng hiểu thế nào là thích không? Bất quá chỉ là ai đối xử tốt với nàng hơn một chút, nàng liền thích người đó vì họ tốt với nàng. Nàng làm sao hiểu được thế nào là thích thật sự."

47

Sau hôn lễ của Liễu Triều Minh, vương phủ lại nhận được rất nhiều thiệp mời dự tiệc ngắm hoa.

Giờ xuân quang tươi đẹp, đúng là thời điểm thích hợp để thưởng hoa.

Ta không muốn đi, Lục Ngữ Dung và Phương Hận Ngọc bèn tự mình đi.

Có lẽ vì mùa xuân dễ buồn ngủ, Nguyên Bảo cả ngày đều uể oải, lúc nào cũng nằm ườn ra dưới mái hiên, nheo mắt phơi nắng.

Ta ngồi xổm xuống lấy cỏ trêu chọc nó, nó cũng chẳng thèm để ý tới ta, vẫn cứ nheo mắt, bày ra vẻ khinh thường và thiếu kiên nhẫn với ta.

Ân Cửu Dật không biết đã đến từ lúc nào, cũng ngồi xổm xuống, nhổ một cọng cỏ lắc lư trước mặt Nguyên Bảo, Nguyên Bảo nhịn không được, vung móng vuốt trước né tránh, lăn một vòng rồi lại nằm xuống.

Hai chúng ta nhìn nhau, Ân Cửu Dật ném cọng cỏ trong tay, kéo ta đứng dậy: "Chúng ta cũng ra ngoài đi."

Tay hắn vòng qua eo ta, nắm lấy dây cương thúc ngựa phi nhanh, bên tai ta toàn là tiếng gió rít và tiếng vó ngựa lộp bộp.

Ân Cửu Dật gần như ôm trọn ta vào lòng, cánh tay thỉnh thoảng lại cọ qua eo ta. Nhìn theo cánh tay ra phía trước, bàn tay nắm dây cương rất gầy, rất to, vì làn da rất trắng nên gân xanh trên mu bàn tay cũng rất rõ ràng.

Gió cuốn vạt áo màu trắng bạc của hắn và váy xanh của ta quấn vào nhau, ánh mắt vô tình liếc nhìn, không hiểu sao lại thấy vô cùng căng thẳng.

Cánh đồng hoa cải vàng rực trải dài đến tận chân trời ngoại ô kinh thành rơi vào tầm mắt, Ân Cửu Dật ghì cương dừng lại, xoay người xuống ngựa, tiện tay ôm ta xuống theo.

"Nàng xem, mùa xuân thật đẹp." Ân Cửu Dật một tay dắt ngựa, một tay nắm tay ta, thong thả bước đi trên bờ ruộng.

Không khí tràn ngập hương thơm ngào ngạt của hoa cải, mắt nhìn đến đâu cũng là một màu vàng non trải dài, thỉnh thoảng có vài con ong mật vỗ cánh đậu trên hoa cải, phát ra tiếng vo ve.

"Thật đẹp, giống như tranh vẽ vậy." Ta không khỏi thốt lên lời khen ngợi.

Gió xuân êm dịu đưa tới từng đợt hương thơm, ta cúi xuống ngắt một bông hoa cải cài lên bờm ngựa trắng, nói với Ân Cửu Dật: "Chàng xem, nó có đẹp không?"

Con ngựa mở to đôi mắt ngây thơ, rồi chớp chớp mắt.

Ân Cửu Dật mỉm cười nói: "Đẹp. Trắng che trăm xấu, nó là bạch mã, thế nào cũng đẹp, cài hoa càng đẹp hơn."

"Giá mà Ngữ Dung và Hận Ngọc cũng ở đây thì tốt."

"Ở cùng ta khó chịu lắm sao?" Ân Cửu Dật nhìn ta đầy ẩn ý: "Sao có

vẻ không tình nguyện lắm?"

"Ta nào có."

"Vậy ý là ở cùng ta rất vui vẻ?"

Ta gật đầu, nắm lấy vật áo hắn, khẽ lay lay: "Nếu có điều gì thì càng tốt."

"Giờ cũng dám làm nũng với ta rồi?"

Ân Cửu Dật giả vờ thở dài: "Minh Châu, nàng lắc ta thêm chút nữa, biết đâu ta có thể biến ra một con diều đấy."

Ta hơi xấu hổ, thậm chí có thể nói là thẹn quá hóa giận, Lục Ngữ Dung ngày thường chính là như vậy, sao ta vừa học theo đã họa hổ không thành còn thất bại như vậy, giờ lại thấy ngại ngùng thế này.

Ta cúi đầu lầm bầm bước đi hai bước, bất ngờ bị hắn kéo tay lại: "Đừng giận nữa, dùng bữa xong rồi đi thả diều."

Ân Cửu Dật kéo ta lên ngựa, con ngựa lại phi nước đại trên con đường nhỏ, tiếng cười của Ân Cửu Dật vang vọng khắp cánh đồng hoa cải mênh mông.

Mặt hắn rất gần ta, má thỉnh thoảng cọ qua vành tai ta, trong tiếng gió rít, ta nghe thấy hắn nói: "Nàng bằng lòng không?"

"Bằng lòng cái gì?"

"Nàng bằng lòng ở bên ta cả đời không?"

"Ta bằng lòng."

Ngay sau đó, vòng tay mạnh mẽ ôm chặt eo ta, một vật ấm áp mềm mại áp vào má ta, lướt qua như chuồn chuồn lướt nước, để lại một nụ hôn.

Trái tim dường như ngừng đập trong khoảnh khắc này, một niềm vui sướng vô bờ bến tràn ngập khắp cơ thể. Rất nhanh, một cảm giác muốn khóc dâng trào, tiếp theo là sự nghi ngờ, là tự ti.

Rất nhiều cảm xúc cuộn trào trong đầu, trong nháy mắt lại trở thành trống rỗng, đầu óc như một mớ hỗn độn, ta không thể suy nghĩ, không thể phản ứng.

Hắn có ý gì?

Giọng nói của Ân Cửu Dật vang lên bên tai: "Ta thích nàng, sau này ta sẽ chăm sóc nàng được không? Nàng không được phép nghĩ đến người nam nhân khác nữa."

Chương 37

"Nhưng chàng cũng thích nam nhân."

"Ta chưa từng nói với nàng ta thích nam nhân, ta chỉ là không thích nữ tử, nàng là ngoại lệ."

Đôi khi ta cũng nghi ngờ chuyện hắn thích nam nhân, ta chưa từng thấy hắn qua lại thân thiết với người nam nhân nào, cũng chưa thấy hắn tỏ ra đặc biệt chú ý đến người nam nhân nào. Nghi ngờ trong lòng là một chuyện, nghe hắn tự mình nói ra lại là một chuyện khác.

Hắn nói ta là ngoại lệ.

Trong mươi bảy năm cuộc đời, ta chưa bao giờ được thiên vị như vậy.

Ta cảm thấy hoang mang, hắn biết chuyện giữa ta và Ân Cửu Thanh, biết ta đã mất đi một đứa con, biết ta từng yêu Liễu Triều Minh sâu đậm, vậy mà hắn lại nói thích ta.

Giọng nói yếu ớt đầy xấu hổ bật ra từ cổ họng, mắt ta ướt ướt: "Ta không xứng, ta không xứng đáng được chàng thích."

"Ta thích ai là chuyện của ta, ta thấy nàng xứng thì nàng xứng."

Ân Cửu Dật thở dài, bàn tay to lớn phủ lên mặt ta, nhẹ nhàng lau đi nước mắt: "Nàng khóc là muốn từ chối ta sao?"

Hắn đột nhiên ghì cương, ôm ta xuống, nắm tay ta ngồi xuống bờ

ruộng, gãi gãi cẩm ta, mím môi cười.

Niềm vui sướng khổng lồ ập đến từng đợt, ta chưa từng nghĩ rằng, chuyện tốt đẹp như vậy lại rơi xuống đầu mình.

Hóa ra con người ta không chỉ rơi nước mắt khi đau khổ buồn bã, mà khi cảm nhận được hạnh phúc to lớn bất ngờ ập đến, nước mắt cũng sẽ tự động rơi xuống.

"Không đi thả diều nữa sao?"

"Đừng khóc nữa."

Ta cố gắng kìm né nói: "Ta không muốn đâu, mắt tự nó có ý nghĩ riêng."

Hắn đột nhiên cúi người, in môi lên mắt ta, hôn đi nước mắt của ta, tiếp đó tay phải hắn đỡ lấy đầu ta, nụ hôn cuồng nhiệt phủ xuống môi ta.

Ta nhắm mắt lại, mọi giác quan đều được phóng đại vô hạn, chóp mũi toàn là hương thơm của hoa cải, trên môi là nụ hôn ngọt ngào, dịu dàng.

"Sau này chúng ta chính là quan hệ yêu đương lẫn nhau, không được phép nghĩ đến người nam nhân khác nữa." Hắn nâng mặt ta lên, trong mắt chứa đầy ôn nhu như nước mùa thu.

"Chàng chắc chắn ta sẽ thích chàng như vậy sao?" Giọng nói vừa khóc xong nghe nghèn nghẹn, vừa nói ra ta đã hối hận, lời này quá mức không biết điều rồi.

"Nàng có thể thích Liễu Triều Minh, tại sao không thể thích ta, ta

không đẹp trai bằng Liễu Triều Minh sao? Tuy rằng tu dưỡng văn học kém hơn hắn một chút, nhưng ta rất giàu có. Hơn nữa, nàng thích ta, ta có thể không cảm nhận được chút nào sao? Trước đây nàng coi ta như ca ca, sau này phải nhìn thẳng vào quan hệ của chúng ta, ta là phu quân của nàng, chúng ta đã thành thân từ lâu rồi."

Mặt ta hơi nóng lên, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Chàng nhắc đến Liễu Triều Minh làm gì, hắn đã thành thân rồi, chàng đừng nói bậy nữa, như vậy không tốt."

"Hôm trước ta đã muốn hỏi nàng, nàng thích hắn nhiều hơn, hay thích ta nhiều hơn?" Ân Cửu Dật nâng mặt ta lên, bắt ta nhìn thẳng vào mắt hắn.

Ta vẫn cảm thấy có chút kỳ quái, hôm qua chúng ta còn là tỷ muội, hôm nay đã hôn nhau rồi, đáng ghét là, cảm giác này ta lại có chút thích.

"Nói cho ta biết, Châu Châu, nàng thích ai nhiều hơn?"

"Hiện tại ta đặc biệt thích chàng." Ta cố nén nhịp tim đang đập loạn xạ, nhìn vào mắt hắn, từng chữ từng chữ nói ra.

Nụ hôn nhỏ vụn lại rơi xuống.

Buổi chiều, chúng ta thả diều bên bờ sông, nơi cánh hoa hạnh bay lả tả. Con diều cá vàng đuôi đỏ to tướng bay lượn trên bầu trời, ta nắm dây chạy theo một hồi lâu, cũng mệt rồi.

Thời tiết mùa xuân nói thay đổi là thay đổi ngay, chẳng mấy chốc, mây đen kéo đến, những hạt mưa bất ngờ rơi xuống, cánh hoa hạnh cũng lay động trong gió mưa.

"Về nhà thôi." Ân Cửu Dật nói.

Cảm giác vui vẻ thoảng qua rồi biến mất thật khiến người ta buồn bã, ta nắm chặt con diều cá vàng đuôi đỏ, mãi không muốn rời đi.

"Chưa chơi đủ à?" Ân Cửu Dật bất đắc dĩ: "Vậy thì chơi tiếp đi, dù sao chúng ta cũng có ngựa, không khí ngày mưa cũng trong lành."

"Chúng ta vẫn nên về thôi, sau này vẫn có thể chơi, đừng để bị cảm lạnh mới tốt."

Về đến phủ, hắn đưa ta đến sân, ta nhịn không được hỏi lại hắn:
"Chàng thật sự không thích nam nhân sao?"

"Là do hôm nay ta hôn nàng chưa đủ sao? Hay là ta hôn khiến nàng không thoải mái, nàng không hài lòng với ta?"

Ân Cửu Dật đưa tay lau đi những hạt mưa trên trán ta, rõ ràng là những lời trêu chọc, nhưng hắn lại nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Mặt ta lại nóng lên, trừng mắt nhìn hắn một cái, xấu hổ chạy đi.

"Ngâm nước nóng xong thì chờ ta cùng dùng bữa." Hắn cười nói phía sau.

Hơi nước bốc lên nghi ngút, lượn lờ bay lên. Ta dựa vào thành thùng gỗ, sờ sờ lên má, nước nóng khiến đầu óc ta choáng váng, trong đầu toàn là mùi hương hoa cải dầu và con diều cá vàng đuôi đỏ.

Nói thật, ta thật sự có chút sợ hãi, sợ rằng cảm xúc sẽ bị hắn hoàn toàn khống chế, sợ rằng sau này sẽ vô thức ỷ lại vào hắn, sợ rằng khi mối quan hệ thay đổi thì cũng sẽ không còn ổn định nữa.

Nhưng những niềm vui và cảm động được cất giấu cẩn thận kia đều là thật, cảm giác an toàn và sự thiên vị mà hắn dành cho ta đều là thật.

Hắn chưa từng nắm tay Ngữ Dung và Hận Ngọc, cũng chưa từng mua váy áo cho hai người họ, người trong phủ đều nói hắn thích ta nhất.

Tình yêu thật tầm thường, cuối cùng ta cũng không tránh khỏi sự tầm thường ấy.

Chương 38

Vài ngày sau, trong kinh thành lời đồn nổi lên bốn phía, nói rằng Ngữ Dung và Hận Ngọc có chút quan hệ mờ ám không thể nói ra.

Hai người họ gả vào vương phủ nhiều năm mà không có con, ngày thường lại thân thiết, trước đây cũng đã có lời đồn như vậy, chỉ là bây giờ lời đồn càng dữ dội hơn, thậm chí còn khiến Ân Cửu Dật bị người ta suy đoán lung tung.

Lục Ngữ Dung ôm Nguyên Bảo ấp úng nói: "Hôm yến tiệc thường hoa, lúc đó ánh sáng vừa đẹp, ta chỉ là nhân lúc không có ai giúp Hận Ngọc phủi cánh hoa rơi trên váy, lại tiện tay chỉnh lại tóc cho nàng ấy, cũng không biết ai nhìn thấy..."

"Gần đây vẫn nên ở nhà tránh đi thì hơn, lời đồn không hay ho lắm."

Ân Cửu Dật uống một ngụm trà, đầu ngón tay vô thức gõ gõ trên bàn: "Muốn ra ngoài giải khuây thì để Lý thống lĩnh đưa các ngươi đi, yến tiệc gì đó đều không quan trọng, không muốn đi thì từ chối là được."

"Biểu ca, xin lỗi." Giọng Lục Ngữ Dung nhỏ dần: "Làm huynh mất mặt rồi."

Ân Cửu Dật liếc nhìn nàng một cái: "Không sao, ta chưa bao giờ để ý đến những thứ này, muội cũng không cần để tâm, qua một thời gian nữa đi săn bắn mùa xuân giải khuây là được rồi."

"Hoàng thượng bị cảm lạnh, thân thể chưa khỏi, năm nay còn đi săn

bắn mùa xuân được sao?" Lục Ngữ Dung hỏi.

"Săn bắn mùa xuân chủ yếu là để luyện tập võ nghệ, không chỉ có thể nâng cao sức chiến đấu của quân đội, mà còn có thể tuyển chọn ra những người cưỡi ngựa bắn cung giỏi, ban thưởng thăng chức, cuối cùng mới là để chúng ta săn bắn giải trí. Phụ hoàng luôn coi trọng việc săn bắn mùa xuân, theo tính tình của người, chắc chắn sẽ không dễ dàng hủy bỏ."

Ân Cửu Dật đứng dậy chỉnh lại áo bào, nói với ta đang uống trà: "Châu Châu, đừng uống nữa, chúng ta đi thôi."

Hôm nay Ân Cửu Dật đã mời thợ thủ công đến, muôn tiện gỗ "Quỷ Kiến Sâu" mới có được gần đây thành hạt châu, xâu thành chuỗi hạt đeo tay cho Hoàng thượng.

Gỗ "Quỷ Kiến Sâu" phần lớn mọc trong khe đá sâu trong núi lớn, tốc độ sinh trưởng chậm, chất gỗ tinh xảo, hơn cả gỗ hoàng dương. Tương truyền loại gỗ thần này có thể xua đuổi tà ma, dân gian cũng thường dùng loại gỗ này để trấn trạch trừ tà, cầu bình an cho gia đình, sự nghiệp hanh thông.

Mấy hôm trước Hoàng thượng bị phong hàn, luôn cảm thấy có tà ma đến gần, khiến người ngủ cũng không yên giấc.

Để Hoàng thượng yên tâm, Ân Cửu Dật quyết định làm cho người một chuỗi hạt. Sai người đi tìm trong núi một hồi, mới kiếm được vài khúc gỗ "Quỷ Kiến Sâu".

"Phụ hoàng tuổi đã cao, bây giờ cũng dần dần tin vào những thứ này rồi." Giữa lời nói, Ân Cửu Dật không khỏi có chút cảm thán.

"Thà tin là có, còn hơn tin là không. Nếu có thể an ủi Hoàng thượng

một chút, tin một chút cũng không sao."

Ba bốn người thợ thủ công mất một ngày mới tiện xong hạt châú, đánh bóng nhẵn mịn.

Buổi tối lúc sắp ngủ, Ân Cửu Dật cúi đầu, vẻ mặt nghiêm túc đeo một chuỗi hạt vào cổ tay ta: "Gỗ thần đủ để làm hai chuỗi hạt, cũng không biết lời đồn xua đuổi tà ma có linh nghiệm hay không, nàng cứ đeo chơi đi."

Hắn nắm tay ta đeo chuỗi hạt, tay hắn thon dài đẹp mắt, móng tay màu hồng nhạt, ở gốc mỗi móng tay đều có một vầng trăng khuyết nhỏ.

Đeo xong, hàng lông mày nhíu lại của hắn giãn ra, hắn ngẩng mắt nhìn ta, khóe miệng nở nụ cười: "Xong rồi."

"Chàng thật tốt." Ta lỡ lời nói ra hết những lời trong lòng.

"Chỉ vậy thôi sao?" Ân Cửu Dật áp sát ta, hơi thở ấm áp phả vào má ta, ánh mắt long lanh: "Vậy nàng hôn ta một cái?"

Ta ngồi đó thấp thỏm bất an, trong lòng đập thình thịch, lời nói mềm mỏng không có chút uy h.i.ế.p nào: "Sao chàng lại như vậy?"

"Như vậy nào?" Ân Cửu Dật kéo ta ngồi lên đùi mình, ôm chặt ta, cọ cọ vào má ta: "Không muôn sao?"

Hắn dường như đã thay đổi, nhưng dường như vẫn vậy, ta cũng không nói rõ được.

Ta vòng tay qua cổ hắn, hôn chựt lên môi hắn một cái, rồi xấu hổ vùi mặt vào vai hắn.

"Để ta vẽ cho nàng một bức tranh nhé."

Ân Cửu Dật nói: "Vẽ cho nàng mặc váy xanh, vẽ trâm cài trên tóc, vẽ ánh sáng lấp lánh trong mắt nàng."

Vậy là, Ân Cửu Dật vẽ cho ta rất nhiều bức tranh.

Săn bắn mùa xuân sắp đến, hẵn lại sai thợ may trong phủ may trang phục cưỡi ngựa cho ta.

Đến ngày săn bắn mùa xuân, ta mặc một bộ trang phục cưỡi ngựa màu xanh thêu hoa mẫu đơn.

Đại quân hùng mạnh đến bãi săn ở Đông Sơn.

Sau khi kết thúc hoạt động luyện tập, chính là thời khắc săn bắn.

Những nam nhân khí phách hiên ngang, sẵn sàng chờ đợi, cưỡi trên lưng ngựa, chỉ chờ Hoàng đế hạ lệnh, tranh giành người chiến thắng trong cuộc săn bắn hôm nay.

Ân Cửu Dật vén những sợi tóc lòe xòa trên trán ta ra sau tai, nhẹ giọng dặn dò: "Nàng và Hận Ngọc đều không biết cưỡi ngựa, lát nữa cứ ngồi trên đài cao kia uống trà. Các phu nhân nhà khác trong kinh thành đều ở đó, nếu không muốn tiếp chuyện, hai người có thể bảo hai thị vệ dẫn đi dạo xung quanh, ta nhớ trong núi có rất nhiều hoa cúc nhỏ."

"Biểu ca, mau lên, Hoàng thượng đang tìm huynh ở bên kia kia." Lục Ngữ Dung ở cách đó không xa vung roi ngựa, nhỏ giọng thúc giục.

Ta không yên tâm dặn dò: "Nhất định phải cẩn thận, vạn sự lấy an toàn làm trọng, chớ nên liều lĩnh. Chúng ta sẽ hái cho chàng và Ngữ Dung một bó hoa cúc nhỏ, hai người nhất định phải bình an trở về."

Chương 39

"Được." Ân Cửu Dật mỉm cười, xoay người lên ngựa, vung roi, hòa vào dòng người ở lối vào bãi săn.

Phương Hận Ngọc vừa dặn dò Lục Ngữ Dung xong, liền mỉm cười nói với ta: "Châu Châu, đi thôi, chúng ta đi hái hoa."

Sườn đồi phía tây Đông Sơn mọc đầy những bông cúc nhỏ, nhìn xa xa, cả sườn đồi đều là những bông hoa màu trắng nhỏ li ti đang đưa theo gió.

"Ngữ Dung nói, lát nữa sẽ săn cho chúng ta vài con thỏ xám. Năm mười bốn tuổi, Ngữ Dung đã từng săn được một con cáo đỏ. Mùa thu năm mười sáu tuổi, nàng ấy còn săn được một con chồn nữa. Nàng ấy hơn hẳn đám công tử bột ăn chơi trác táng ở kinh thành kia không biết bao nhiêu lần, nếu nàng ấy là nam nhi, chắc chắn cũng chẳng thua kém ai."

Phương Hận Ngọc cúi người hái một bông cúc nhỏ, đặt lên chóp mũi ngửi ngửi, gió thoổi tung những lọn tóc của nàng, nàng khẽ cười.

"Hai người thật tốt." Ta không khỏi cảm thán.

Phương Hận Ngọc cười đến nỗi mắt híp lại, khí chất vốn lạnh lùng của nàng chỉ khi nhắc đến Lục Ngữ Dung mới xuất hiện nụ cười rạng rỡ như vậy.

"Muội không biết nàng ấy bám người cỡ nào đâu. Năm nàng ấy cập kê, ta đến chúc mừng sinh thần nàng ấy. Buổi tối nàng ấy uống đến

say mềm, ôm chặt lẩy ta không chịu buông, không cho ta về nhà, còn nhất quyết bắt ta ngủ cùng nàng ấy."

Phương Hận Ngọc hít một hơi không khí trong lành, vẻ mặt dịu dàng khác thường: "Lúc đó ta coi nàng ấy là người tỷ muội tốt nhất của mình, sau này, ta cũng không ngờ sẽ biến thành thế này. Nàng ấy xưa nay luôn là người nóng vội không suy nghĩ trước sau, ta cũng không ngờ, chuyện này nàng ấy có thể kiên trì lâu như vậy. Nếu không phải nàng ấy kiên định, có lẽ ta đã sớm gả cho người khác rồi."

"Minh Châu, ta rất muốn nói cho muội nghe về niềm vui của ta. Muội không thể nói cho nàng ấy biết đâu, nàng ấy vốn đã tự luyến rồi, ta không muốn để nàng ấy nghĩ rằng ta đã yêu nàng ấy say đắm, suốt ngày vênh váo trước mặt ta."

Phương Hận Ngọc quay người nháy mắt với ta, có chút tinh nghịch nói: "Đây là bí mật của ta, không được nói ra ngoài đâu đấy."

Ta gật đầu lia lịa, khóc miếng không tự chủ được mà cong lên: "Vậy ta cũng sẽ trao đổi bí mật với tỷ, ta cảm thấy ta càng ngày càng thích Vương gia, chàng ấy thật sự là người tốt nhất trên đời."

"Đây mà gọi là bí mật gì chứ, thật là nhạt nhẽo."

Phương Hận Ngọc lại cúi người xuống, chuyên tâm hái hoa, không biết nghĩ đến điều gì, trên mặt lại hiện lên nụ cười.

Thế nhưng, nụ cười của Phương Hận Ngọc khi nhìn thấy ba con thỏ ch.ết trong tay Lục Ngữ Dung, lập tức cứng đờ.

"Cái đó, ngươi muốn ăn sống à? Ta, ta tưởng ngươi muốn ăn thịt thỏ xào cay, cái đó mà nướng trên lửa xèo xèo, rắc thêm ớt bột, cái mùi

vị đó..." Lục Ngữ Dung dùng khuỷu tay lau mồ hôi trên trán, vội vàng xách ba con thỏ c.h.ết đuổi theo Phương Hận Ngọc: "Đừng đi mà."

Khi chúng ta hái hoa xong ngồi trên gò đất cao trò chuyện, Lục Ngữ Dung len lén liếc nhìn Phương Hận Ngọc đang phớt lờ nàng ta, sau đó quay sang nói với ta: "Minh Châu, biểu ca đi theo hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, e là phải rất lâu mới ra ngoài được."

Ta nhìn chăm chăm vào lối ra của bãi săn, từng người từng người lần lượt đi ra, các thị vệ khiêng chiến lợi phẩm ra ngoài, bận rộn kiểm kê số lượng.

Mãi cho đến khi ánh sáng mặt trời yếu ớt, từng nhóm người lớn mới từ trong rừng đi ra.

Đột nhiên, một con tuấn mã màu xanh từ trong đám người lao ra, trên lưng ngựa còn buộc một người, người cưỡi ngựa ra sức hét lớn: "Người đâu, mau truyền thái y, truyền thái y, Thái tử bị thương rồi."

49

Ân Cửu Dật nói, lúc đó bọn họ đang vây bắt một con hổ lớn.

Ngựa của Hoàng thượng giật mình, trong nháy mắt hất Hoàng thượng ngã xuống đất.

Ân Cửu Dật bỏ ngựa xuống cứu phụ hoàng, Ân Cửu Thanh cũng đến cứu phụ hoàng, hai người hợp sức kéo Hoàng thượng lên ngựa của Ân Cửu Dật.

Các thị vệ đại thần kinh hồn bật vía bắn tên về phía con hổ.

Con hổ trúng tên trở nên vô cùng cáu kỉnh, phát ra tiếng gầm gừ khiến người ta run sợ, nhảy lên nhảy xuống không ngừng, tấn công đám đông xung quanh một cách hung hăng, mất kiểm soát.

Ngựa của Ân Cửu Thanh bị con hổ vả một cái thật mạnh, trong nháy mắt hất văng Ân Cửu Thanh ra xa.

Nghe xong mọi chuyện, ta lập tức cảm thấy kinh hồn bạt vía, kiểm tra Ân Cửu Dật từ trên xuống dưới: "Vậy chàng có bị thương không? Chàng cũng đi cho thái y xem đi."

"Ta không sao, chỉ là phụ hoàng hơi hoảng sợ."

Ân Cửu Dật giữ tay ta lại: "Ta thật sự không sao."

Chúng ta đi xem Ân Cửu Thanh, thái y nói, tình hình của Ân Cửu Thanh không sao, không bị gãy xương, chỉ là toàn thân có chút bầm tím.

May nhờ hắn ta kinh nghiệm phong phú, khi ngã ngựa đã áp dụng đúng tư thế bảo vệ, mới có thể giảm thiểu tối đa tổn thương.

Một cuộc đi săn vui vẻ vì Hoàng thượng bị kinh hãi và Thái tử bị thương mà mất đi không khí náo nhiệt vốn có.

Buổi tối ta và Ân Cửu Dật đi dạo trong rừng cây phía đông doanh trại, ánh trăng tỏa ra ánh sáng xanh lạnh lẽo, vô cớ toát lên vẻ cô tịch.

Phía sau vang lên tiếng cành khô gãy, Ân Cửu Thanh không hề kiêng dè đi về phía chúng ta: "Hoàng huynh, phụ hoàng muốn gặp huynh, lúc này đang cho gọi huynh qua đó."

Chương 40

Ân Cửu Dật liếc nhìn Ân Cửu Thanh: “Ngươi cũng chú ý thân thể mình.”

Khi chúng ta sắp rời đi, Ân Cửu Thanh lại hạ giọng gọi chúng ta lại, có chút khó khăn nói: “Biểu muội, ta có thể nói chuyện với muội vài câu được không?”

“Ta không có gì để nói với ngài.” Ta lạnh lùng từ chối.

“Tẩu tẩu.”

Một âm tiết mơ hồ phát ra từ miệng Ân Cửu Thanh: “Sau hôm nay, ta chỉ coi muội là tẩu tẩu.”

Ân Cửu Dật cúi đầu nhìn ta, vuốt tóc ta: “Không cần phải kiêng dè ta, ta sẽ không ngăn cản nàng kết thúc những chuyện cũ.”

Chàng ấy nhẹ nhàng hôn lên trán ta: “Ta đi gấp phụ hoàng trước.”

Chàng ấy dặn dò ta xong liền nói với Ân Cửu Thanh: “Lát nữa Thái tử đừng quên đưa nàng ấy về an toàn, hoặc là hai người cứ đợi ta ở đây.”

Sau khi Ân Cửu Dật rời đi, không gian chìm vào im lặng.

“Cùng nhau đi dạo một chút nhé.” Ân Cửu Thanh khoanh tay sau lưng đi về phía trước.

"Nếu ngài không có gì để nói, ta sẽ về trước đây, ta không muốn đi dạo với ngài."

"Thu Hà." Ân Cửu Thanh nhỏ giọng nói: "Hôm nay, có một khoảnh khắc khi ngã ngựa, ta suýt chút nữa đã nghĩ mình sẽ chết. Chỉ là có một chuyện, nếu không nói ra, ta sẽ c.h.ết không nhắm mắt."

Đầu Ân Cửu Thanh cúi gằm xuống rất thấp, càng nói càng khó khăn, đến cuối cùng, giọng nói có chút run rẩy: "Ta không biết nên mở lời như thế nào, không biết nàng có tin ta hay không, nhưng bát thuốc phá thai trong cung mẫu hậu thật sự không phải là ý của ta."

"Lúc đó ta thật lòng muốn cưới nàng, phụ hoàng mãi không chịu đồng ý. Người nói để nàng và Thái tử phi cùng ngày vào cửa là không hợp lễ nghi, cũng không công bằng với Thái tử phi, người không chịu đồng ý."

"Phụ hoàng sắp xếp cho ta hết việc này đến việc khác, ta không thể không đi. Ta nghĩ, đợi ta làm xong việc, biết đâu người sẽ đồng ý với yêu cầu của ta, mẫu hậu cũng đồng ý làm trung gian hòa giải giữa ta và phụ hoàng."

"Nhưng khi ta làm xong việc trở về, mẫu hậu lại nói với ta, bà đã giúp ta thu xếp ổn thỏa mọi chuyện. Đợi ta trở về, nàng đã trở thành trắc phi của hoàng huynh, nàng đã nói sẽ đợi ta mà..."

Những chuyện cũ này, mỗi lần nhớ lại đều khiến ta đau khổ vô cùng, mỗi lần khơi lại vết thương lòng, đều là nỗi đau tột cùng. Trong vô số đêm khuya thanh vắng, ta âm thầm l.i.ếm láp vết thương, ta nghĩ đi nghĩ lại, tại sao Ân Cửu Thanh lại đối xử với ta như vậy, tại sao hắn ta lại nhẫn tâm như vậy.

Ta không biết đã âm thầm suy đoán bao nhiêu lần, gần như đến

mức phát điên.

Hắn cho rằng ta không hề tin tưởng hắn sao, hắn cho rằng ta hoàn toàn tin lời Hoàng hậu nói sao?

Không hề gào thét, không hề giận dữ. Sự thật chứng minh, đến hôm nay ta đã có thể làm được bình tĩnh như nước. Hay nói cách khác, ta đã không còn chút kỳ vọng nào vào Ân Cửu Thanh nữa.

"Thật ra ta đã sớm đoán trước được khả năng này rồi. Ta đã thử hiểu cho ngài, kết quả phát hiện, dù hiểu thế nào, kết luận đưa ra cũng đều giống nhau. Có lẽ g.i.ẽ.c c.h.ẽ.t con ta không phải là ý của ngài, nhưng ngài có lẽ cũng chưa từng nghĩ đến việc giữ lại nó phải không?"

Ta hít sâu một hơi, lại nhớ về cái mùa thu tiêu điều thê lương năm ấy: "Sau khi ta có mang, ngài chưa từng đến thăm ta, một lần cũng chưa từng đến thăm nó. Có lẽ ngài cũng hoảng sợ, cũng không biết nên làm thế nào, có lẽ trong lòng ngài cũng rối như tơ vò, ngài nghĩ cứ chờ thêm chút nữa đi, ngài cứ lần lữa mãi chuyện này. Chỉ cần ngài biểu hiện ra một chút xíu không nỡ đối với đứa bé này, mẫu hậu của ngài cũng sẽ không quyết tuyệt ra tay g.i.ẽ.c c.h.ẽ.t con của ta như vậy."

Ta sờ lên mắt, nhanh chóng lau đi nước mắt nơi khói mi: "Lúc ấy ta cũng đã làm sai, ta không nên làm chuyện như vậy với ngài, quả báo của tội lỗi ta gây ra ứng nghiệm trên người đứa bé. Có lẽ ngài không có ý định g.i.ẽ.c con, nhưng đứa bé đích thực là c.h.ẽ.t vì ngài, là mẫu hậu ngài tự tay ra tay. Nếu đã vậy, coi như chúng ta huề nhau đi. Hơn nửa năm rồi, ta sớm đã không còn để tâm nữa. Giờ chúng ta mỗi người đều đã yên bề gia thất, chuyện cũ năm xưa, không cần nhắc lại nữa."

"Trước kia có một khoảng thời gian ta dựa vào việc hận ngài mà sống, cho dù ta cũng hoài nghi sâu sắc, có lẽ thật sự không phải là ngài. Lúc ấy ngài một mực cũng không chịu giải thích, đến một câu

giải thích cũng lười nói. Sau đó ta dần dần phát hiện, trên đời này có rất nhiều chuyện thú vị hơn việc hận ngài, ta sớm đã không còn để ý nữa rồi."

"Thu Hà." Ân Cửu Thanh mấp máy môi, cuối cùng chỉ thốt ra ba chữ: "Xin lỗi."

Hắn quay lưng về phía ta, đấm mạnh một quyền vào thân cây, bờ vai pháp phồng không ngừng, ta nghe thấy hắn nói: "Về sau ta sẽ không dây dưa với nàng nữa."

"Ta chờ nàng ở phía trước." Hắn đã mất bình tĩnh, loạng choạng bước về phía trước.

Ta nhìn trăng, nước mắt rơi xuống hai hàng.

Ngay sau đó, một bàn tay to lớn mạnh mẽ bịt chặt miệng ta, kéo ta vào sâu trong rừng, kẻ đó miệng lầm bầm hung dữ: "Á tiện nhân dâm đãng nhà ngươi, đùa bỡn Thái tử và An vương trong lòng bàn tay, thật là thủ đoạn cao minh. Phải nói, gương mặt này của ngươi quả thực là khiến người ta ngứa ngáy trong lòng. Nghiệt duyên, chúng ta đúng là nghiệt duyên. Ta muốn xem thử, nữ nhân mà Thái tử và An vương đều đã nếm qua có tư vị gì."

Chương 41

Không biết đã đi bao lâu, Lý Vinh Xuyên đẩy mạnh ta ngã xuống bãi cỏ.

Khoảnh khắc miệng được tự do, ta gào thét khản giọng, lồng n.g.ư.c pháp phồng không ngừng vì sợ hãi: "Cứu mạng, cứu với!"

Lý Vinh Xuyên giẫm lên bãi cỏ, giày giẫm lên cỏ phát ra tiếng kẽo kẹt, xung quanh tối đen như mực, hắn nhẹ răng cười nham hiểm từng bước ép sát.

"Lý Vinh Xuyên, ngươi dám động vào ta?" Ta cúi đầu hít sâu một hơi, cố gắng khiến mình tỏ ra bình tĩnh, ta tự nhủ đi nhủ lại, không được sợ, đừng sợ, nhưng bàn tay run rẩy dưới ống tay áo lại không cách nào dừng lại được.

Móng tay phải bấm chặt vào tay trái, ta đột nhiên cao giọng: "Ta vừa mới chia tay Thái tử, hắn đang ở phía trước chờ ta. Chờ hắn phát hiện ta không thấy đâu, nhất định sẽ sai người đi tìm ta. Đến lúc đó, ngươi còn mạng mà sống sao?"

"Tiện nhân, ngươi dám uy h.i.ế.p ta." Lý Vinh Xuyên cúi người xuống, bóp cắn ta, một cái tát giáng xuống khiến má ta tê rần.

Hơi thở tanh tưởi trong miệng hắn phả hết lên mặt ta, khiến ta buồn nôn.

Hắn cười khẩy một tiếng, ngón tay vuốt ve má ta, ngay lập tức, một lưỡi d.a.o sắc lạnh kề sát vào má ta.

Lý Vinh Xuyên chậm rãi di chuyển lưỡi dao dọc theo má ta: "Nhị muội muội, ngươi nói xem, khi hắn tìm thấy ngươi, con dao này sẽ ở đâu đây?"

Lưng ta lạnh toát, đầu óc ong ong như muốn nổ tung, tên súc sinh này muốn mạng ta. Tim như nhảy lên tận cổ họng, toàn thân căng cứng như dây cung bị kéo căng, hơi thở cũng dồn dập.

"Ở đây?" Hắn sờ lên thắt lưng ta, mạnh mẽ giật ra, ném đi thật xa.

"Hay là ở đây?" Tay hắn sờ lên ngực ta, hung hăng bóp mạnh.

Ta hoảng sợ vùng vẫy, lưỡi dao sắc bén cứa qua mặt, ngay lập tức làm rách má ta, cơn đau bất ngờ ập đến, ta không kìm né được hé lén, nước mắt kinh hoàng tuôn rơi đầy mặt.

"Nhị muội muội, nếu ngươi ngoan ngoãn một chút, ta còn có thể nể tình chúng ta có họ hàng, cho ngươi bớt chịu khổ."

Lý Vinh Xuyên tặc lưỡi hai tiếng, cảm thán: "Khuôn mặt này, bản thể tử thật sự không nỡ xuống tay."

Hắn thong thả cầm dao vào vỏ đao bên hông, túm lấy cổ chân ta, kéo mạnh về phía sau, khiến ta đang định đứng dậy bỏ chạy lại ngã xuống đất.

Thân hình béo ú đè lên, ta lấy khuỷu tay đỡ, liều mạng đánh vào mặt hắn.

Giắc co một hồi, chuỗi hạt "Quỷ kiến sâu" trên tay ta bị đứt, những hạt chau bẩn tung tóe ra xung quanh.

Hắn bị đau, dụi dụi mắt, càng thêm tức giận, hai chân đè chặt ta, hai tay khóa chặt vai ta, ra sức tát ta mấy cái.

Nhân lúc ta không thể phản kháng, tay hắn luôn vào trong lớp áo rộng thùng thình của ta, men theo mép dưới yếm bắt đầu xé toạc.

Dưới thân ta là mặt đất gỗ ghề, những viên đá nhỏ và cành cây cào vào lưng ta, trời rất tối, hình như còn nghe thấy tiếng côn trùng kêu.

Cảm giác tuyệt vọng tràn ngập lại ập đến, ta ngừng chống cự.

"Như vậy mới phải chứ."

Lý Vinh Xuyên giật đứt dây yếm, cười khẩy hai tiếng: "Trở thành nữ nhân của gia, sau khi ngươi c.h.ết gia cũng sẽ đốt cho ngươi ít tiền giấy."

Ta giả vờ thuận theo, tay lại lặng lẽ mò tới bên hông Lý Vinh Xuyên, lấy ra con d.a.o găm, dùng hết sức đâm vào lưng hắn.

Hắn hét lên một tiếng lăn khỏi người ta, từ chi đau đớn co giật, hai mắt trừng trừng nhìn ta.

Ta ngồi xổm trước mặt hắn, dùng sức đâm d.a.o vào n.g.ự.c hắn, một dòng máu phun ra, bắn đúng vào mắt ta, khiến ta nhắm mắt lại.

Ta lau lung tung lên mặt, nhìn Lý Vinh Xuyên vẫn chưa c.h.ết hắn: "Ngươi xem xem là ai g.i.ết ai trước."

Dao trắng vào d.a.o đỏ ra, ta nắm d.a.o đâm vào rồi rút ra một cách máy móc, đâm vào rồi rút ra.

Cuối cùng Lý Vinh Xuyên cũng không động đậy nữa.

Con d.a.o rơi khỏi tay, ta như bị rút hết sức lực, ngã ngồi xuống đất.

Ta xòe hai tay ra, toàn là m.á.u dính nhớp, mũi ngửi thấy toàn mùi tanh tươi kinh khủng.

Ta mò mẫm trong bóng tối, tìm thấy thắt lưng của mình, rồi chậm rãi thắt lại.

Ta bò trên xác Lý Vinh Xuyên tìm chuỗi hạt của mình, chuỗi hạt Ân Cửu Dật mới tặng ta, ta còn chưa đeo được mấy ngày.

Một viên, hai viên... Ta quỳ trên đất, mượn ánh trăng yếu ớt mò mẫm xung quanh.

"Thu Hà, nàng đang làm gì vậy?" Một ngọn đèn sáng lên trên đầu ta, trong ánh sáng lờ mờ, gương mặt hoảng hốt của Ân Cửu Thanh hiện ra.

"Ta đang tìm hạt châu." Ta thuận miệng đáp.

"Nàng tìm hạt châu gì, ta giúp nàng tìm."

Ân Cửu Thanh ngồi xổm xuống, giọng nói rất nhỏ: "Ta có đèn, ta giúp nàng tìm."

"Không cần ngài lo." Ta gào lên với hắn, nước mắt lấp lánh rơi xuống: "Các ngươi đều là cùng một bọn, các ngươi đều là cùng một bọn, các ngươi là cùng một bọn."

"Sao ta lại có thể cùng một bọn với hắn? Ta là Thái tử ca ca của nàng, ta và nàng mới là cùng một bọn."

Hắn chậm rãi tiến lại gần ta, tay đặt lên vai ta, vừa chạm vào bờ vai trần trụi của ta, ta liền run lên, liên tục lui về phía sau né tránh.

Hắn cởi áo khoác ngoài, thử khoác lên người ta.

Một giọt nước mắt từ từ, từ từ lăn xuống trên gương mặt Ân Cửu Thanh.

Hắn nhẹ nhàng tách tay ta ra, từ lòng bàn tay dính đầy máu tươi móc ra từng viên hạt chàu, giọng nói dịu dàng: "Buông tay ra, ta giúp nàng tìm."

"Minh Châu, sao còn chưa về?"

Ân Cửu Dật xách một chiếc đèn lưu ly, từ xa đi đến trước mặt ta.

Hắn giơ đèn quét một vòng, lạnh lùng liếc Ân Cửu Thanh một cái, rồi cúi người đưa tay về phía ta: "Chơi đủ chưa? Chúng ta về thôi."

Chương 42

Tay ta vừa chạm vào lòng bàn tay hắn, đã vội vàng rụt lại.

Trong lúc cử động, áo choàng của Ân Cửu Thanh trượt khỏi người.

Ta vội vàng đứng dậy nhặt áo, nhưng chợt nhận ra điều gì đó, tay đang nhặt áo cứng đờ, lại vội vàng che đi bờ vai trần trụi.

Ta lo lắng đến mức nước mắt chảy ra, ngẩng đầu nhìn Ân Cửu Dật hỏi: "Chàng còn cần ta nữa không?"

"Nói gì vậy, đương nhiên là còn." Hắn ngồi xổm xuống giúp ta chỉnh lại quần áo, mặc xong lại vuốt phẳng, rồi sửa sang lại mái tóc rồi bờ bên thái dương cho ta: "Đừng khóc, không sao rồi, đừng khóc nữa."

Ta nắm lấy tay hắn, chỉ vào vết m้า loang lổ trên người, nghẹn ngào nói: "Bộ y phục mới bị bẩn rồi, ta mới mặc có một lần."

"Không sao, ta mua cho nàng bộ khác."

Hắn cúi người xuống lưng ta lên, lại nhắc chiếc đèn lưu ly: "Nàng xem, chiếc đèn lưu ly mang từ nhà đến, đẹp không?"

"Không cần đèn, sáng quá."

"Được."

Chiếc đèn lưu ly rơi xuống đất, phát ra tiếng vang trong trẻo, mảnh vỡ rơi đầy đất.

Ân Cửu Dật cõng ta lên rồi đột nhiên xoay người, một cước đá vào vai Ân Cửu Thanh, toàn thân tỏa ra vẻ hung dữ: "Ân Cửu Thanh, ngươi, dọn dẹp đi."

Ân Cửu Dật cõng ta, bước chân vững vàng, từng bước đi rất chậm.
Ta ôm chặt cổ hắn, nước mắt như mưa.

51

Ân Cửu Dật bôi thuốc mỡ mát lạnh lên mặt ta, ta run rẩy cuộn tròn trong lòng hắn, nước mắt lưng tròng: "Đau quá."

Ân Cửu Dật lau nước mắt ở đuôi mắt ta: "Đừng khóc nữa, nước mắt rơi vào vết thương, thuốc sẽ không còn tác dụng, sẽ biến thành xấu xí, hỏng mặt đấy."

"Chàng thích ta vì ta xinh đẹp sao?"

Ân Cửu Dật ngửa người ra sau né tránh, như thể sợ ta đánh hắn vậy: "Minh Châu, ai mà chẳng thích cái đẹp. Nếu ta xấu xí, mặt mũi đáng ghét, nàng có còn thích ta không?"

Thấy ta không nói gì, hắn ôm ta chặt hơn một chút, nhỏ giọng nói: "Nếu nàng xấu xí, có lẽ ta sẽ thương hại nàng, thương xót nàng, nhưng ta tuyệt đối sẽ không thích nàng. Ta không phải thánh nhân, ta có rất nhiều tư tâm, ta thích những thứ đẹp đẽ, muốn thỏa mãn dục vọng của mình."

Trong lòng ta có chút mỉm cười không nói nên lời, dù ta cũng thừa nhận, xinh đẹp là ưu điểm duy nhất của ta.

Vì ưu điểm này, Chương Cẩm Xán từ nhỏ đã ghen tị với ta; vì ưu điểm này, Ân Cửu Thanh lạnh lùng tự chủ đã dây dưa với ta; cũng vì ưu điểm này, Lý Vinh Xuyên hết lần này đến lần khác muốn làm hại ta.

Ta nghĩ ta nên cảm thấy may mắn, ít nhất ta cũng có ưu điểm này, nếu không cả đời này ta cũng không có cơ hội đứng bên cạnh Ân Cửu Dật.

"Nàng luôn muốn tìm một lý do cho việc ta thích nàng. Ta đồng cảm với những gì nàng đã trải qua, thương xót thân thể của nàng, nàng khiến ta nhớ đến mẫu phi của ta, ta rất đau lòng cho nàng, và nàng rất xinh đẹp. Trong mắt nàng, có lẽ đây đều là lý do."

"Nhưng đối với ta thì không phải như vậy, thích là một việc rất đơn giản, chẳng qua là ta nhìn nàng nhiều hơn một chút giữa đám đông, tim đập nhanh, không kiềm chế được, đó là một cảm giác rất kỳ diệu."

Ân Cửu Dật nhìn thẳng vào mắt ta, thành thật nói: "Thật vậy, nếu nàng không xinh đẹp, ta căn bản sẽ không chú ý đến nàng, nhưng nàng lại rất xinh đẹp. Nếu nàng chỉ có xinh đẹp, có lẽ sau này ta sẽ chán nàng. Nhưng nàng xinh đẹp đoan trang, trầm tĩnh nội liễm, lại tinh nghịch đáng yêu, mỗi ngày ta đều thích nàng hơn ngày hôm qua."

Ân Cửu Dật ôm chặt ta vào lòng, khẽ thở dài: "Ta văn võ bá tài, không có chút thành tựu nào trên con đường công danh; nói về gia đình, lại có nhiều thiếp thất, không thể cho nàng danh phận chính thất. Bản thân ta lại phong lưu phóng khoáng, không thích bị ràng buộc. Chỉ có nàng coi ta như bảo bối, nàng xem thử khắp kinh thành có vị đại nhân nào coi trọng ta?"

"Đêm nay nàng hỏi ta còn cần nàng nữa không? Nàng chẳng qua chỉ g.i.ẽ.c một tên cặn bã, sao ta có thể nỡ lòng nào bỏ rơi nàng vì chuyện này, nàng phải tin ta, ta sẽ không bao giờ bỏ rơi nàng."

Giọng nói nhẹ nhàng mà kiên định của Ân Cửu Dật truyền vào tai ta, ta không kìm được nước mắt nữa, nắm chặt vạt áo Ân Cửu Dật khóc nức nở: "Lý Vinh Xuyên không phải người bình thường, phụ thân hắn là vị tướng quân có phẩm cấp cao nhất. Bình thường ta không dám g.i.ẽ.c hắn, nhưng hắn muốn ức h.i.ẽ.p ta, còn muốn g.i.ẽ.c ta, ta thực sự quá sợ hãi, ta không còn cách nào khác."

"Ta biết, ta biết. Đừng sợ, nàng yên tâm, ta sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện. Bây giờ nàng đi tắm trước, ta đợi nàng ở đây, đêm nay cũng không đi."

Khi ta tắm xong đi ra, Ân Cửu Dật đã biến mất.

Ta nằm một mình trên giường đợi rất lâu, không khỏi sợ hãi, những gì xảy ra tối nay cứ hiện lên trước mắt, ta nắm chặt chăn, nhắm mắt lại.

Phụ thân của Lý Vinh Xuyên, Lý Hăng, là Đại tướng quân nắm giữ trọng quyền, là Võ An hầu, cũng là người ủng hộ Ân Cửu Thanh hết mình. Bọn họ là cùng một phe.

Ta đã g.i.ẽ.c Lý Vinh Xuyên, Ân Cửu Thanh đã nhìn thấy.

Ta không dám nghĩ tiếp nữa.

Lý Vinh Xuyên gia thế hiển hách, không coi ta ra gì, thậm chí còn muốn làm nhục ta rồi mới giết. Nếu Võ An hầu biết ta g.i.ẽ.c c.h.ẽ.t đứa con trai duy nhất của hắn, ta còn sống được sao?

Đang co rúm người lại trong chăn run rẩy, Ân Cửu Dật nhẹ nhàng bước lên giường.

Chương 43

Ta lập tức ôm chặt lãy chàng, ôm eo chàng không nói một lời.

Ân Cửu Dật dường như biết được suy nghĩ trong lòng ta, nhẹ nhàng vỗ về lưng ta: "Đừng sợ, đã giải quyết xong rồi, không phải chuyện gì lớn đâu."

"Chàng có biết không, cữu cữu của Chương Cẩm Xán là Võ An hầu, phụ thân ta lại là cữu cữu của Ân Cửu Thanh, bọn họ đều là cùng một phe, Ân Cửu Thanh và Lý Vinh Xuyên là cùng một phe."

"Đừng sợ, hắn là đệ đệ của ta, ta hiểu hắn. Hắn không phải người như vậy, hắn sẽ không nói với Võ An hầu đâu."

Ân Cửu Dật nhẹ nhàng dỗ dành ta: "Đừng sợ nữa, ngủ một giấc đi, ngày mai chúng ta sẽ về nhà."

Sáng hôm sau tinh dậy, tin tức Lý Vinh Xuyên mất tích lan truyền khắp nơi, không ai tìm thấy hắn ta.

Nhưng mọi người đã không còn thời gian để ý đến Lý Vinh Xuyên nữa, bởi vì Hoàng thượng lâm bệnh.

Hoàng thượng vốn đã bị cảm chưa khỏi, khi đi săn lại bị hổ dọa, sáng hôm sau tinh dậy đã thấy người không khỏe.

Một đường lặn lội đường sá, vừa về cung người đã ngã bệnh.

"Phụ hoàng những năm gần đây thức khuya dậy sớm phê duyệt tấu chương, sức khỏe đã không còn được như trước. Lần này bị kinh hãi, có chút không chịu nổi. Nhưng thái y nói, tình hình vẫn còn khả quan, nghỉ ngơi một thời gian sẽ không sao."

Ân Cửu Dật múc một bát canh gà, đẩy đến trước mặt ta, cúi đầu ra hiệu: "Uống thêm một bát nữa."

Ta lắc đầu.

Ân Cửu Dật bưng bát lên, múc một thìa canh gà đưa đến bên miệng ta: "Từ khi đi săn về, nàng ăn cũng ít đi."

Chàng nhìn con mèo nhỏ đang ăn cơm bên cạnh nói: "Nguyên Bảo còn ăn nhiều hơn nàng, nàng phải ăn nhiều một chút, phụ hoàng khỏe lại rồi, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài giải sầu. Đợi đến khi quả mận ở miền Nam chín, chúng ta sẽ rời khỏi kinh thành, đi thuyền đến miền Nam chơi."

"Được." Ta cũng múc cho chàng một bát canh gà: "Chàng cũng uống thêm chút nữa."

Ân Cửu Dật sai người chuyển đồ đạc của ta đến phòng chàng, chàng ăn ngủ cùng ta.

Chàng sợ ta sẽ gắp ác mộng.

Nửa tháng sau, có tin tức truyền đến, nói rằng đã tìm thấy t.h.i t.h.ĕ của Lý Vinh Xuyên trong rừng cây ở Đông Sơn, t.h.i t.h.ĕ bị chôn dưới đất, vì vậy binh lính được phái đi tìm kiếm đã chậm trễ mãi không tìm thấy tung tích của hắn.

Nghe nói, khi tìm thấy t.h.i t.h.ể đã bị phân hủy và sinh già, binh lính dựa vào bộ quần áo chưa bị phân hủy để xác nhận danh tính của hắn.

Trong chốc lát, cả kinh thành chấn động.

Võ An hầu phẫn nộ xông vào điện Tiêm Uyên, dập đầu xin Hoàng thượng điều tra rõ ràng vụ việc, thề sống c.h.ết phải đòi lại công bằng cho đứa con trai duy nhất đã c.h.ết thảm.

Hoàng thượng lệnh cho Đại Lý Tự điều tra vụ việc.

"Xác c.h.ết đều thối rữa cả rồi, còn tra ra được cái gì nữa, cứ để bọn họ nháo nhào đi."

Vừa dứt lời, ánh mắt Ân Cửu Dật bỗng bị thu hút bởi cục bông Nguyên Bảo đang nằm ngửa bụng phơi nắng trên giường: "Nguyên Bảo sao lại ngủ kiểu này nữa rồi, cả ngày ngủ thế này có thoái mái không?"

"Chúng ta cũng ngủ trưa một lát đi." Ân Cửu Dật nằm xuống giường, vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh ra hiệu cho ta: "Lại đây ngủ, trời âm u thế này, đúng là hợp để ngủ."

Chàng ôm ta, chẳng mấy chốc đã ngủ say.

Từng giọt mưa rơi lộp độp, ta nghe thấy tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ.

Khuôn mặt Ân Cửu Dật ở ngay sát bên, ngũ quan tinh tế càng thêm rõ nét, hàng mi dài và dày như chiếc chổi nhỏ, đôi môi đỏ hồng tự nhiên.

Nhin gương mặt ngủ say của chàng, nghe tiếng mưa rơi ngoài kia,

ta chợt nhận ra, ta đã yêu Ân Cửu Dật rồi.

Chàng đã ôm ta trong vòng tay đầy m.á.u khi ta vừa mất đi đứa con, chàng tặng ta hộp trang sức này đến hộp trang sức khác, chàng mua kẹo hồ lô cho ta, chàng tặng mèo cho ta, chàng đưa ta đi ngắm hoa thả diều, chàng vẽ tranh cho ta, chàng biết ta g.i.ẽ.c người nhưng vẫn chấp nhận bao dung, những khoảnh khắc đáng nhớ quan trọng đó ta đều chưa yêu chàng.

Nhưng, vào buổi trưa mưa tầm tã hết sức bình thường này, chàng ngủ thiếp đi, tay vẫn ôm eo ta.

Sự chuyển biến từ thích sang yêu sẽ xảy ra trong một khoảnh khắc bất chợt nào đó, và chính trong khoảnh khắc này, ta đã chắc chắn, ta yêu Ân Cửu Dật.

Vụ án của Lý Vinh Xuyên vẫn chưa có tiến triển, trở thành một vụ án treo ở kinh thành.

Cuộc sống của chúng ta lại trở về sự yên bình như trước.

Ân Cửu Dật vốn nói sẽ đưa ta đi chơi Giang Nam, nhưng Hoàng thượng đột nhiên bị trúng gió.

Ân Cửu Dật tức giận trở về từ trong cung, uống ừng ực một bình trà, còn hậm hực nói sẽ không vào cung thăm Hoàng thượng nữa.

Chàng không muốn nói với ta nguyên nhân Hoàng thượng bị trúng gió, chỉ ngồi một mình buồn bực, giận dỗi cả buổi chiều.

Ta cũng đoán được đôi chút, nghe nói sau chuyến đi săn mùa xuân, Hoàng thượng phát hiện một cung nữ trong cung có dung mạo giống Minh quý phi, lập tức phong nàng làm mỹ nhân.

Gần đây vị mỹ nhân này đang rất được sủng ái.

Nhìn vẻ mặt vừa đỏ bừng vừa tức giận của Ân Cửu Dật, có lẽ là Hoàng thượng trong lúc lâm bệnh vẫn liên tục triệu kiến vị mỹ nhân này, nên mới...

Đúng lúc này, ngoại tổ phụ của Lục Ngữ Dung đột nhiên lâm bệnh nặng. Nhị cữu cữu của nàng ở xa tận Vũ Châu gửi thư nói rằng, người già sắp không qua khỏi, trước khi ra đi muốn gặp nàng lần cuối.

Chương 44

Lục Ngữ Dung từ nhỏ lớn lên bên cạnh ngoại tổ phụ, nghe tin dữ liền đau lòng khôn xiết, vội vàng thu gọn đồ đạc, hối tấp muốn đến Vũ Châu.

Phương Hận Ngọc đương nhiên muốn đi cùng Lục Ngữ Dung.

"Chương muội, mọi việc trong nhà đều giao cho muội, ta để Vương ma ma bên cạnh ta lại cho muội, có gì không rõ cứ hỏi bà ấy, nhiều nhất hai tháng chúng ta nhất định sẽ quay về." Đêm trước khi lên đường, Lục Ngữ Dung nắm tay ta dặn dò.

"Được, hai người cứ yên tâm đi, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt cho phủ."

Đêm đó lúc đi ngủ, Ân Cửu Dật nói với ta: "Phụ hoàng bệnh tình không tốt, nếu không ta đã cùng các nàng đi rồi. Ngày mai ta sẽ đưa các nàng đến trạm dịch tiếp theo rồi quay lại, chậm nhất hai ngày ta sẽ về, nàng ở nhà đừng sợ."

"Được."

Hôm sau trời quang mây tạnh, ba người họ đứng trước xe ngựa chào tạm biệt ta.

"Đa số thị vệ đều đi đưa các nàng rồi, nàng ở nhà đừng chạy lung tung, đợi ta về."

Ân Cửu Dật dường như không yên tâm về ta, lải nhải: "Trời dần

nóng lên rồi, ban đêm ngủ nàng hay đạp chăn, ta đã bảo Tiểu Đào
ban đêm dậy trông nàng. Còn nữa, không được ăn đồ lạnh, nếu
không mấy hôm nữa lại đau bụng."

"Biểu ca, huynh nói hết chưa vậy? Huynh ở lại luôn đi, chúng ta có
Lý thống lĩnh, không cần huynh đưa đâu!"

Lục Ngữ Dung giả vờ giận dỗi, chống nạnh nói: "Ta không nói đùa
đâu, Lý thống lĩnh chẳng lẽ không mạnh hơn huynh sao? Huynh cứ
nhất quyết đưa chúng ta làm gì."

Phương Hận Ngọc đẩy Lục Ngữ Dung, mỉm cười vẫy tay với ta:
"Chương muội, chúng ta đi đây."

Nói xong hai người họ liền chui vào xe ngựa.

Thấy xe ngựa thật sự chuyển bánh, Ân Cửu Dật nhanh chóng cúi
xuống hôn ta một cái.

Ta sững sờ trước nụ hôn bất ngờ của chàng, còn chưa kịp phản ứng
thì chàng đã đuổi theo xe ngựa chui vào trong.

Lúc tiến xe ngựa rời đi, Ân Cửu Dật lại vén rèm xe lên, ngẩng cổ
quay đầu vẫy tay với ta: "Thật sự đi rồi đấy."

Ta cũng vẫy tay lại, vô thức chạy về phía trước hai bước, vừa vẫy tay
vừa gọi với chàng: "Được, ta đợi chàng về."

Xe ngựa càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ, rẽ qua một góc
đường, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt của ta.

Rất nhiều năm sau đó, cảnh tượng này đã trở thành cơn ác mộng
của ta, mỗi lần nhớ lại đều là nỗi đau thấu tận tâm can.

Ân Cửu Dật đi vào sáng sớm ngày hai mươi tám tháng năm, bây giờ
đã là tối ngày ba mươi tháng năm rồi, chàng vẫn chưa về.

Thị vệ trong phủ nói, trạm dịch tiếp theo ra khỏi kinh thành mất
khoảng một ngày đường, nếu đi nhanh thì năm canh giờ là đến nơi.

Ta có chút sốt ruột, Ân Cửu Dật nói chậm nhất hai ngày, vậy đó là
thời gian muộn nhất rồi.

Tiểu Đào cười ta quá lo lắng, nói rằng có khi ta ngủ một giấc dậy,
Vương gia đã nằm bên cạnh ta rồi.

Ta thấp thỏm mong chờ, nhưng tĩnh dậy bên cạnh vẫn trống không.

Trong lòng bỗng dưng hồi hộp, chuyện này quá kỳ lạ, ba ngày thật
sự là quá lâu rồi.

Tiểu Đào an ủi ta: "Có lẽ là đường khó đi nên mới chậm trễ. Có Lý
thống lĩnh và tám thị vệ hộ tống, nhất định sẽ không có chuyện gì
đâu. Vương gia luôn coi Vương phi như muội muội ruột, có lẽ là thấy
không yên tâm nên mới đưa thêm một đoạn, sẽ không có chuyện gì
đâu."

Một dự cảm bất an dâng lên, lòng ta rối bời, không thể nào bình tĩnh
được dù chỉ một giây phút.

Ân Cửu Dật đã nói hai ngày, vậy thì nhất định là hai ngày, cho dù có
muộn một chút cũng tuyệt đối không thể kéo dài đến ba ngày.

"Vương thị vệ, ngươi tập hợp những thị vệ còn lại trong phủ chúng

ta, cưỡi nhanh dọc theo đường từ kinh thành đến Vũ Châu mà tìm, nhất định phải tìm được Vương gia và Vương phi."

Ta vịn vào mép bàn, cố gắng ép bản thân bình tĩnh lại: "Gặp được Vương gia, Vương phi lập tức phái người về báo tin."

"Trắc phi nương nương, Vương gia đã dặn chúng ta, nhất định phải trông coi nhà cửa thật tốt, bảo vệ sự an toàn của người."

"Ta ở kinh thành có thể gặp nguy hiểm gì chứ, người nên lo lắng cho Vương gia và Vương phi mới đúng."

Vương thị vệ có chút khó khăn cúi đầu: "Nương nương, hay là đợi thêm chút nữa. Trước đây thuộc hạ cũng từng đi Giang Nam với Vương gia, dọc đường có sự cố nán chân cũng là chuyện bình thường, hơn nữa Lý thống lĩnh võ nghệ cao cường, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu."

Ta tức giận ném vỡ một chén trà: "Bây giờ ta không phải đang thương lượng với ngươi, ta đang ra lệnh cho ngươi với thân phận Trắc phi của An vương."

"Vâng, thuộc hạ hiểu rồi, thuộc hạ sẽ lập tức lên đường."

"Tiểu Đào, ngươi cũng thấy ta làm quá lên sao?"

Ta ngã phịch xuống ghế, khóc mắt ướt ướt: "Không biết tại sao nữa, trong lòng ta cứ bất an. Chàng ấy đã hứa với ta chậm nhất hai ngày, vậy mà đã lâu rồi."

"Tiểu thư, người đừng lo lắng. Nếu Vương thị vệ đã đi tìm rồi, vậy chúng ta cứ chờ tin tức là được."

Lo lắng bất an thêm năm ngày nữa, Phương thị vệ mang theo một cỗ quan tài quỳ sụp xuống trước mặt ta.

Ta bỗng chốc sững sờ, đầu óc trống rỗng, như thể não bộ đã ngừng hoạt động.

Ta ngây ngây hỏi Vương thị vệ: "Trong quan tài này là ai vậy?"

"Thi thể của Vương phi nương nương và tám thị vệ khác được tìm thấy trên núi Ô Vân. Chúng ta đã chôn cất t.h.i t.h.ể của tám người còn lại tại chỗ, còn t.h.i t.h.ể của Vương phi nương nương chúng ta đã mang về. Mùa hè nóng, t.h.i t.h.ể không nên để lâu, mong Trắc phi nương nương nhanh chóng báo tin cho người nhà của Vương phi nương nương, lo liệu hậu sự sớm. Phương trắc phi, Lý thống lĩnh và Vương gia không rõ tung tích, trên đường về kinh thuộc hạ đã đến phủ Kinh Triệu báo án, chắc hẳn không lâu nữa Kinh Triệu doãn đại nhân sẽ đến."

Chương 45

Ta sững sờ trừng mắt nhìn, hắn nói gì ta hoàn toàn không nghe thấy nữa rồi.

Theo tiếng cọt kẹt của nắp quan tài, dung nhan của Ngữ Dung hiện ra trước mắt ta.

Môi nàng trắng bệch, nằm yên tĩnh trong quan tài, trông như đang ngủ say, trên người vẫn là bộ y phục màu tím nhạt nàng mặc khi ra đi.

Bộ y phục ấy đã bẩn đến mức không nhìn ra màu sắc ban đầu, những vết m.á.u đen khô khốc loang lổ khắp nơi trên y phục. Ta khẽ chạm vào, m.á.u khô dính chặt vào y phục cứng ngắc.

"Vương phi." Vương ma ma bám vào quan tài, khóc nức nở đến xé lòng xé ruột.

Hình bóng và nụ cười của Ngữ Dung hiện lên trong tâm trí ta, nàng nói, nàng để Vương ma ma lại cho ta, có gì không hiểu có thể hỏi bà ấy, cùng lăm hai tháng nữa họ sẽ trở về.

Nỗi đau buồn khôn tả nhấn chìm ta, vị đắng chát của mật trào lên tận cổ họng, nước mắt rơi lᾶ chã xuống đất, ta cúi đầu cắn chặt vào mu bàn tay, nước bọt hòa lẫn nước mắt rơi xuống mu bàn tay đầm đìa máu.

Ta tự nhủ, hiện tại không phải lúc đau buồn, ta tuyệt đối không thể gục ngã.

Ân Cửu Dật và Phương Hận Ngọc vẫn chưa tìm thấy, nguyên nhân bọn họ gặp chuyện vẫn chưa điều tra rõ, tang lễ của Lục Ngữ Dung vẫn chưa tổ chức, ta không thể gục ngã, ta phải mạnh mẽ.

Nếu ta không gánh vác nổi, cả vương phủ sẽ rối loạn, ta không thể để bất kỳ kẻ nào xem trò cười của vương phủ.

Cúi gập người khóc đến mức muôn nôn, từng đợt chua chát trào lên, ta vội vàng đứng dậy, lấy khuỷu tay lau nước mắt, thảng người ra lệnh: "Vương ma ma, mùa hè nóng nực, bà hãy thay y phục sạch sẽ cho Vương phi, không thể để nàng mặc bộ đồ bẩn này nữa."

"Phương thị vệ, ngươi phái người đến phủ Lục tướng quân báo tin cho người nhà Vương phi, mời họ đến gặp Vương phi lần cuối. Ngoài ra, phái người đến Đại Lý Tự bẩm báo với Đại Lý Tự khanh, Phương trắc phi không rõ tung tích, mong ông ấy hỗ trợ tìm kiếm."

Ta tập hợp nha hoàn, gia đình trong phủ lại, ra vẻ uy nghiêm, giả vờ quyết đoán nói những lời trấn an: "Vương gia ngày thường đối xử với các ngươi không bạc, hiện tại vương phủ đang gặp nhiều chuyện, mong mọi người đồng lòng, giúp vương phủ vượt qua cơn nguy khốn này. Nếu có kẻ nào phao tin đồn nhảm, thừa nước đục thả câu, theo luật đánh năm mươi đại bản, đuổi ra khỏi phủ. Kẻ nào có hành vi đặc biệt nghiêm trọng, sẽ bị đánh c.h.ết tại chỗ."

Sắp xếp người tiếp đón các quan viên triều đình sắp đến hỏi thăm tình hình, sắp xếp người dâng trà rót nước cho khách đến viếng, sắp xếp người đi mua quan tài, giấy tiền và các đồ dùng tang lễ khác.

Ta còn lệnh cho lão quản gia trong phủ đi mời Hoa Dương trưởng Công chúa.

Trưởng bối có quan hệ thân thiết với Ân Cửu Dật chỉ có cô cô của hắn là Hoa Dương trưởng Công chúa, ta thực sự không biết phải nhờ ai giúp đỡ nữa.

Ta muốn Ngữ Dung được an táng tử tế.

Sau đó, các quan viên triều đình lần lượt kéo đến, người của Hình bộ, người của Đại Lý Tự, người của Kinh Triệu phủ đều đến, bọn họ hỏi đi hỏi lại ta về tình hình.

Ta cứ như kẻ ngốc, hỏi gì cũng không biết, còn phải cõi gắt kìm nén nước mắt.

Mẫu thân và tỷ tỷ của Lục Ngữ Dung đến, quỳ trước quan tài khóc lóc thảm thiết, suýt nữa thì ngất đi.

Hoa Dương trưởng Công chúa vội vàng chạy đến vương phủ, ngồi xuống uống một chén trà, rồi bắt đầu chỉ huy đâu ra đấy, hiệu quả quả nhiên cao hơn nhiều.

Sau đó, linh đường được dựng lên, màn che vải bỗ trăng được treo lên, câu đối và băng vải trăng chữ đen được dán lên, ta cũng mặc đồ tang băng vải bỗ.

Cả ngày ta không dám khóc trước mặt khách khứa, đến nửa đêm trở về phòng của ta và Ân Cửu Dật, ta không kìm nén được nữa, ôm gối khóc nức nở.

54

Đêm khuya đến chỉ còn một mình ta thật sự rất nhớ Ân Cửu Dật.

Ta muốn bắt cháp tất cả đi tìm Ân Cửu Dật, nhưng ta không thể.

Vương phủ chỉ còn lại mình ta, ta không thể vô trách nhiệm hành động theo ý mình.

Đợi chàng trở về, nhìn thấy vương phủ đâu vào đây, chàng sẽ tự hào về ta, phải không? Nhưng rốt cuộc chàng sẽ trở về khi nào đây?

Đêm khuya bỗng nhiên đổ mưa, ta nằm trên giường trừng mắt, nghe tiếng mưa rơi suốt đêm.

Ngày hôm sau, mưa vẫn rơi lất phất, trong sân cũng mù mịt sương.

Bức tường loang lổ, cây cối ẩn hiện trong màn mưa sương, cả sân tràn ngập vẻ lạnh lẽo hiu quạnh, khiến người ta không khỏi cảm thấy như đang trong giấc mộng.

Hình như, mọi thứ vẫn như cũ, mọi thứ vẫn ổn.

Nhưng, tất cả đã khác rồi.

Ta hít sâu một hơi, bước về phía linh đường của Ngữ Dung.

Không lâu sau, Liễu Triều Minh dẫn theo hai tiểu đồng đến.

Sau khi viếng xong, ta tiễn hắn ra về ở hành lang.

"Thu Hà, nàng phải nén bi thương. Vương gia và Phương trắc phi cát nhân tự có thiên tướng, nhất định sẽ không sao."

Chiếc ô giấy dầu khép lại tí tách nhỏ giọt, tạo thành một dòng suối nhỏ uốn lượn dưới chân Liễu Triều Minh.

"Ta đã xin gia nhập đội ngũ tìm kiếm Vương gia và Phương trắc phi, hôm nay sẽ lên đường. Vương gia không có ở đây, nàng phải mạnh mẽ, ta nhất định sẽ dốc hết sức."

Ta ngẩng mắt nhìn Liễu Triều Minh, giờ đây hắn cũng đã trưởng thành, mặc quan bào, ánh mắt kiên định khi nói chuyện, khiến người ta không khỏi tin tưởng.

Nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống, giọng nói cũng nghẹn ngào: "Ta không có mấy người có thể tin tưởng, nhưng ta chỉ biết, huynh sẽ không lừa ta. Huynh nhất định phải đưa chàng trở về, sống c.h.ết gì cũng phải đưa chàng về nhà."

Liễu Triều Minh đưa tay ra, có lẽ là muốn vỗ vai ta, tay vừa chạm đến vai ta, hắn lại như nhớ ra điều gì, vội vàng rút tay lại.

Chương 46

Bàn tay buông thõng bên hông vô thức sờ lên vạt áo, nắm chặt lấy quan bào màu xanh lá cây tạo thành một nếp gấp nhỏ.

Một lúc lâu sau, hắn cầm lấy chiếc ô giấy dầu dựa bên cạnh, cúi đầu giữ nước hai cái: "Là thần tử, đây là bốn phận của ta. Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đưa Vương gia trở về cho nàng."

Hắn cầm ô dẫn tiểu đồng rời đi, bóng lưng gầy gò nhưng thảng tắp biến mất trong màn mưa.

Không lâu sau, Ân Cửu Thanh dẫn Thái tử phi Tề Mai đến.

Khi đến linh đường bái tế, ta lên tiếng gọi Ân Cửu Thanh lại: "Biểu ca, không biết có thể mượn huynh một chút được không?"

Ân Cửu Thanh trầm ngâm một lát, nói với Tề Mai: "Lát nữa nàng về phủ trước đi."

Nụ cười trên mặt Tề Mai cứng lại, khẽ gật đầu đáp ứng, nhìn ta và Ân Cửu Thanh ra khỏi linh đường.

Trong tiền sảnh, nha hoàn dâng trà lên, ta phân phó bọn họ lui xuống hết.

Ân Cửu Thanh ngồi ngay ngắn trên ghế, thờ ơ mâu mê mép chén trà, hồi lâu mới nói: "Triều đình đã phái người đi điều tra rồi, Hoàng huynh sẽ không sao đâu."

Ta quan sát Ân Cửu Thanh, không bỏ sót bất kỳ biểu cảm nhỏ nào của hắn.

Sắc mặt Ân Cửu Thanh lạnh đi: "Sao nàng cứ nhìn ta như vậy? Nàng muốn nói gì với ta?"

"Tính tình chàng như vậy, không thể nào kết thù với ai. Chàng có thân phận tôn quý vô thượng, người thường cẩn bản không dám ra tay với chàng. Nghĩ tới nghĩ lui, người muốn lấy mạng hắn nhất chỉ có thể là một người, đó chính là phụ thân của Lý Vinh Xuyên — Võ An hầu Lý Hăng."

"Lý Hăng là người của ngài, chuyện của Lý Vinh Xuyên chỉ có ngài biết."

Ta bình tĩnh nhìn vào mắt hắn: "Ngài nói xem ta nghi ngờ như vậy có lý không?"

Biểu cảm của Ân Cửu Thanh từ nghi hoặc chuyển sang kinh ngạc và tức giận, giọng nói lạnh lùng: "Nàng nghi ngờ ta?"

Ta cúi đầu không nói.

"Chương Thu Hà, trong mắt nàng, ta là người như vậy sao?" Tay Ân Cửu Thanh đặt lên mép bàn, xương trên mu bàn tay vì dùng sức quá mạnh mà cử động liên hồi.

Hắn đứng dậy, đi đến trước mặt ta, nhìn xuống ta với vẻ chê giễu: "Nàng gán tội danh vô căn cứ này lên đầu ta, chẳng qua là đang ép ta điều tra vụ việc An vương bị ám sát, nàng tưởng ta không hiểu sao?"

"Nàng rõ ràng biết, chỉ cần nàng mở miệng, ta sẽ giúp nàng, tại sao

nàng lại muốn đâm vào tim ta như vậy?"

Ánh mắt Ân Cửu Thanh trống rỗng nhìn ta: "Thu Hà, nàng cầu xin ta đi, nàng nói nàng hiểu lầm ta rồi, ta sẽ giúp nàng."

Ta ngẩng đầu nhìn hắn, không nói hai lời đứng dậy khỏi ghế, thăng thắn quỳ xuống: "Ta đã hiểu lầm ngài rồi, Ân Cửu Thanh. Ta cầu xin ngài giúp ta điều tra rõ chân tướng. Ta cảm thấy chuyện này không thể thoát khỏi liên quan đến Võ An hầu, cầu xin ngài giúp ta điều tra."

Ta quỳ rạp dưới chân Ân Cửu Thanh, thử thăm dò kéo vạt áo bào của hắn, ngẩng mặt nhìn hắn: "Cầu xin ngài nể tình ta từng vì ngài mà mất đi một đứa con, hãy giúp ta."

Ân Cửu Thanh đột nhiên giật mạnh vạt áo từ tay ta, ta không kịp trở tay, ngã ngồi trên mặt đất: "Vì hắn, nàng cái gì cũng có thể nói ra được."

Ta chán nản ngồi bệt dưới đất, che mặt.

Ân Cửu Dật còn, ta mới là Châu Châu.

Ân Cửu Dật không còn, ta vẫn là Chương Thu Hà năm nào.

55

Hoàng thượng đang lâm bệnh, không ai dám nói cho ngài ấy biết tin tức Ân Cửu Dật mất tích.

Nhưng ngài ấy vẫn biết được.

Tinh thần của ngài ấy trông rất kém, dường như chỉ sau một đêm đã già đi rất nhiều, trông vô cùng tiêu tụy.

Rõ ràng nửa năm trước khi ta gặp ngài ấy, ngài ấy vẫn là một người

nam nhân trung niên đang độ sung sức, bây giờ lại đích thực có thể gọi là một lão già rồi.

Nói đến Ân Cửu Dật, ngài ấy rưng rưng nước mắt, nắm lấy tay ta an ủi: “Ngươi yên tâm, Dật nhi sẽ không sao đâu, kẻ đứng sau màn ta cũng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.”

Vài giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay ta, nóng rát da thịt, không phân biệt được đó là nước mắt của ngài ấy hay của ta.

“Hoàng thượng, nên uống thuốc rồi.”

Hoàng hậu bưng bát thuốc từ ngoài vào, liếc nhìn ta một cái, thản nhiên nói: “Nói chuyện lâu như vậy rồi, Hoàng thượng nên nghỉ ngơi thôi, ngươi hãy về trước đi.”

Lúc ta đi ra ngoài, mơ hồ nghe thấy giọng nói dịu dàng của Hoàng hậu đang đút thuốc cho Hoàng thượng: “Hoàng thượng không được chê thuốc đắng, An vương trở về thấy người không chịu uống thuốc, lại giận nữa đấy.”

Ta bước nhanh ra khỏi tấm điện của Hoàng thượng.

Ngữ Dung sáng nay đã được an táng vào hoàng lăng, Hoàng thượng cũng đã đến thăm viếng.

Ta quyết định giao lại chuyện trong phủ cho quản gia, lên đường tìm Ân Cửu Dật.

Xe ngựa đi đến ngõ Hoa Hòe, một cửa hàng bán thịt lợn nướng đang rao hàng rất hăng say.

Ta nhất thời nổi hứng, xếp hàng dài phía sau đám đông rất lâu.

Không biết thịt lợn nướng của quán này có hợp khẩu vị của Ngữ Dung không, nàng ấy thích ăn thịt lợn nướng.

Ngữ Dung muốn gặp ngoại tổ phụ lần cuối, nhưng nàng ấy lại ra đi trước, nói thật, đến bây giờ ta vẫn không dám tin,

Ta luôn cảm thấy tất cả đều không phải là sự thật.

Rõ ràng ngày hôm đó ra đi mọi chuyện đều tốt đẹp, đột nhiên, bọn họ không thấy đâu nữa, lại chỉ còn mình ta.

Rõ ràng Hoàng thượng phái người đi điều tra, gần như cả triều đình đều đang điều tra.

Mặc dù đã tốn rất nhiều công sức điều tra, nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Những thi vật đã chôn cất ngay tại chỗ, Ngữ Dung cũng đã được hạ táng. Ân Cửu Dật và Phương Hận Ngọc đều chưa tìm thấy, không tra ra được gì cả.

Chương 47

Tay xách thịt lợn nướng trở về phủ, từ xa đã thấy Tiểu Đào đứng bên cạnh con sư tử đá, vừa nhìn thấy ta, liền mừng rỡ chạy đến, nước mắt lưng tròng: "Tiểu thư, có tin tức rồi, Liễu Triều Minh gửi tin đến. Phương trắc phi và Vương gia đã được tìm thấy, Lý thống lĩnh cũng còn sống. Người của triều đình đã hộ tống bọn họ trở về, chắc không bao lâu nữa sẽ đến kinh thành."

"Lời này có thật không?"

Tiểu Đào gật đầu lia lịa, vừa khóc vừa nói: "Không thể sai được ạ."

Ta xách thịt lợn nướng chạy như bay, đặt trước linh vị của Ngữ Dung, thắp một nén nhang, nói rất nhiều lời trong lòng với Ngữ Dung.

"Ta đi đón bọn họ về nhà đây, tỷ tỷ, tỷ phải phù hộ cho bọn họ bình an vô sự."

Ra khỏi phòng của Ngữ Dung, ta thay một bộ quần áo gọn gàng, dặn dò Phương thị vệ hộ tống ta đi đón bọn họ về nhà.

Lúc đi đã là hoàng hôn, hoa sen trong hồ đã nở, cuối cùng bọn họ cũng có thể trở về bên cạnh ta.

Buổi trưa hôm sau, đi ngang qua một khu rừng rậm rạp.

Phương thị vệ đưa túi nước cho ta: "Nương nương, đêm qua người thức trắng đêm rồi, hay là nghỉ ngơi một chút đi ạ."

Ta quả thực có chút chịu không nổi, gật đầu, nhận lấy túi nước uống vài ngụm, tìm một bóng râm, dựa vào gốc cây nghỉ ngơi.

Không lâu sau, một loạt tiếng bước chân đều vang lên, ta lập tức tỉnh giấc, nhìn về phía xa.

Một hàng binh lính mặc áo giáp đang mở đường phía trước, phía sau là một chiếc xe ngựa, Liễu Triều Minh đang đứng bên cạnh xe ngựa đó.

Ta bất chấp tất cả chạy về phía trước, cả đời này chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào khiến ta xúc động đến rơi nước mắt như vậy.

Binh lính dừng lại, xe ngựa cũng dừng lại.

Một bàn tay trắng nõn đưa ra từ trong rèm xe, mặt trái của Hận Ngọc dán một miếng gạc, cố nặn ra một nụ cười gượng gạo với ta.

Nhìn theo tấm rèm xe được vén lên, chân trái của Lý Thông Lĩnh bị buộc bằng hai miếng gỗ, ngồi trong tư thế kỳ quặc.

Ân Cửu Dật mặc một bộ quần áo vải thô sạch sẽ, ngồi giữa xe ngựa chớp chớp mắt, tờ mờ nhìn ta: "Tỷ tỷ, tại sao tỷ lại chặn xe của chúng ta vậy?"

"Tỷ tỷ."

Ta cau mày, nhìn chàng không thể tin nổi hỏi: "Ta là ai?"

"Tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ là ai vậy?"

Hốc mắt Phương Hận Ngọc đỏ lên: "Châu Châu, biểu ca, huynh ấy

rơi xuống vực, có thể sống sót đã là rất tốt rồi. Muội biết đấy, chuyện này vốn dĩ đã rất khó khăn rồi."

"Liễu Triều Minh, chàng ấy làm sao vậy, huynh nói cho ta biết đi?"

Liễu Triều Minh nhìn ta, khó khăn mở miệng nói: "Thái y nhất định sẽ chữa khỏi cho Vương gia, ngài ấy sẽ khỏe lại thôi."

"Tỷ tỷ, nàng thật kỳ lạ, ta chỉ hỏi nàng là ai thôi mà, nàng lại khóc rồi."

Ân Cửu Dật kéo tay áo Phương Hận Ngọc, trốn sau lưng nàng nhỏ giọng lầm bẩm: "Nhưng nàng thật xinh đẹp, xinh đẹp hơn ta nhiều."

Ân Cửu Dật không nhận ra ta nữa rồi, huynh ấy không nhận ra ta nữa rồi.

Cứ như có người đang nắm lấy trái tim ta xé toạc, bóc từng mảnh từng mảnh ra.

Trong phút chốc trải qua cảm xúc thăng trầm, đêm qua ta vội vã lên đường bao nhiêu, hôm nay lại đau lòng bấy nhiêu.

Ông trời tại sao lại đổi xử với ta như vậy, tại sao lại để ta có được rồi lại mất đi, ta rốt cuộc đã làm sai điều gì, tại sao lại muốn thử thách ta như vậy?

Cảm giác mệt mỏi ập đến, trước mắt ta tối sầm, ngất lịm đi.

Thái y nói, đầu Ân Cửu Dật bị va đập mạnh, hành vi cử chỉ mới giống như đứa trẻ.

Chàng ấy đã quên hết mọi chuyện, ngay cả tên mình cũng không nhớ.

Nói cách khác, chàng ấy đã trở nên ngốc nghếch.

Sau khi rơi xuống vực, chàng ấy được tiểu phu gân đó đưa về nhà.

Hận Ngọc và Phương thống lĩnh thì bất tỉnh trên cành cây giữa vách núi, một lang y lên núi hái thuốc đã cứu bọn họ.

Mặt Hận Ngọc bị cành cây làm xước khi rơi xuống, cho nên mới dùng gạc băng bó.

Từ khi trở về, Hận Ngọc vẫn luôn nhốt mình trong phòng của Ngữ Dung, lúc phụ thân mẫu thân nàng ấy đến thăm, nàng ấy mới ra ngoài một lần, sau đó không ra ngoài nữa.

Cơm mang vào nàng ấy cũng không ăn, mỗi ngày chỉ nhìn bài vị của Ngữ Dung ngẩn ngơ rơi lệ.

Dựa vào lời kể của Lý thống lĩnh, ta như ghép lại được diễn biến ngày hôm đó.

Lúc đó Ngữ Dung tự cho mình võ công cao cường, ở lại phía sau cùng các thị vệ khổ sở chống đỡ thích khách, ra lệnh cho Lý thống lĩnh đánh xe đưa Ân Cửu Dật và Phương Hận Ngọc đi trước, không ngờ...

“Võ công của thích khách cao hơn thuộc hạ rất nhiều, ra tay tàn nhẫn, dứt khoát, giống như đã được huấn luyện chuyên nghiệp.”

Lý thống lĩnh nằm trên giường, giọng nói khàn khàn: “Đều tại thuộc hạ học nghệ không tinh, không bảo vệ tốt được Vương gia và Vương phi.”

"Ngươi đừng tự trách, chuyện này không thể trách ngươi, ngươi hãy ăn cơm cho tốt, dưỡng thương cho tốt, sau này Vương phủ còn phải dựa vào ngươi bảo vệ."

Ta dừng một chút rồi nói tiếp: "Nghe Tiểu Đào nói, gần đây cơm mang đến, ngươi đều không động đũa, có phải món ăn nhà bếp làm không hợp khẩu vị của ngươi không? Nếu vậy, ta sẽ đuổi hết đầu bếp trong nhà bếp, rồi mời những người giỏi hơn đến."

"Chỉ là trời hè nóng nực, ta không có khẩu vị lǎm. Tối nay ta nhất định sẽ ăn nhiều cơm, không để Vương phi phải lo lắng."

Chương 48

Sau khi thăm Lý thống lĩnh, ta đến phòng Ngữ Dung để thăm Hận Ngọc. Nàng ấy từ chối mở cửa cho ta, không muốn nói chuyện: "Ta muốn ở một mình với nàng ấy một lát, không cần quan tâm ta, muội cứ chăm sóc tốt cho biểu ca là được."

Không biết từ ngày nào, nàng ấy không còn gọi Ân Cửu Dật là Vương gia nữa, mà bắt đầu gọi hắn là biểu ca.

Ân Cửu Dật không muốn ta ở cùng chàng, đồ đạc của ta lại được chuyển về chỗ cũ.

Khi đến thăm chàng, chàng đang ngồi xổm trên mặt đất nghịch đuôi mèo Nguyên Bảo.

Ta nhổ một cây cỏ đuôi chó, ngồi xổm xuống đất cào càò bộ lông xù xù trên mặt Nguyên Bảo.

Chàng trừng mắt nhìn ta: "Đây là mèo của ta."

"Đây là mèo mà chàng đã tặng ta trước đây."

Ta cười với chàng: "Chàng đã tặng ta, nó chính là đồ của ta rồi, chàng muốn lấy lại sao?"

"Thật sự là ta tặng cho tỷ?" Chàng có chút nghi ngờ.

Ta gật đầu.

"Ta cũng không phải muốn lấy lại, chỉ là muốn chơi với nó thôi, vậy cho tỷ chơi đi."

Chàng đưa mèo cho ta, chỉnh lại y phục, nghiêm mặt nói: "Ta phải đi đọc sách rồi, tỷ tự chơi đi."

"Đúng rồi."

Chàng quay lại, ấp úng nói: "Nam nữ thụ thụ bất thân, gần đây tỷ cứ đến phòng ta, nha hoàn và thị vệ trong phòng ta đều thấy chúng ta qua lại, điều này không tốt cho thanh danh của tỷ, tỷ ôm mèo con của tỷ đi đi, lần sau đừng đến nữa."

Ta kéo tay áo chàng nói: "Không sao, vậy chàng cứ cưới ta đi."

Ân Cửu Dật có chút đỏ mặt, ấp úng nói: "Chúng ta mới quen nhau mấy ngày, không được không được."

Nói xong, chàng chạy như bay, vạt áo màu trắng như trăng bay phấp phới trong không khí.

Nguyên Bảo kêu meo meo một tiếng, đuổi theo Ân Cửu Dật.

Ta biết nó lâu ngày không gặp Ân Cửu Dật, nhớ chàng rồi.

Nhưng mà ta vẫn rất buồn, bọn họ đều không cần ta, ta lại trở thành một mình.

Công công bên cạnh Hoàng thượng đột nhiên đến, vẻ mặt hoảng hốt tuyên chúng ta vào cung: "Trắc phi nương nương, Hoàng thượng không ổn rồi, mau đưa Vương gia vào cung!"

Ta ném cây cỏ đuôi chó trong tay xuống, lôi kéo Ân Cửu Dật lên xe

ngựa.

Vừa vào cửa cung, tiếng chuông tang thương vang lên, Hoàng đế băng hà.

Ta vịn tường cung khóc lớn.

"Sao tỳ lại khóc đau lòng như vậy? Đừng khóc nữa." Ân Cửu Dật đưa tay lau nước mắt cho ta.

Ta nhìn đôi mắt ngây thơ, mơ màng của chàng, cả trái tim như bị vỡ vụn, không thể nào ghép lại được nữa.

Khi ta quen biết Ân Cửu Dật, chàng cao cao tại thượng, tỏa sáng rực rỡ.

Bây giờ, tất cả hào quang của chàng đều tan vỡ.

Ngay cả khi phụ hoàng yêu quý nhất của chàng qua đời, chàng cũng không thể khóc cho ông ấy, ông trời thật tàn nhẫn, tại sao lại để chàng phải chịu đựng nỗi đau như vậy?

Có thể trả lại Ân Cửu Dật của ta không?

57

Trong lúc túc trực bên linh cữu, ta gặp Ân Cửu Thanh.

Ta kéo Ân Cửu Dật, vừa khóc vừa chất vấn Ân Cửu Thanh: "Sự thật là gì? Tại sao chàng lại thành ra như vậy? Ngài đã điều tra giúp ta chưa? Tại sao không ai nói cho ta biết, tại sao nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn chưa điều tra ra được, rõ ràng là tại sao?"

"Có phải ngài cố ý bao che hay không, có phải sự thật đúng như ta đã dự đoán, cho nên ngài không dám nói cho ta biết. Chàng cũng là ca ca của ngài, chàng thành ra như vậy ngài có thể nhẫn tâm sao?"

Nói cho ta biết rõt cuộc là ai làm khó khăn vậy sao? Có phải Lý Hăng không, ngài nói cho ta biết đi..."

"Thu Hà, nàng bình tĩnh một chút." Ân Cửu Thanh bất ngờ bịt miệng ta lại: "Đây là trong cung, nàng không được phép ăn nói lung tung."

Ân Cửu Dật xông lên nắm lấy tay Ân Cửu Thanh: "Ngươi làm gì vậy, ngươi không thấy tỳ ấy đang khóc sao? Tại sao ngươi không cho tỳ ấy nói, còn hung dữ như vậy?"

"Tạm thời vẫn chưa điều tra rõ, nàng hãy đợi thêm chút nữa, ta nhất định sẽ cho nàng một câu trả lời." Ân Cửu Thanh liếc nhìn Ân Cửu Dật một cái, quay đầu nói như vậy.

"Ba ngày nữa là lễ đăng cơ của ngài, ngươi sắp làm Hoàng thượng rồi, ngài còn nhớ chuyện ta cầu xin ngài không?"

Ân Cửu Thanh im lặng một lúc, giọng nói rất trầm thấp: "Ta đã làm gì, sao trong mắt nàng ta lại trở thành như vậy?"

"Đừng để ý đến hắn nữa, chúng ta về nhà, ta không đọc sách nữa, ta sẽ chơi với mèo của tỳ một lát." Ân Cửu Dật kéo ta muỗn đi.

"Ta muỗn ở đây."

Ta nghẹn ngào nói: "Ta muỗn chàng ở đây cùng ta, sau đó chúng ta sẽ về nhà."

"Vậy được rồi, khi nào mới được về nhà? Ta hơi buồn ngủ rồi."

Ta kéo cái bồ đoàn lại đặt xuống, để chàng quỳ lên đó, ta cũng quỳ lên: "Chàng quỳ cho đàng hoàng, quỳ xong chúng ta sẽ về nhà, buồn ngủ thì cứ nắm lấy tay ta mà ngủ."

Ba ngày sau Ân Cửu Thanh đăng cơ, trở thành tân hoàng.

Trong lòng ta chất chứa ba việc.

Thứ nhất, nhất định phải điều tra rõ chân tướng sự việc.

Thứ hai, phải dựa theo lời dặn của thái y, thường xuyên dẫn Ân Cửu Dật đến những nơi chàng đã từng đến, kích thích trí nhớ của chàng.

Thứ ba, phải chăm sóc tốt tâm trạng của Hận Ngọc, không thể để nàng ấy tiếp tục tiêu cực chán nản như vậy nữa.

Nhin Ân Cửu Dật, lại nhìn Hận Ngọc như vậy, mong muốn điều tra rõ chân tướng sự việc càng thêm mãnh liệt, gần như biến thành một ngọn lửa, bùng cháy dữ dội trong lòng.

Nhưng mà, lời của Ân Cửu Thanh còn đáng tin sao?

Chương 49

Ta đã cầu xin hắn hai lần, một lần cầu xin hắn giữ lại con của ta, cuối cùng con ta đã chết. Ta lại cầu xin hắn điều tra rõ chân tướng cho ta, hắn đã đồng ý, nhưng lại không có thời gian để ý đến.

Ta còn có thể tin tưởng hắn sao?

Ta đến Đại Lý Tự tìm Liễu Triều Minh, đem chuyện ta g.i.ẽ.c Lý Vinh Xuyên kể hết.

Liễu Triều Minh nghe xong ngắn người hồi lâu, lẩm bẩm nói: "Hắn dám làm như vậy, hắn dám."

"Chuyện này không điều tra ra được chính là điểm đáng ngờ nhất."

Ta vuốt ve ngón tay nói: "Ta nghi ngờ là Võ An Hầu cố ý trả thù, ông ta là tướng quân có phẩm cấp cao nhất, muốn tìm vài tử sĩ rất dễ dàng."

"Chuyện này rất khó điều tra."

Liễu Triều Minh cau mày nói: "Cũng giống như chuyện của Lý Vinh Xuyên, đến nay vẫn chưa có kết luận chính thức. Nếu không phải nàng nói cho ta biết chân tướng, ta đến giờ vẫn không biết là ai làm."

"Huynh đã xử lý không ít vụ án, ta muốn hỏi huynh, nếu muốn điều tra, nên bắt đầu từ phương diện nào?"

"Nếu thật sự là Võ An Hầu ra tay, e rằng trừ tâm phúc của Võ An Hầu, rất ít người biết. Chuyện này quá nguy hiểm, Thu Hà, nàng đừng làm."

Liễu Triều Minh vội vàng nói: "Tình nghĩa từ nhỏ đến lớn vẫn còn đó, dù không thể nêu duyên phu thê, nhưng ta cũng xem nàng như muội muội. Bây giờ ta cũng coi như có chút quan hệ, ta sẽ âm thầm để ý, nàng đừng làm chuyện ngu ngốc."

"Liễu Triều Minh."

Ta gọi hắn một tiếng, khéo mắt ướt ướt: "Ta đến tìm huynh không phải có ý này, ta muốn huynh giúp ta, không phải muốn lợi dụng huynh. Ta sợ mình tầm nhìn hạn hẹp. Huynh yên tâm, ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc, ta muốn chân tướng, nhưng ta càng muốn người trong Vương phủ đều bình an vô sự. Huynh là người bạn duy nhất của ta, ta cũng muốn huynh bình an, đừng làm chuyện liều lĩnh."

"Thu Hà, ta không còn là tên nhóc hành sự hắp tấp, nóng nảy trước kia nữa, nàng yên tâm."

Liễu Triều Minh mím môi cười nhẹ: "Giữa chúng ta mãi mãi không nói đến chữ lợi dụng, chúng ta đều bình an vô sự mới là tốt nhất."

Chưa ra khỏi Đại Lý Tự, gia đình trong phủ vội vã đến báo: "Nương nương, không xong rồi, trong phủ xảy ra chuyện."

ta.

Nàng ấy tỉ mỉ vẽ mày, vết sẹo trên mặt cũng được che phủ kỹ lưỡng bằng phấn, còn mặc một bộ y phục màu tím nhạt mới may.

Khi ta đến phòng thăm nàng ấy, cổ tay nàng ấy được băng bó dày cộp, nằm trên giường ngủ thiếp đi, trên mặt vẫn còn vương hai hàng nước mắt.

Trong mắt ta, Hận Ngọc có vẻ ngoài lạnh lùng, trông khó gần, nhưng thực chất là một người rất chu đáo và ấm áp, có chút trầm tĩnh, có chút kiên cường.

Ngay cả nàng ấy cũng rời đi, ta phải làm sao đây, ta không dám nghĩ.

Ta cúi người bên giường nàng ấy, nước mắt không sao cầm được, ta vội vàng che miệng lại, không dám để tiếng khóc lọt ra ngoài.

Ta rõ ràng không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ thế tuôn rơi không nghe lời sai khiến.

Thế sự vô thường, hợp tan của đời người, hóa ra là như vậy.

Trong lòng dâng lên một dự cảm chংng lành, những ngày tháng vui vẻ đã không còn nữa, sẽ không bao giờ quay trở lại.

Một bàn tay nắm lấy tay áo ta, khẽ lay động.

Xuyên qua màn lệ mờ ảo, Hận Ngọc nhìn ta với sắc mặt trăng bêch, khéo môi khẽ nhẽch: "Minh Châu, đừng khóc nữa."

Ta che miệng, nước mắt càng tuôn ra dữ dội, thở hổn hển không nói

nên lời.

Hận Ngọc nắm lấy tay ta, giọng nói như gió thoảng: "Ta biết một mình muội chõng đỡ cả nhà rất khó khăn, ta không nên tùy hứng như vậy. Minh Châu, muội hãy tha thứ cho ta, ta không cố ý muốn chết, ta không phải là người không dứt khoát. Chỉ là hôm nay, ta ăn mặc đẹp đẽ một chút, bỗng nhiên nhớ nàng ấy. Lúc đó, kiêm của thích khách đâm vào bụng nàng ấy, nàng ấy nhìn chúng ta rời đi, chỉ cau mày một cái. Ta chỉ muốn thử xem, rõ cuộc có đau không. Ta không dám thử bằng kiêm, đành phải thử bằng dao găm. Chỉ cửa nhẹ một cái vào cổ tay đã đau như vậy, muội nói xem, nàng ấy phải đau đớn đến nhường nào."

"Ta nghĩ muội cũng rất mệt mỏi, vừa phải chăm sóc biểu ca vừa phải lo lắng cho ta, ta không muốn gây thêm phiền phức. Ta tự nhủ với mình, chẳng phải chỉ là như vậy thôi sao, có gì mà phải đau lòng, cuối cùng ta vẫn đánh giá cao bản thân mình, ta vẫn nhớ nàng ấy, nhớ đến phát điên, đêm nào trong mơ cũng toàn là bóng dáng của nàng ấy."

"Ta không mệt, một chút cũng không mệt, tỷ không hề gây thêm phiền phức, ta đang đợi tỷ khỏe lại, vẽ đèn thỏ cho ta. Tỷ đừng chết, tỷ chết rồi sẽ không còn ai thương ta nữa."

Nàng ấy ôm ta khóc nước nở, nước mắt tuôn rơi không ngừng, cuối cùng nàng ấy vừa khóc vừa ngủ thiếp đi.

Ta đắp chăn gấm cho nàng ấy, lê thân thể nặng nề ra khỏi phòng, ngồi ngắn người dưới gốc cây lựu trong vườn.

Chẳng mấy chốc, bầu trời trong xanh ban nãy bị mây đen che phủ, gió thổi mạnh khiến lá cây lật ngược, mây càng ngày càng thấp, trời càng ngày càng xám xịt, trong đám mây đen vang lên tiếng "ầm ầm".

Những hạt mưa to bằng trứng ngỗng rơi xuống ào ạt, lá rung trên

mặt đất bay tứ tung.

Ta ngồi trên ghế đá, mọi thứ xung quanh đều không thể quấy rầy ta. Ta dường như đang suy nghĩ, nhưng cũng dường như chỉ đang ngồi yên.

Chương 50

Một chiếc ô che trên đầu ta, ta ngẩng đầu nhìn, Ân Cửu Thanh đang cầm chiếc ô giấy dẫu suýt nữa bị gió thổi bay, nói: "Vào nhà đi, trời mưa rồi."

Long bào màu đen tuyền thêu hình rồng năm móng mặc trên người hắn, càng khiến hắn thêm uy nghiêm, thêm oai nghiêm.

"Phương trắc phi đã đỡ hơn chưa?" Ân Cửu Thanh giải thích: "Vương phủ đã mời thái y, cho nên..."

"Hoàng thượng hạ mình đến đây, không biết có chuyện gì?"

"Trẫm đến thăm hoàng huynh." Mưa rơi lopolitan trên mặt ô, Ân Cửu Thanh mím môi.

"Vương gia chưa tỉnh giấc, Hoàng thượng vẫn nên quay về đi."

Ta hành lễ với hắn, bước ra khỏi ô.

"Nàng không muốn biết sự thật sao?"

Ta quay đầu nhìn Ân Cửu Thanh, trên mặt hắn vẫn là vẻ mặt không vui không buồn, cầm ô giấy dẫu đi tới, hơi nghiêng ô về phía ta: "Vào nhà."

Vào trong nhà, Ân Cửu Thanh uống hai ngụm trà, ánh mắt nhìn về phía cơn mưa ngoài cửa: "Mùa hè năm nay mưa nhiều hơn một chút."

Ta có chút mỉm cười nhẫn: "Sự thật là gì?"

"Nàng thật sự muốn nghe sao?" Ân Cửu Thanh nhìn bợt trà trong chén trà, nói: "Nhất định phải biết sao?"

"Là ngài nói muốn nói cho ta biết, ngài lại hỏi ta có nhất định phải biết hay không? Nếu ngài không muốn nói cho ta biết, thì không cần phải nhắc đến. Ngữ Dung đã chết, Vương gia trở nên ngốc nghếch, Hận Ngọc muốn tự sát, ngài hỏi ta có nhất định phải biết sự thật hay không? Ngài cảm thấy thế nào?"

Ân Cửu Thanh nhìn thẳng vào ta, hạ giọng nói: "Sau khi tìm kiếm nhiều lần, Võ An hầu đã phát hiện ra một vài hạt châu làm bằng gỗ trong khu rừng ở bãi săn Đông Sơn. Sau đó, phu hoàng lâm bệnh, hắn vào cung yết kiến, vô tình phát hiện ra chuỗi hạt 'Quỷ kiển sầu' mà phu hoàng đeo trên tay, cho nên..."

Trái tim như bị buộc đá chìm xuống, ta sững sờ, hoang mang lẩm bẩm: "Là chuỗi hạt của ta? Là những hạt châu mà ta đã tìm kiếm lúc đó sao?"

Ân Cửu Thanh gật đầu: "Quả thật là như vậy."

Hắn liếc nhìn ta: "Nếu không phải như vậy, hắn không thể ra tay, những hạt châu đó là bằng chứng quan trọng."

Ta luôn cố chấp suy đoán, có phải Ân Cửu Thanh đã để lộ tin tức, hay là hắn cố ý để Võ An hầu biết được nguyên nhân cái c.h.ết của Lý Vinh Xuyên.

Kết quả, Ân Cửu Thanh lại nói cho ta biết, nguyên nhân của tai họa không phải là hắn, mà là ta.

Nếu ta không làm mất chuỗi hạt đó, nếu ta không nhất định phải g.i.ẽ.c Lý Vinh Xuyên, thì mọi chuyện đều có thể tốt đẹp, thì ra tất cả những chuyện này đều là do ta.

"Tại sao, tại sao không g.i.ẽ.c luôn cả ta, rõ ràng là ta đã g.i.ẽ.c Lý Vinh Xuyên, tại sao lại nhắm vào bọn họ?"

Tay siết chặt thành nắm đấm, ta nghiến răng ken két, cả người run lên: "Ngài đã biết sự thật, tại sao không g.i.ẽ.c Lý Hăng? Hắn chỉ là một tướng quân, vậy mà dám ám sát đương triều Vương gia? Ai cho hắn lá gan đó? Tại sao ngài biết sự thật mà không trừng phạt hắn?"

"Đây là đất nước của ngài, ngay cả Vương gia cũng có thể bị ám sát, ngài định làm ngơ trước chuyện này sao? Ngài đã biết sự thật, tại sao không g.i.ẽ.c Lý Hăng? Ân Cửu Dật là ca ca của ngài đấy?"

"Chương Thu Hà, nếu Cẩm Xán chết, nàng có báo thù cho nàng ta không?"

Ân Cửu Thanh vậy mà lại từ từ cười: "Tại sao phải tốn công tốn sức? Trẫm sẽ không làm chuyện không được lợi."

Ta sững sờ, nổi hết da gà, như chưa từng quen biết Ân Cửu Thanh.

Hắn thật sự rất thích hợp làm Hoàng đế, hắn thật thông minh, sau khi cân nhắc thiệt hơn đã nắm lấy cái lớn bỏ cái nhỏ, nhặt dưa hấu bỏ hạt vừng, thật sự là nhắm trúng mục tiêu.

Bọn họ vốn dĩ là cùng một phe, bọn họ vốn dĩ là cùng một phe.

"Lý Vinh Xuyên muốn sỉ nhục ta, ta mới g.i.ẽ.c hắn. Là hắn có lỗi trước, là phụ thân hắn phái người đi ám sát, tại sao ngài lại bao che cho bọn họ. Tại sao cuối cùng, ta lại trở thành kẻ gây ra mọi tai họa? Tại sao ngài không g.i.ẽ.c hắn, tại sao?"

Ân Cửu Thanh ngẩng đầu nhìn ta: "Ta có thể g.i.ẽ.c Lý Hăng, nhưng Thu Hà, nàng có thể mang lại gì cho ta?"

Ân Cửu Thanh ánh mắt sâu thẳm: "Thu Hà, trở về bên ta, nàng muốn gì ta cũng đáp ứng nàng."

59

"Nàng có thời gian một chén trà để suy nghĩ." Ân Cửu Thanh nói.

"Không cần."

Ta không thể đi, nếu ta rời đi, Ân Cửu Dật phải làm sao, Hận Ngọc phải làm sao, Vương phủ phải làm sao, làm sao ta có thể rời bỏ bọn họ vào lúc này.

"Trẫm sẽ tìm kiếm khắp thiên hạ danh y đến chữa bệnh cho hoàng huynh, cũng sẽ quan tâm đến Vương phủ nhiều hơn, hoàng huynh là người trong hoàng thất, vinh quang vốn có sẽ không thiếu một thứ nào." Ân Cửu Thanh vuốt ve mép chén trà, nhẹ nhàng nói: "Thời gian một chén trà tùy nàng suy nghĩ."

Trong sự im lặng kéo dài, ta nghe thấy tiếng tim mình đập.

Không biết đã qua bao lâu, Ân Cửu Thanh đứng dậy nói: "Trẫm nên quay về rồi."

Ta gọi hắn lại, cúi đầu thật thấp, gần như không nghe thấy giọng nói của mình: "Ta đồng ý với ngài."

"Được."

Bước chân hắn dừng lại, bóng lưng thẳng tắp đối diện với ta, không

quay đầu lại, chỉ nói: "Ta sẽ sắp xếp."

Mưa bên ngoài vẫn tí tách rơi, ta đứng ở hành lang nhìn mưa rơi rất lâu.

"Nương nương, Vương gia tỉnh rồi."

Ta theo nha hoàn đến viện của Ân Cửu Dật, hắn đang cúi người trên bàn vẽ Nguyên Bảo, một con mèo đen tuyển hiện ra trên giấy.

"Sao tỷ lại đến đây?"

Ân Cửu Dật cầm bút nói: "Sao tỷ lại đến viện của ta, như vậy không hay lầm."

Ta cười với chàng: "Đến thêm vài lần nữa, sau này sẽ không đến nữa."

Chương 51

Chàng bĩu môi: "Vậy cũng được."

Ta nhìn sườn mặt chàng một lúc, loạng choạng bước ra khỏi phòng.

Không đến mấy ngày, Ân Cửu Thanh đến, hẵn đưa cho ta một lọ thuốc nước: "Uống thuốc này, trong vòng bảy ngày, nàng sẽ có biểu hiện trúng độc giả chết. Hai ngày nay nàng hãy uống nó, còn lại ta sẽ sắp xếp."

Ta khịt mũi cười khẩy: "Không ngờ ngài thật lòng thích ta, quốc tang ba tháng còn chưa qua, ngài đã nóng lòng đến vậy?"

Ân Cửu Thanh im lặng hồi lâu, cuối cùng mới trầm giọng nói: "Đây vốn là lựa chọn của chính nàng."

"Bệ hạ."

Hận Ngọc xông vào, hành lễ với Ân Cửu Thanh, lửa giận cuồn cuộn trong lòng, n.g.ư.c pháp phồng: "Thần phụ không biết Bệ hạ hôm nay giá lâm, tiếp đón chậm trễ, mong Bệ hạ thứ tội."

Sao Hận Ngọc lại xuất hiện? Bên ngoài toàn là thị vệ Ân Cửu Thanh mang đến, nàng ấy làm sao vào được?

Ta trưởng lớn mắt không thể tin nổi, trong lòng càng lúc càng bất an.

Chẳng lẽ nàng ấy nghe được cuộc nói chuyện của chúng ta? Nếu không tại sao ánh mắt nàng ấy lại lạnh lùng như vậy, gần như nhìn

thấu ta.

"Không sao."

Ân Cửu Thanh phẩy tay: "Trầm về cung trước."

"Các ngươi đã nói gì?"

Sau khi Ân Cửu Thanh rời đi, Hận Ngọc ngồi xuống ghế, sắc mặt âm trầm tra hỏi: "Hoàng thượng đã nói gì với muội?"

Tim ta đập thình thịch, hô hấp như ngừng lại.

Ta nắm chặt lọ ngọc nhỏ trong tay áo, căng thẳng đến nỗi không nói nên lời, cố gắng giữ giọng bình tĩnh nói: "Không có gì."

"Muội còn gạt ta."

Hận Ngọc đứng dậy túm lấy cổ tay ta, móc lọ ngọc nhỏ từ lòng bàn tay ta ra rồi hung hăng ném xuống đất, mảnh sứ vỡ vụn bắn tung ra tứ phía: "Có phải hắn ta uy hiếp muội không? Tại sao muội lại nhận thuốc của hắn? Giả chết trốn đi? Vương phủ là nhà giam sao? Muội muốn chạy trốn? Muội muốn lột xác vào cung làm sủng phi của Hoàng thượng?"

Ta bị nàng ta nắm chặt cổ tay, lắc đầu lia lịa, nhưng không thể nói ra hai chữ "Không phải".

"Châu Châu, muội nói cho ta biết, muội nói ra ta sẽ tin, có phải muội có nỗi khổ tâm gì không, muội nói đi."

Ta có thể nói gì? Chẳng lẽ ta có thể nói với Hận Ngọc rằng những gì bọn họ phải chịu đựng đều là do ta gây ra?

Cái c.h.ế.t của Ngữ Dung, Ân Cửu Dật trở nên ngốc nghếch, khuôn mặt nàng bị hủy hoại, làm sao ta có thể nói với nàng rằng tất cả những bất hạnh này đều là do ta gây ra, mà ta lại bình an vô sự?

Trên cổ tay nàng còn quấn lớp băng gạc dày, làm sao ta nói ra được? Sao ta có thể nói ra được?

"Đây là lựa chọn của chính ta."

Hận Ngọc lúc này mới suy sụp lùi lại, ngồi xuống ghế nhìn ta: "Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là trên thuyền của hồ Liễm Diễm, biểu ca dẫn ngươi du ngoạn giữa hồ sen, sau đó Thái tử đón ngươi đã say rượu đi. Thì ra lúc đó đã có điểm báo, vậy tại sao ngươi còn phải hạ mình gả cho Vương gia? Vương phủ gặp nạn mới bao lâu, ngươi đã muốn bỏ rơi Vương phủ?"

"Tại sao không nói? Người nói đi."

Hận Ngọc đỏ hoe mắt: "Ngươi chê chúng ta liên lụy đến ngươi, cho nên muốn tìm đường lui khác phải không? Biểu ca ngốc rồi ngươi liền không cần hắn nữa phải không? Chương Thu Hà, ngươi còn có lương tâm không?"

Ta lại biến thành Chương Thu Hà, ta vốn dĩ là Chương Thu Hà mà.

"Lúc ngươi mới vào Vương phủ, mang bộ dạng xa cách người khác, tính tình cũng không được người ta thích, ngươi cho rằng ta và Ngữ Dung muốn nịnh bợ ngươi sao? Nếu không phải biểu ca ngàn lần dặn dò chúng ta đối xử tốt với ngươi, nếu không phải hắn nói ngươi đã chịu nhiều khổ cực, bảo chúng ta chơi với ngươi nhiều hơn, ngươi cho rằng chúng ta muốn để ý đến ngươi sao?"

Nàng ta che mặt, khóc đến gần như sụp đổ, vai run lên: "Hắn chỉ là trở nên ngốc nghếch thôi, ngươi liền không cần hắn nữa, hắn không phải vẫn còn sống sao? Nếu Ngữ Dung còn sống, dù thế nào ta cũng sẽ chăm sóc nàng ấy. Người, nữ nhân này, ngươi còn có lương tâm không? Sao ngươi có thể như vậy?"

Hận Ngọc rõ ràng là tức giận đến cực điểm, cả người run rẩy vì kích động, vừa khóc vừa gào lên, nước mắt như chuỗi hạt đứt dây không thể nào ngừng lại: "Ngươi muốn cút thì cút sớm đi, ngươi lại còn muốn giả c.h.ế.t để Vương phủ tổ chức tang lễ cho ngươi, ngươi đừng hòng. Ta sẽ không rời một giọt nước mắt nào vì ngươi, ngươi cút thẳng đi, ta không bao giờ muốn gặp lại ngươi nữa, ngươi cút đi, ngươi cút đi."

60

Hận Ngọc không nói chuyện với ta nữa.

Nàng dường như lấy lại tinh thần sau một đêm, nàng bắt đầu tự mình chăm sóc Ân Cửu Dật, ngay cả sân của chàng cũng không cho ta vào.

Thực ra đây cũng coi như là chuyện tốt.

Ta ôm Nguyên Bảo muốn đi xem Ân Cửu Dật, nàng chặn ta ở cửa sân, giọng điệu mang theo sự lạnh lẽo không thuộc về mùa này: "Không phải ngươi muốn đi sao? Sao ngươi còn chưa đi?"

"Ta có thể vào thăm Vương gia được không?"

"Hắn đã ngốc rồi, ngươi còn có gì để xem, ngươi giả nhân giả nghĩa như vậy, không xem cũng được."

Ta mím môi, xoay người ôm mèo rời đi.

"Chương Thu Hà, ta hỏi ngươi lần nữa, có phải ngươi có chuyện gì

giấu ta không, ngươi nói ra ta sẽ tin ngươi." Nàng gọi ta từ phía sau.

Ta không trả lời, nếu nàng biết ta hại c.h.ết Ngữ Dung, ta sẽ càng đau khổ hơn bây giờ.

Ân Cửu Thanh lại đến Vương phủ, nhìn ta nước mắt lưng tròng, hắn ta đứng chắp tay sau lưng: "Thu Hà, đi theo ta."

Chương 52

"Có phải ngài cõi ý để Hận Ngọc nghe thấy chúng ta nói chuyện không? Nếu không có nhiều thị vệ như vậy, sao nàng ấy có thể xông vào được, ngài nhất định phải làm vậy sao? Không phải ta đã đồng ý với ngài rồi sao? Ngài rốt cuộc muốn thế nào?"

"Ta chỉ không muốn nàng sống khổ sở như vậy."

Giữa đôi lông mày sâu thẳm của Ân Cửu Thanh mang theo vẻ cõi chấp không nói nên lời: "Nàng rốt cuộc muốn ta thế nào? Ta luôn giữ lẽ nghĩa của quân tử, giấu tình cảm của mình trong lòng, nhìn nàng từ xa mà không dám đến gần, ta cố gắng kiềm chế bản thân, không dám làm ra hành động quá phận. Nếu nàng thật sự có thể hạnh phúc, ta nhìn từ xa thì đã sao?"

"Nhưng hiện tại nàng sống thế nào? Hắn ta đã ngốc rồi, hắn ta không thể bảo vệ nàng nữa. Nàng chăm sóc hắn ta xong lại chăm sóc Phương trắc phi, đến bao giờ mới là kết thúc? Nàng cho rằng ta nhẫn tâm nhìn bộ dạng đau khổ, thương tâm của nàng sao? Ta cũng có trái tim, khi nàng hết lần này đến lần khác làm tổn thương ta, ta không đau sao?"

"Là nàng muốn ta giúp nàng báo thù, là nàng đồng ý quay về bên cạnh ta, là chính nàng lựa chọn."

Ân Cửu Thanh tiến lại gần hai bước, khéo mắt đỏ hoe: "Nàng quên rồi sao? Chúng ta cũng từng có khoảng thời gian tốt đẹp. Trước kia tất cả đều là lỗi của ta, chúng ta bắt đầu lại có được không?"

"Ngài có coi ta là người không? Ta là người có tình cảm, có suy nghĩ, làm sao có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, làm sao có thể bắt đầu lại? Ta có thể quay về bên cạnh ngài, nhưng ta sẽ không bao giờ yêu ngài."

"Chỉ cần nàng bằng lòng quay về bên cạnh ta, vậy là đủ rồi."

"Ngài nói ngài sẽ g.i.ẽ.c Lý Hằng, ngài nói ngài sẽ tìm khắp thiên hạ danh y chữa bệnh cho chàng, ngài đừng lừa ta nữa."

"Được, hoàng huynh sẽ trở thành Vương gia giàu sang quyền quý nhất, Vương phủ tuyệt đối sẽ không để ai bắt nạt."

Ân Cửu Thanh cẩn thận đưa tay ra, thử sờ con mèo ta đang ôm trong ngực, chăm chú nhìn ta, khéo miệng từ từ nở nụ cười: "Chúng ta đi thôi."

Vừa theo Ân Cửu Thanh bước ra khỏi cửa phủ, Hận Ngọc đã đỏ hoe mắt quát lớn sau lưng ta: "Chương Thu Hà, ra khỏi cửa Vương phủ rồi, ngươi đừng hòng quay lại nữa."

Ta không dám quay đầu lại.

Lúc ta đi, chỉ mang theo con mèo của ta, ngay cả Tiểu Đào cũng không mang theo.

Cung cấm sâu thẳm, ta đi một mình, không cần ai bầu bạn.

Ân Cửu Thanh không đưa ta vào cung, hắn ta đưa ta đến chùa Tĩnh An: "Nơi này cảnh sắc thanh nhã, nàng cứ yên tâm ở đây, đợi hết quốc tang, ta sẽ đến đón nàng vào cung."

"Khi nào ngài có thể g.i.ẽ.c Lý Hằng?"

"Trước khi nàng vào cung, ta sẽ giải quyết chuyện này."

Chùa Tĩnh An là một ngôi chùa không mấy hương khói, sư trụ trì tìm cho ta một gian phòng sạch sẽ thoải mái.

Ngôi chùa này có một gian điện phụ, thờ đèn trường minh cho đứa con đã mất của ta.

Ân Cửu Thanh từng nói với ta về chuyện này trong hội đèn đêm Nguyên Tiêu, giờ đây khi ta thật sự nhìn thấy ngọn đèn này, trong lòng không khỏi có chút ngậm ngùi.

Ta không nỡ nhìn ngọn đèn trường minh kia nữa, quỳ trước tượng Phật từ bi, thành kính dập đầu, cầu xin Ngài phù hộ cho Ân Cửu Dật bình an vô sự.

Ta không thể chào tạm biệt chàng tử tế, đã dễ dàng rời bỏ chàng như vậy.

Nếu biết trước như vậy, ta đã không để chàng cưới ta, nếu biết trước như vậy, ngay từ đầu ta đã gả cho Ân Cửu Thanh rồi.

Nếu lúc đó ta dựa vào sự áy náy của Ân Cửu Thanh và Hoàng hậu đối với cái c.h.ế.t của hài tử, dùng hết thủ đoạn để leo lên cao, ta nghĩ, ta sẽ sống rất tốt.

Thế nhưng, ta chỉ là một người bình thường trong số muôn vàn chúng sinh, không đủ lý trí, không đủ kiên định, luôn do dự lưỡng lự.

Trước đây ta từng nghĩ, có một người tri kỷ yêu thương, cùng chàng ấy bầu bạn cả đời, không cần vinh hoa phú quý, chúng ta sống một

đời thanh bần cũng rất tốt. Ta đã thực sự cố gắng phá vỡ những ràng buộc của thế tục để thực hiện, suýt nữa thì làm lỡ dở cả đời Liễu Triều Minh.

Sau đó ta muốn có quyền lực, nhưng thủ đoạn không đủ, đầu óc cũng không được nhanh nhạy. Khi nóng giận đã làm chuyện xấu với Ân Cửu Thanh, rồi lại muốn từ bỏ, luôn do dự, luôn cảm thấy không ai bắt nạt ta, cũng không phải nhất định phải có quyền lực mới được.

Rồi sau đó ta muốn giữ lại đứa trẻ, muốn có người bầu bạn, ảo tưởng rằng ông trời sẽ chiêu cõi đến ta, để ta cũng được nếm trải chút tình thân. Người làm chuyện xấu sẽ không được ông trời chiêu cõi, đứa trẻ đã chết.

Sau đó nữa, ta muốn có thật nhiều tình yêu, ở bên Ân Cửu Dật ta đã thực sự có được. Bất kể người ngoài nói chàng ấy trăng hoa thế nào, ta vẫn cảm nhận sâu sắc được tình yêu thương, thế nhưng, tạo hóa trêu người, thế sự vô thường, ta có được trong chốc lát rồi lại mất đi vĩnh viễn. Không chỉ vậy, còn hại biết bao nhiêu người tốt với ta.

Có phải ta muốn quá nhiều thứ, ông trời thấy ta phiền phức, nên không muốn thực hiện mong ước của ta?

Bây giờ ta không tham lam nữa, ta chỉ muốn cầu xin thần linh phù hộ, phù hộ cho Ân Cửu Dật bình an, không cầu chàng ấy nhớ đến ta, chỉ cầu chàng ấy không gặp tai ương, sống lâu trăm tuổi.

Chỉ là, có chút tiếc nuối, ta còn chưa kịp nói lời từ biệt với chàng ấy, chưa từng nói với chàng ấy về tình yêu của chúng ta.

Chương 53

61

Tháng bảy, trên chùa Tịnh An mới bắt đầu có chút hơi lạnh.

Liễu Triều Minh xách một bầu rượu trúc diệp thanh lên núi thăm ta.

Huynh ấy nói: "Thu Hà, hôm nay là ngày giỗ của nàng."

Ta vẫn còn đang ngạc nhiên vì sự xuất hiện đột ngột của huynh ấy ở chùa Tịnh An, chưa kịp phản ứng lại, huynh ấy tiếp tục nói: "Nàng đi chùa cầu phúc cho Vương gia, sảnh phụ của chùa bị cháy, nàng c.h.ết trong biển lửa, thi cốt không còn."

Ta ngẩn người, bây giờ ngay cả Chương Thu Hà cũng không còn là ta nữa, Chương Thu Hà trong mắt thế nhân đã c.h.ết rồi.

"Huynh vừa từ tang lễ của ta về sao?"

"Hoàng thương bận nhiều việc, nên đã nhờ ta đến thăm nàng."

Liễu Triều Minh rót đầy rượu trúc diệp thanh vào hai chén, huynh ấy bưng một chén lên, ngửa đầu uống cạn: "Ta cuối cùng vẫn không thể giúp được nàng, lần nào cũng vậy."

Ta không nói gì, bưng chén rượu trước mặt lên, nhắm mắt uống cạn: "Liễu Triều Minh, bọn họ đều là do ta hại chết, huynh có biết không? Lúc đó, Ân Cửu Dật làm một chuỗi tràng hạt cho Hoàng thương, chàng ấy cũng làm cho ta một chuỗi. Đêm ta g.i.ết Lý Vinh

Xuyên, chuỗi hạt đứt ra, những hạt ngọc trai rơi vãi đầy đất, sau đó những hạt ngọc đó bị Lý Hằng nhặt được, chàng trở nên như vậy, đều là do ta gây ra, sự thật chính là như vậy, huynh không cần phải điều tra giúp ta nữa."

Huynh ấy thở dài, lại rót cho mình một chén, như đang hỏi ta, lại như đang tự lẩm bẩm: "Ngoài việc vào cung, đã không còn đường nào khác nữa sao?"

Hai hàng nước mắt lăn dài, ta vội vàng đưa tay lau đi: "Hôm nay, huynh gặp chàng ấy chưa?"

"Ngài ấy nói mèo của chàng ấy bị lạc mấy ngày rồi, tìm khắp nơi cũng không thấy, ngài ấy ngồi trên bậc thang khóc lóc không ngừng, ngay cả Phương trắc phi cũng không dỗ được."

"Sau này, huynh giúp ta đến thăm chàng ấy nhiều hơn nhé, là huynh tìm thấy bọn họ, bọn họ sẽ không bài xích huynh đâu."

"Thu Hà, nàng phải bảo trọng, nhất định phải bảo trọng."

Liễu Triều Minh cúi gằm mặt xuống: "Ta đã từng thấy ánh mắt nàng nhìn Vương gia. Ta biết, nàng không yêu Hoàng thượng. Vào cung rồi đừng làm chuyện dại dột, thiếu tình yêu cũng không sao, người ta không có tình yêu cũng có thể sống tốt, đời người còn rất dài, nàng còn cả một cuộc đời rất dài phía trước."

Ta mới mười bảy tuổi, ta còn cả một cuộc đời rất dài phía trước, nhưng sao ta lại cảm thấy mệt mỏi như thế này, mười bảy năm cuộc đời đã mệt mỏi đến vậy rồi, sống lâu như vậy thì biết làm sao mà chịu đựng đây?

Ta tiễn Liễu Triều Minh rời đi, bóng lưng màu xanh nhạt của huynh ấy in trên từng bậc thang, dần dần khuất xa.

Ta ở chùa Tĩnh An hơn hai tháng, dần dần, lá vàng lại bắt đầu rơi rụng.

Một buổi tối nọ, ta đang ngồi ở gian đình nhỏ cạnh hòn giả sơn ngắm trăng, trăng mùa thu luôn rất cao, ánh trăng mờ ảo trải dài trên mặt đất, khiến người ta trở nên mơ màng.

Ta mơ màng dưới ánh trăng, ghé trên lan can ngơ ngẩn nhớ đến Ân Cửu Dật.

Khoảng thời gian đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời ta, khi đó ta có quần áo đẹp, trâm cài lộng lẫy và chàng thiếu niên mà ta yêu thích.

Bỗng nhiên có một bóng đen phủ lên mắt ta, ta giật mình, trong bóng tối các giác quan trở nên nhạy bén hơn, da gà nổi đầy người, ta vừa hét lên vừa vùng vẫy.

"Đừng sợ, là ta."

Ân Cửu Thanh lùi về phía hòn giả sơn: "Mùng chín tháng chín, trùng dương, mang ý nghĩa trường trường cửu cửu, sinh thần của nàng là một ngày rất tốt."

Vừa nói, trên hồ nước bên cạnh hòn giả sơn bỗng nhiên có rất nhiều đèn hoa sen trôi đến.

Gương mặt của Ân Cửu Thanh sáng lên dưới ánh đèn hoa sen ngày càng nhiều: "Thu Hà, sinh thần vui vẻ."

Hắn lấy từ trong n.g.ư.c ra một chiếc trâm cài hình hoa sen tinh xảo đưa cho ta, trên chiếc trâm là một đóa sen nhỏ sống động như thật,

cánh hoa lớp lớp xếp chồng lên nhau, trông rất sống động, bên dưới là ba hàng ngọc trai xếp song song.

Hắn từ từ tiến lại gần hai bước: "Một năm trước vào lúc này, ta còn đang làm nhiệm vụ bên ngoài, ta đã cố ý quay về trước sinh thần nàng, nghĩ rằng có thể cùng nàng đón sinh thần. Nhưng vừa về đến nơi, nàng lại muốn gả cho hoàng huynh."

"Đừng nhắc đến chuyện này với ta, cũng đừng làm những việc này nữa. Ta đồng ý quay lại bên ngoài chỉ là để báo thù, không có ý gì khác, không cần phải làm những chuyện vô ích với ta."

Bàn tay Ân Cửu Thanh đang đưa chiếc trâm cài hình hoa sen khung lại giữa không trung, nụ cười nhạt trên mặt cũng biến mất, hắn thu chiếc trâm vào tay, chỉ vào những chiếc đèn hoa sen trên hồ nói: "Những chiếc đèn này là ta đặc biệt sai người làm, nàng có thích không?"

"Ta vốn không thích hoa sen, càng ghét hoa sen mùa thu."

"Hóa ra là vậy."

Hắn im lặng một lúc lâu rồi mới nói: "Ta vẫn luôn cho rằng, hoa sen mùa thu đẹp hơn hoa sen mùa hè, nó mang một vẻ đẹp mong manh dễ vỡ nhưng lại kiên cường vươn lên."

"Đêm đã khuya, ta về trước đây."

Ta siết chặt áo choàng, quay người bước đi trên con đường về phòng.

"Thu Hà, Lý Hăng tuổi đã cao, không sống được bao lâu nữa đâu, hai mươi ngày nữa ta sẽ đến đón nàng." Ân Cửu Thanh khẽ nói.

Ta không nói gì, bước nhanh về phòng.

Ngày Ân Cứu Thanh đến đón ta là một buổi tối, ta vẫn như thường
lệ ngồi ở gian đình nhỏ bên hòn giả sơn ngây người nhìn trăng.

Chương 54

Hắn xách một chiếc đèn lưu ly, người nồng nặc mùi rượu, loạng choạng ngồi xuống bên cạnh ta, mắt sáng long lanh dưới ánh đèn: "Nàng xem, nàng... nàng có thích cái này không? Lúc đi săn hoàng huynh mang theo, sau đó bị vỡ, vỡ rồi, lúc đó ta nhìn thấy, hóa ra nàng thích thứ này. Cái này giống cái đó, giống hệt nhau."

"Lý Hăng c.h.ẽ.t rồi sao?" Ta hỏi.

Hắn gật đầu nói: "Chết rồi."

Lý Hăng vừa chết, ngày tháng của ta cũng đến hồi kết thúc, ta gật đầu: "Ta biết rồi."

Vừa dứt lời, ta đứng dậy định về phòng.

Vừa đi đến bên hòn giả sơn, bất ngờ bị Ân Cửu Thanh ôm lấy gáy ấn vào hòn giả sơn, đôi môi mang theo hơi lạnh của mùa thu dữ dội hôn lên môi ta.

Ta cắn mạnh vào hắn, mùi m.á.u tanh lan tỏa trong miệng, hắn đau đớn lui lại hai bước.

Ân Cửu Thanh đỏ mắt nói: "Nàng mềm lòng với ta một chút đi, Thu Hà, chẳng phải nàng muốn quyền lực nhất sao? Ta cho nàng, ngôi vị Hoàng hậu cho nàng, nàng muốn gì ta cũng cho nàng, được không? Nàng gọi ta một tiếng Thái tử ca ca nữa, được không?"

Hắn say rồi, lời nào cũng nói được.

Ta không muốn quyền lực, cũng không muốn làm Hoàng hậu của hắn, càng không muốn trăm năm sau nắm chung một nắm mồ với hắn.

Ta mê mẩn cỗ Ân Cửu Thanh, thổi nhẹ một hơi vào tai hắn. Ân Cửu Thanh sững người, rồi ôm eo ta.

Lợi dụng lúc hắn đang say đắm, ta thì thầm vào tai hắn: "Ngài chẳng phải nói ta không giữ phụ đạo sao? Còn bảo ta là hổ ly tinh không biết liêm sỉ? Thái tử điện hạ, ngài xem xem giờ ngài đang làm gì với tẩu tẩu của mình, ngài mới là kẻ ti tiện."

Ân Cửu Thanh chấn động, ta nhân cơ hội ấn mạnh hắn vào hòn giả sơn phía sau, mắng nhiếc: "Ngài không biết liêm sỉ, bất chấp luân thường, ta sẽ không để ngài toại nguyện! Ta đúng là đã đồng ý quay lại bên ngài, nhưng ta sẽ vĩnh viễn không yêu ngài."

Ta chỉnh lại y sam, bước nhanh ra khỏi hòn giả sơn.

"Tẩu tẩu? Chương Thu Hà đã chết rồi, nàng không phải tẩu tẩu của ta."

Ân Cửu Thanh đuổi theo, nắm chặt cánh tay ta, ánh mắt u ám: "Trên đời này không còn Chương Thu Hà nữa rồi, nàng là tiểu thư của Thuận Xương bá tước phủ, Trương Thu Hà, càng là Trần phi sau này."

Trần phi sau này ư?

Sẽ không có ngày đó đâu.

Đêm khuya, Nguyên Bảo ngủ gục trên giường ta.

Ta nhìn nó lần cuối, đứng dậy ra khỏi phòng, xách đèn đi về phía sau núi.

Ta đã thử rồi, ta tự nhủ, tiễn cung ở bên Ân Cửu Thanh cũng chẳng sao.

Nhưng mà, ta thực sự không làm được.

Ta vốn đã không còn trong trăng, ta không thể vác ô danh tiễn cung.

Nếu có một ngày, Ân Cửu Dật tỉnh lại, ta lại đã vào cung, khi đó ta sẽ sống không bằng chết, chỉ bằng hiện tại đường đường chính chính ra đi cho thanh thản.

Gió thu rít gào, gió dưới vực thổi tung tóc ta, ta nhìn chăm chăm vào bóng tối thăm thẳm hồi lâu, rồi thổi tắt đèn lồng trong tay.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý từ lâu, nhưng miệng vẫn không ngừng tiết ra nước bọt, hai chân cũng run không ngừng.

"Thu Hà, nàng làm gì vậy?" Ân Cửu Thanh đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt ta, thị vệ sau lưng hắn dần dần bao vây ta từ các hướng.

Trung y của hắn khoác hờ hững trên người, giày cũng chưa kịp mang, run run vươn tay về phía ta, giọng nói lộ rõ sự hoảng hốt lo lắng: "Đến đây với ta."

Nhin gót chân trần của hắn, ta bỗng muốn cười, hóa ra hắn thật sự quan tâm ta.

Ta lắc đầu: "Những ngày này, khi gặp ngài dù chỉ một giây cũng khiến ta đau khổ khôn nguôi, ta có người trong lòng mình thương

nhớ, ta không muốn quay lại bên ngài, không muốn làm phi tần của ngài."

"Được, nàng lại đây, ta sẽ không ép..."

Ta ném đèn lồng xuống, nhảy xuống vực, phía sau vang lên tiếng kêu thét đau lòng: "Thu Hà."

Cơ thể rơi tự do, tiếng gió rít bên tai.

Những ngày ở Tịnh An tự, ta luôn nhớ đến Ân Cửu Dật, luôn nhớ lại lời chàng nói, lê ở phía nam đã chín, qua một thời gian nữa sẽ dẫn ta đi, nhưng mà, chàng không nhớ ra ta nữa rồi.

Trước mắt càng ngày càng mơ hồ, ngay cả bóng tối cũng trở nên không chân thực.

"Thu Hà...!"

Giữa tiếng gió rít, ta dường như nghe thấy tiếng Ân Cửu Thanh, rất nhanh tiếng đó bị thay thế bởi tiếng ong ong, ta nhắm mắt lại một cách bình thản.

Không biết qua bao lâu, ta nghe thấy có người vỗ nhẹ vào mặt ta, Io lắng gọi tên ta: "Thu Hà."

Mơ màng mở mắt, đâu óc trống rỗng, ta đang ở đâu?

Trời tờ mờ sáng, một dòng sông xanh uốn lượn phía xa, mấy ông lão câu cá ngồi bên bờ, chăm chú nhìn mặt nước.

Nằm trên bãi cỏ ẩm ướt, toàn thân đau nhức, ta cố gắng mở mắt.

Ân Cửu Thanh đột nhiên ôm ta vào lòng, áp má lên trán ta, cơ thể không ngừng run rẩy.

Ký ức đêm qua ùa về, ta ngây người trong vòng tay Ân Cửu Thanh, đêm qua hắn vậy mà đã nhảy xuống vực theo ta.

Hắn ôm ta thật chặt, như muốn hòa ta vào cơ thể hắn, chỗ bị hắn ôm siết đau không ngừng. Ta khó chịu rên lên một tiếng, hắn lập tức buông ra, nhìn ta với đôi mắt đỏ hoe, đầy đau buồn: "Đây là nơi ta chọn cho con của chúng ta, nàng tưởng ta không biết, dưới vực là một dòng sông sao? Ở bên ta khiến nàng đau khổ đến vậy ư? Rõ ràng là nàng chủ động câu dẫn ta trước, tại sao lại thay đổi?"

Ta ngồi trên bãi cỏ ẩm ướt dính đầy bùn đất, toàn thân ướt sũng, gió thổi qua, lạnh đến run người, ta cũng không muốn mở miệng nữa.

Chương 55

Ta biết dưới vực có một dòng sông, ta có một nửa cơ hội sống sót.

Chỉ là không ngờ, hắn lại nhảy xuống theo ta.

"Đừng làm loạn nữa được không?" Hắn đến nắm tay ta.

Ánh mắt nhìn thấy ống tay áo dính máu của hắn, hắn bị thương?

Giọt máu rơi tí tách từ tay trái hắn xuống, vẩy đỏ cả ống tay áo, hắn khẽ mở môi: "Ta không sao."

Hắn nắm chặt tay ta bằng bàn tay dính máu, im lặng dẫn ta đi ngược dòng nước.

Máu dính nhớp nháp cọ xát vào lòng bàn tay ta, ta để mặc hắn nắm tay, quên cả phản kháng.

Không biết đã đi bao lâu, tiếng vó ngựa hỗn loạn vang lên, một đội nhân mã dừng lại trước mặt chúng ta.

"Thần cứu giá chậm trễ, mong Hoàng thượng thứ tội."

"Chuyện hôm nay, không ai được phép tiết lộ ra ngoài, kẻ nào trái lệnh, giam không tha." Hắn nghiêm nghị nhìn những binh lính quỳ trước mặt, giọng nói nhẹ nhàng nhưng không cho phép phản bác.

Cứ như vậy, ta vào cung, được phong làm Trân phi, trở thành đối tượng mà mọi người ngưỡng mộ.

Trương Thu Hà, đích nữ của phủ Thuận Xương bá tước, vì thân thể yếu ớt, từ nhỏ đã ở Tĩnh An tự tĩnh dưỡng.

Ngày hai mươi tháng chín, Hoàng đế đến Tĩnh An tự cúng bái, gặp nàng rất vui mừng, phong làm Trần phi, ban cho nàng ở Trường Hoa điện.

64

Ân Cửu Thanh không yêu cầu ta đến thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu, bên ngoài cung điện của ta còn có thị vệ canh gác.

Trường Hoa điện là một chiếc lồng vàng son, giam cầm trái tim đầy sức sống của ta.

Chương Thu Hà đã c.h.ết rồi, người trong cung này là Trương Thu Hà.

Ta nằm trên chiếc giường mỹ nhân ôm mèo ngủ trưa, buổi chiều tịch mịch, chỉ có Nguyên Bảo bầu bạn với ta.

Trong lúc mơ màng, bỗng nghe thấy bên ngoài ồn ào.

"Thanh Mai, bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?"

Đại cung nữ từ bên ngoài đi vào, thêm chút an thần hương vào lư hương: "Nương nương không cần để ý, là Nhiếp Chiêu nghi, nô tỳ đã cho thị vệ đuổi nàng ta đi rồi, nương nương cứ nghỉ ngơi."

"Hôm nay ta nhất định phải xem, Trần phi nương nương rốt cuộc là cái dạng gì, dựa vào đâu mà nàng ta có thể không tuân thủ quy củ hậu cung, dựa vào đâu mà không thỉnh an Thái hậu và Hoàng hậu."

Tiếng ồn ào bên ngoài không hề giảm bớt, Nguyên Bảo trong lòng ta có chút bồn chồn, nhảy phốc xuống đất chạy ra ngoài.

Ta đi ra tìm, không biết Nguyên Bảo làm sao mà nhảy lên tường đỏ cao ngất, bước những bước nhỏ trên tường.

"Mau xuống đây." Ta giang tay về phía nó.

Nguyên Bảo: Meo meo~ Meo meo~, không xuống đâu.

"Ngươi chính là Trân phi sao?"

Người nữ tử ngoài cửa từ trên xuống dưới đánh giá ta, ánh mắt khinh thường lướt qua mặt ta: "Ngươi dựa vào cái gì mà không đến thỉnh an Hoàng hậu?"

Lúc này ta mới chú ý đến người nữ tử đang ra vẻ chính nghĩa ngoài cửa, nàng ta có dung mạo xinh đẹp, mặc bộ váy màu hồng nhạt thêu hình con bướm, giọng nói cũng ẻo lả.

"Ngươi lại là thứ gì? Cũng xứng để quản ta?"

Ta cười: "Nếu ngươi còn không an phận, tin hay không ta cho thị vệ ném ngươi ra ngoài."

"Ngươi, ngươi vậy mà ngang ngược đến thế."

Nhiếp Chiêu nghi cau mày, mặt nhăn nhó: "Nghe nói ngươi được nuôi dưỡng trên núi, quả nhiên không có chút giáo dưỡng nào, chẳng qua chỉ là dựa vào nhan sắc để lấy lòng người khác mà thôi."

"Ném ra ngoài đi." Ta nói với thị vệ.

"Ngươi dám."

Nhiếp Chiêu nghi tức giận nhìn ta: "Thuận Xương bá tước phủ chưởng qua chỉ là một gia tộc sa sút, người dám động đến ta."

Thanh My đứng bên cạnh ta, nhỏ giọng nói: "Phụ thân của Nhiếp Chiêu Nghi là phó tướng dưới trướng của cố Võ An hầu, cách đây không lâu đã tiếp nhận chức vụ của Võ An hầu, hiện giờ Nhiếp tướng quân đã là Phụ quốc tướng quân chính nhất phẩm rồi."

Nhiếp Chiêu Nghi khẽ hừ một tiếng.

Thấy dám thị vệ mãi không ra tay, ta đứng chắn trước mặt Nhiếp Chiêu Nghi, bất ngờ giáng cho nàng ta hai cái tát tai vang dội, đánh đến mức nàng ta choáng váng, ôm mặt kinh hãi nói: "Người dám đánh ta?"

"Người là thứ gì, cũng dám giêu cợt ta?"

Ta quay đầu lại lạnh lùng nói với đám thị vệ: "Không nghe lệnh của ta, bây giờ có thể cút về chỗ Hoàng đế."

Đám thị vệ nhìn nhau, túm lấy Nhiếp Chiêu Nghi ném ra ngoài, xa xa vẫn nghe thấy tiếng nàng ta khóc lóc om sòm.

Không lâu sau, Nhiếp Chiêu Nghi đã hùng hổ kéo Thái hậu đến tẩm điện của ta.

Vừa nhìn thấy mặt ta, trên mặt Thái hậu hiện lên vài phần kinh ngạc, nhưng bà ta nhanh chóng che giấu đi, sắc mặt trở lại như thường.

Xem ra, Ân Cửu Thanh không nói với bà ta chuyện của ta.

"Thái hậu nương nương, Trân phi nương nương ngang nhiên làm nhục thần thiếp, người nhất định phải làm chủ cho thần thiếp."

"Vì chút chuyện cỏn con này mà làm phiền đến Ai gia, thật không biết phép tắc, còn không mau lui xuống tự kiểm điểm?"

Thái hậu trầm giọng nghiêm nghị quát mắng: "Lui xuống!"

Nhiếp Chiêu Nghi sững người, lấy khăn tay lau nước mắt, ủ rũ lui xuống, lúc đi còn không quên trừng mắt nhìn ta.

Thái hậu nhìn chăm chăm vào ta, hồi lâu không nói gì.

Ta đứng ở cửa, mỉm cười với Thái hậu: "Thái hậu nương nương vạn an."

Bà ta cứ nhìn chăm chăm vào ta như vậy, mãi đến khi nụ cười của ta cứng đờ trên mặt, bà ta mới lạnh nhạt nói: "Sự đã rồi, về sau ngươi hãy an phận thủ thường một chút. Hắn đã trăm phương ngàn kế muốn có ngươi, Ai gia cũng không tiện ngăn cản. Gương vỡ lại lành coi như viên mãn."

Chương 56

Bà ta dẫn đám cung nữ rời đi, không gây khó khăn cho ta nữa.

Ta ngồi trong sân, nhìn lá thu rơi rụng, nước mắt giàn giụa trên mặt.

Ngày vào cung ta không khóc, đêm nhớ Ân Cửu Dật đến mất ngủ ta cũng không khóc, nhưng khi nghe thấy lời Thái hậu nói, nước mắt như vỡ đê, không sao ngăn được.

Bà ta nhẹ nhàng lật qua mọi chuyện, như thể người làm tổn thương ta không phải là bà ta, như thể những lời nói đồi đầu gay gắt trước đây chưa từng xảy ra.

Bà ta định nghĩa mỗi quan hệ giữa ta và Ân Cửu Thanh là gương vỡ lại lành, bà ta nói đó là "viên mãn".

Sự viên mãn trong mắt người ngoài đối với ta lại là sự dày vò đau đớn tận xương tủy.

Ta lại nhớ đến mùa thu năm ngoái, ta đã mất đi đứa con của mình.

Ta chờ Ân Cửu Thanh cho ta một lời giải thích, hắn xuất hiện sau mười mấy ngày, chỉ đứng ở cửa viện ta một lát, rồi không thấy bóng dáng nữa.

Chẳng lẽ lúc đó ta không đau lòng sao?

Ta và hắn vốn không phải là lưỡng tình tương duyệt, mỗi quan hệ dị dạng này lại được đưa ra ánh sáng vì một sai lầm khác.

Hắn nói sẽ cưới ta, cho dù lúc đó ta không yêu hắn, ta cũng đã từng nghĩ, gả cho một người, vun vén gia đình, sống một đời thuận buồm xuôi gió.

Lúc đó ta thực sự đã nghĩ đến tương lai với hắn.

Sau này quá thắt vọng, ta liền không nghĩ nữa.

Tại sao cứ phải đợi đến khi ta yêu người khác, hắn mới nói với ta rằng, hắn yêu ta say đắm, hắn muốn ta quay về bên hắn.

Nhưng dựa vào cái gì? Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, gương vỡ làm sao có thể lành lại?

Ta nhìn những chiếc lá thu chậm rãi rơi xuống, nước mắt giàn giụa, gục mặt xuống bàn đá, vùi mặt vào khuỷu tay, tay áo ướt đẫm.

Mắt cay xè, ta khóc đến mức ngủ thiếp đi.

Tỉnh dậy lần nữa, ta đã nằm trên giường, hoàng hôn buông xuống, màn đêm đã đến, Ân Cửu Thanh nắm tay ta, nhẹ giọng hỏi: "Đói chưa?"

Ta gạt tay hắn ra, quay mặt đi lạnh lùng nói: "Không cần ngài lo."

Ta thà rằng hắn cau mày lạnh lùng nói chuyện với ta, còn hơn là cố gắng tỏ ra dịu dàng, điều đó khiến ta khó chịu.

"Thu Hà, khi nào thì nàng mới chịu để ý đến ta? Đã hơn mười ngày rồi, nàng vẫn không muốn nói chuyện với ta sao?"

"Ta đã phạt Nhiếp Chiêu Nghi cầm túc hai tháng, nàng ta sẽ không

đến nữa."

Ta quay đầu lại: "Ngài nói sẽ tìm cho chàng ấy thẩy thuốc giỏi nhất thiên hạ, ngài đã tìm chưa?"

Ân Cửu Thanh có chút nghẹn lời, giọng nói rất nhỏ: "Sau tang lễ đó, Phương trắc phi đã đưa huynh ấy đi vãn cảnh rồi."

"Tại sao không nói cho ta biết?"

"Nàng cứ nhất thiết phải nhắc đến huynh ấy sao?"

Ân Cửu Thanh cau mày: "Nàng đã từng yêu Liễu Triều Minh, yêu hoàng huynh, bây giờ bọn họ đều không yêu nàng nữa, tại sao nàng không thể tạm chấp nhận mà yêu ta một chút?"

Nhin Ân Cửu Thanh với ánh mắt thêm vài phần thương hại, ta bỗng nhiên cảm thấy mình cũng không đến nỗi đáng thương.

65

Ân Cửu Thanh rút hết thị vệ canh gác trước cửa điện, không còn hạn chế hành động của ta nữa.

Hắn sai người của Nội vụ phủ đưa đến rất nhiều trâm cài trang sức, công công của Nội vụ phủ cười tưng tưng nịnh nọt: "Trân phi nương nương, ân sủng của người là độc nhất vô nhị, Hoàng thượng rất quan tâm đến người."

Ta thấy chán ghét.

Lúc ở vương phủ, Ân Cửu Dật cũng thường xuyên tặng ta đồ, sẽ không có tên đáng ghét nào nhắc nhở ta phải biết ơn đội ơn từng

giây từng phút như vậy.

Ta đang tự làm khổ mình, ta rơi vào vòng luẩn quẩn không thể thoát ra, một chi tiết nhỏ nhặt cũng có thể khiến ta chán ghét và căm kinh.

Ta không thích những nữ nhân trong cung, không thích ánh mắt ghen tị và bất mãn của họ, như thể ta đã cướp đi ân sủng vốn thuộc về họ.

Ta trở nên kiêu ngạo dễ nổi nóng, nghe thấy các phi tần sau lưng nói xấu ta liền sai người đánh miệng họ, thanh danh của ta trong hậu cung ngày càng tệ.

Hình như lại trở về hồi nhỏ, ai cũng dám chê giễu ta.

Lúc đó họ chê giễu ta không phải vì ta là thứ xuất, mà là vì, ta là con của kỹ nữ.

Bây giờ ta đã thành nữ nhân được Hoàng đế sủng ái nhất, vẫn bị chê giễu khắp nơi.

Họ sợ Ân Cửu Thanh nghiêm khắc, không dám quyền rũ, liền suốt ngày nói những lời cay nghiệt, ghen tị với ân sủng của ta.

Hôm nay ta đang dạo chơi trong Ngự hoa viên, sau cây hoa quế có một nữ nhân giống phi tần đang bẻ hoa quế ném xuống đất, không ngừng lẩm bẩm với nha hoàn: "Sinh ra đã có tướng mạo hổ ly tinh, lại còn giả vờ cao ngạo lạnh lùng, nhìn thấy bộ dạng đó là thấy ghét, ai biết được lén lút câu dẫn Hoàng thượng như thế nào."

Những lời này ta đã nghe quá nhiều từ nhỏ đến lớn, ta xấu hổ và tức giận, tự động áp đặt vào mình.

"Người là ai?" Ta không có ăn tượng gì với nàng ta.

Ta đột nhiên lên tiếng, dọa người kia giật bắn mình, vội vàng cúi

đầu, dáng vẻ chột dạ như kẻ trộm: "Trân phi... Trân phi nương nương vạn an, thiếp thân là Mộ mỹ nhân ở Phúc An cung."

Ta tiến lên hai bước, nắm chặt cầm nàng ta quan sát, bất ngờ giáng cho nàng một cái tát tai vang dội: "Hoàng đế còn không dám mắng ta, chỉ bằng ngươi, cũng dám chỉ trỏ ta?"

Ân Cửu Thanh và Tề Mai sóng vai đi tới, hẵn tiến lên nhìn bàn tay sưng đỏ tê dại của ta, nhẹ nhàng nói: " Tay chắc là đau rồi."

Chương 57

Quay đầu lại, hắn trầm mặt nhìn mỹ nhân đang quỳ trên đất nói: "Mỹ nhân Mộ thị, không tuân thủ quy củ, phạm thượng, phạt cấm túc hai tháng, giáng xuống làm Tài nhân."

"Hoàng thượng, sắp đến Tết rồi, các cung đang là lúc cần dùng bạc, chi bằng phạt bỗng lộc một tháng để cảnh cáo?" Tề Mai thi lễ, cầu xin Ân Cửu Thanh: "Mộ mỹ nhân còn nhỏ, có lẽ là vô ý, mong Bệ hạ xem xét đây là lần đầu nàng ta phạm lỗi, tha cho nàng một lần."

"Vì Hoàng hậu đã cầu xin cho ngươi, vậy thì phạt bỗng lộc một tháng. Lần sau nếu còn dám tái phạm, Trẫm tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ, còn không mau lui về tự kiểm điểm?"

"Tạ ơn Bệ hạ, tạ ơn Hoàng hậu." Mộ mỹ nhân rưng rưng nước mắt lui xuống.

"Lời đồn đại trong hậu cung chưa bao giờ ngừng nghỉ, gần đây còn có xu hướng ngày càng nghiêm trọng, Hoàng hậu nên quản lý cho tốt. Trẫm nể mặt mũi của nàng nên không nỡ trách phạt, nhưng chuyện này, Trẫm không muốn có lần sau."

"Vâng, thần thiếp biết rồi."

Tề Mai liếc nhìn ta một cái, chậm rãi nói: "Là thần thiếp sơ suất, để muội muội chịu ủy khuất rồi."

"Thôi, chuyện này không phải lỗi của nàng, nàng lui xuống đi." Ân Cửu Thanh phẩy tay, ra hiệu cho Tề Mai lui ra.

Lúc này, Ân Cửu Thanh mới giống Ân Cửu Thanh mà ta quen biết, lý trí uy nghiêm, không cho phép phản bắc.

“Bộ dạng tùy ý này mới giống nàng.” Ân Cửu Thanh xoay người, nhìn ta nói: “Thu Hà, nàng phải luôn tùy ý như vậy.”

Ta rất nghiêm túc quan sát Ân Cửu Thanh, nói ra suy nghĩ trong lòng: “Ngài phát hiện rồi sao? Trước mặt ta, ngài trở nên không giống chính mình. Ngài vốn là Thái tử điện hạ đọc đủ thứ thi thư, cương trực công chính. Về sau, ngài càng ngày càng xa lạ, ta sắp không nhận ra ngài nữa rồi.”

“Hôm nay ta mới hiểu, ngài vẫn là ngài. Ngài chỉ là trước mặt ta cố kìm né, giả vờ dịu dàng, lấy lòng ta, đó không phải là con người thật của ngài. Vì một người không thích ngài mà thay đổi đến mức không còn nhận ra, ngài cảm thấy đáng giá sao?”

Lông mày Ân Cửu Thanh dần nhíu lại, lời nói có chút tức giận: “Nàng muốn nói gì? Nàng muốn nói nàng trước mặt hoàng huynh ta mới là nàng thật sao? Nàng vốn là người tùy ý kiêu ngạo như vậy, trước mặt hoàng huynh ta, nàng lại trở nên ôn hòa ngoan ngoãn. Người thay đổi đến mức không còn nhận ra chính mình, không phải ta, mà là nàng.”

“Ai mà không muốn làm tiểu thư khuê các đoan trang ôn nhu, ai muốn suốt ngày như đang đối đầu với kẻ thù? Chỉ là khi mưa gió ập đến, ta không thể không chui ra khỏi vỏ ốc, ta phải bảo vệ chính mình, ta chưa bao giờ có lựa chọn.”

“Tốt, tốt, tốt lắm.” Ân Cửu Thanh cười như không cười: “Là ta hiểu lầm nàng, là ta không hiểu nàng, chỉ có hắn ta hiểu nàng nhất. Nhưng hắn đã ngốc rồi, hắn rời khỏi kinh thành rồi, hắn không nhớ

nàng nữa, hắn không cần nàng nữa."

Lời hắn như một ngọn núi lớn, đè ép ta đến mức không thở nổi,
sống mũi ta cay cay.

Ta phản bác kịch liệt, giọng nói run rẩy: "Chàng sẽ không bỏ rơi ta,
là người muốn ép ta vào cung, là người uy h.i.ế.p ta."

Ân Cửu Thanh im lặng một lúc, giọng nói càng ngày càng nhỏ, vô cớ
nhiễm thêm vài phần bi thương: "Là nàng cầu xin ta trước, là nàng
có việc cầu ta, là chính nàng đồng ý."

"Năm đó cũng là hắn thừa dịp chen chân vào, là hắn dựa vào sự
sủng ái của phụ hoàng, hèn hạ vô sỉ cướp nàng đi, nàng vốn nén là
phi tử của ta."

"Rõ ràng là người không quan tâm đến ta, Thái hậu mới hiểu lầm,
ép ta uống thuốc phá thai. Là người vì nghiệp Đế vương của người
mà từ bỏ ta, là người từ bỏ ta và hài tử của ta, tại sao người lại cho
rằng ta vẫn có thể không chút oán hận mà gả cho người. Giữa
chúng ta chẵn ngang một mạng người, người muốn ta coi như chưa
từng có chuyện gì xảy ra sao? Cho dù không có chàng, lúc đó ta
cũng sẽ không muốn gả cho người, người không có tư cách nói xấu
chàng."

Ân Cửu Thanh cuối cùng cũng câm nín, môi mấp máy hồi lâu vẫn
không nói nên lời, cuối cùng hắn không nói thêm gì nữa, xoay người
rời đi.

Tuyết đông rơi lá tả, quan hệ giữa ta và Ân Cửu Thanh cũng phủ lên
một lớp băng dày.

Ta không muốn để ý đến hắn, hắn cũng không muốn để ý đến ta.

Chương Cẩm Xán cách đây không lâu đã được hứa gả cho đích trưởng tôn của lão học sĩ Lâm gia.

Lâm gia đời đời làm quan văn, không dính dáng đến tranh đấu đảng phái, không biết vì sao lại phá lệ, cưới biểu muội của Hoàng đế.

Ta nghĩ một chút liền hiểu ra, Thái hậu và Ân Cửu Thanh dung túng Chương Cẩm Xán như vậy, chuyện này cũng không khó đoán.

Hôm nay, Ân Cửu Thanh đến Lâm phủ tham gia hôn lễ của Chương Cẩm Xán.

Ta vừa chui vào trong chăn, Ân Cửu Thanh được Tiểu Đức Tử dìu, say khướt đẩy cửa phòng ta ra.

Bước chân hắn loạng choạng, ngã ngồi xuống thảm dưới giường ta, mắt lim dim nhìn ta, trong mắt phủ một tầng hơi nước: "Thu Hà, nàng còn giận ta sao? Rốt cuộc làm sao nàng mới tha thứ cho ta."

"Ngươi ra ngoài." Giọng ta còn lạnh hơn cả tuyết đông.

"Chẳng lẽ chuyện đứa bé, nàng vĩnh viễn không thể quên được sao?" Hắn loạng choạng đứng dậy, cúi người xuống bên giường ta, đưa tay muốn sờ lên má ta.

"Ra ngoài." Ta trừng mắt nhìn hắn, "bốp" một tiếng hất tay hắn ra.

Hắn đột nhiên ngã xuống, toàn bộ trọng lượng đè lên người ta, mơ màng vuốt ve lông mày ta: "Đừng động, ôm ta một cái, chỉ một chút thôi."

Chương 58

“BỐP!” Tiếng tát vang dội xé tan màn đêm tĩnh mịch.

Ta dùng hết sức lực tát hắn một cái, trừng mắt nhìn hắn: “Ta và ngươi không phải loại quan hệ đó. Người tinh táo lại chưa? Ra ngoài.”

“Thu Hà, chúng ta còn có thể như trước kia không? Nàng trêu chọc ta, giả vờ yêu ta, dù chỉ là giả vờ cũng được?”

Hắn nắm chặt cổ tay ta khẩn cầu, cảm xúc càng lúc càng kích động: “Ta đã thử mọi cách, nàng vẫn không lay chuyển, nàng nói cho ta biết, rõ cuộc ta phải làm sao?”

Ân Cửu Thanh say rượu rất khác với ngày thường, ta sợ hắn, ta lắc đầu liên tục lùi về sau.

Hắn thô bạo ôm ta vào lòng, hôn lên môi ta: “Trước kia chính là nàng hôn ta như vậy, nàng quên rồi sao?”

Ta đánh vào mặt hắn, chạy xuống giường để chân trần hoảng hốt chạy ra cửa.

Trên mặt đất là một lớp tuyết dày, chân trần giẫm lên tuyết, lạnh lẽo chạy thẳng lên lưng.

Tuyết trên trời vẫn đang rơi, rơi xuống mặt lạnh lẽo, sờ lên mặt, mặt lại nóng bừng.

"Thu Hà..."

"Nương nương..."

Ta mặc áo ngủ mỏng manh, chạy chân trần trên tuyết, ôm chặt hai tay vẫn run cầm cập vì lạnh, môi run lên.

Hai chân mất đi cảm giác, lơ đãng một chút, ta ngã mạnh xuống đất, không sao đứng dậy được nữa.

Ta ghét nơi này, ta ghét hoàng cung, ta không có nơi nào để đi, ta không thể đi đâu cả.

"Ta khiến nàng đau lòng như vậy sao?" Ân Cửu Thanh ôm ta từ trên tuyết dậy, áp má nóng hổi vào má ta, ánh mắt trở nên tinh táo.

"Thái tử ca ca, ta sai rồi. Ta biết sai rồi, trước kia ta không nén câu dẫn ngài, ta thật sự biết sai rồi, đều là lỗi của ta, cầu xin ngài buông tha cho ta." Trước mắt ta mờ mịt, đầu óc cũng choáng váng, đầu ta đau quá.

Ta bị ốm, sốt cao, nằm liệt giường rất lâu.

Ta không nuốt nổi cơm, trong lòng như bị tảng đá lớn đè nặng, khó chịu vô cùng, ta muốn về nhà, nhưng ta không có nhà.

Ta không biết mình làm sao nữa, rõ ràng Ân Cửu Thanh chỉ hôn ta một cái, nhưng ta vẫn khó chịu như vậy.

Ta có người mình yêu, ta không muốn hắn hôn ta.

Ta đang nằm trên giường dưỡng bệnh, đột nhiên nghe thấy thái y đến khám bệnh nói, An vương và trắc phi đã trở về ăn tết.

Chỉ là An vương bị cảm lạnh, chữa trị dọc đường cũng không khỏi, lại gặp phải trời tuyêt lớn, về đến nơi liễn sôt cao, mấy ngày không hạ. Mấy ngày nay, vương phủ đã mời hết thái y trong Thái y viện, nhưng vẫn không có chuyển biến tốt, tình hình rất nguy cấp.

Ý thức hỗn loạn trong nháy mắt tỉnh táo, trái tim lại bắt đầu dập động.

Ta rất nhớ Ân Cửu Dật, ta rất muốn gặp chàng, ta nhớ chàng.

"Thái tử ca ca, ta muốn đến vương phủ thăm chàng."

Ta quỳ trước chân Ân Cửu Thanh, luống cuống bối chặt tẩm thảm dưới đất: "Nghe nói tình hình của chàng rất nguy cấp, ta muốn đi thăm."

Ân Cửu Thanh từ trong đống tấu chương ngẩng đầu lên, đôi đồng tử đen láy như vực sâu không đáy: "Hồ đồ, nàng là phi tử, hắn là Vương gia, nàng dựa vào đâu mà đi thăm?"

Hắn vẫy tay, ta đi đến trước mặt hắn, hắn thuận thế ôm ta vào lòng.

Các nội thị xung quanh lặng lẽ lui xuống.

Hắn một tay ôm eo ta, một tay véo mặt ta, mặt không cảm xúc nói: "Lần nào nàng cũng tránh ta như tránh rắn rết, chỉ khi cầu xin ta, nàng mới ngoan ngoãn như vậy."

Hắn rất biết cách đối phó với ta, nếu ta cứng rắn, hắn sẽ tỏ vẻ đáng thương yếu đuối. Ta vừa tỏ ra yếu đuối, hắn liền lập tức cứng rắn trở lại.

Hai tay ôm chặt eo ta, hắn nhìn chầm chằm vào ta, như rắn độc đang thè lưỡi, bộ dạng thế nào cũng phải có được ta.

"Lần này là nàng cầu xin ta, nàng hôn ta một cái, ta sẽ cho nàng đi."

Ta cảm thấy vô cùng nhục nhã, vùng vẫy muốn thoát khỏi hắn, nhưng lại bị hắn ôm chặt hơn.

"Trước đây ngài không như vậy, ngài chưa từng đối xử với ta như thế, ngài cũng không nói những lời này. Ngài đã thay đổi rồi, ngài trước kia sẽ đỏ mặt, sẽ xấu hổ. Còn ngài bây giờ, bụng đầy mưu mô..."

Ân Cửu Thanh cắt ngang lời ta: "Khi đó ta luôn tuân thủ quy củ, không dám hành động sai lầm, dù là việc nhỏ nhất cũng cố gắng làm tốt nhất. Nhưng cuối cùng ta nhận được gì?"

"Nàng bỏ đi, con của ta chết, còn hoàng huynh lại cưới nàng. Rõ ràng ta là người đầu tiên cầu xin phụ hoàng ban hôn, nhưng người lại nói cẩn thận nhắc. Người chê ta đức hạnh không xứng, không đủ gánh vác trọng trách, phái ta đi làm việc. Ta cứ nghĩ sau khi trở về, người sẽ đồng ý ban nàng cho ta, ai ngờ người lại quay sang hứa gả nàng cho hoàng huynh."

"Rõ ràng là phụ hoàng đã dạy ta thành ra như vậy, ta lớn lên theo yêu cầu của người, trở thành một cây thước đo. Sau đó, ta vô tình nghe được người và các đại thần nói ta quá cứng nhắc, làm việc thiếu quyết đoán, người vậy mà lại đánh giá ta như thế."

"Thái hậu cũng chê ta là kẻ vô dụng, ta đi làm việc, bà ta dám g.i.ẽ.c con của ta. Đúng là ta chưa nghĩ kỹ sẽ làm gì với đứa bé này, ta cũng lo lắng cho con đường Đế vương của mình, nhưng ta chưa từng nghĩ tới việc g.i.ẽ.c nó. Bà ta lại dám g.i.ẽ.c con của ta, ta làm Thái tử mà giống như trò cười vậy."

"Còn có lần đi săn đó, rõ ràng ta cũng liều mình cứu phụ hoàng. Rõ

ràng ta bị thương, nhưng phụ hoàng lại chỉ quan tâm đến hoàng huynh, người hoàn toàn quên đi vết thương của ta, trong mắt người chỉ có hoàng huynh."

Chương 59

"Còn cả Lý Vinh Xuyên, hắn dám đổi xử với nàng như vậy, ta còn không nỡ, hắn lại dám làm thế."

Vẻ mặt Ân Cửu Thanh càng lúc càng nghiêm trọng: "Thu Hà, nếu nàng tận mắt chứng kiến mẫu hậu từng bước một đầu độc phụ hoàng, nàng cũng không thể không thay đổi."

Ta sợ hãi che miệng, Ân Cửu Thanh liếc xéo ta một cái, rồi nói tiếp: "Ta đi chất vấn mẫu hậu, bà ta lại cười hỏi ta, 'Nếu ông ta không chết, thì bao giờ mới đến lượt con? Năm nay con đã hai mươi mốt tuổi rồi, nếu ông ta không chết, chẳng lẽ con muốn đợi đến bốn mươi tuổi mới đăng cơ sao?'"

"Thu Hà, còn có nàng, nàng luôn hiểu lầm ta, hết lần này đến lần khác hiểu lầm ta."

Ân Cửu Thanh mặt không cảm xúc nói: "Có lúc ta cảm thấy mình đã thay đổi, có lúc lại cảm thấy mình dường như chưa từng thay đổi. Nếu ta vẫn là Ân Cửu Thanh quang minh lỗi lạc trước kia, e rằng nàng sẽ không bao giờ quay về bên ta."

Hắn chưa bao giờ nói nhiều như vậy, dường như đã trút hết những lời trong lòng ra.

Ta không khỏi rùng mình, đột nhiên nhận ra, Ân Cửu Thanh thật sự không còn là người trước kia nữa.

Có lẽ trước đây ta đã biết quá ít về hắn, có lẽ ta chưa bao giờ hiểu

hắn.

Nhưng bây giờ hắn đã thay đổi quá nhiều.

"Thu Hà, nàng thương ta một chút được không? Không cần nàng yêu ta như yêu hoàng huynh, ta chỉ cần một góc nhỏ trong tim nàng, được không?"

Hắn chậm rãi, dịu dàng đặt ta lên bàn, những nụ hôn dày đặc rơi xuống, ta nghe thấy tiếng tấu chương rơi xuống đất ào ào.

Ta ghét hắn hôn ta, ta ghét nụ hôn của hắn.

67

Tai Ân Cửu Thanh hơi đỏ, hắn chỉnh lại quần áo và tóc mai rồi bờ cho ta, giọng điệu cũng có chút không tự nhiên: "Đi đi, Trẫm đã đồng ý rồi."

Lúc ta đi, hắn đang cúi người nhặt từng tấu chương dưới đất.

Ta cải trang thành thái giám, đi theo sau thái y lên xe ngựa, xe ngựa chạy thẳng đến An vương phủ.

Ân Cửu Dật nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền. Hắn gầy đi rất nhiều, hai má hóp lại.

Ta cúi đầu, sợ Hận Ngọc phát hiện ra thái giám phía sau thái y là ta.

"Ngươi lau mồ hôi cho Vương gia đi, ta và trắc phi thương lượng một chút về bệnh tình của Vương gia." Lý thái y liếc ta một cái, rồi đi theo Hận Ngọc ra ngoài.

Trong nháy mắt, mọi người trong phòng đều đi hết.

Vừa chạm tay vào lông mày Ân Cửu Dật, ta đã không kìm được nước mắt, cố nén tiếng nức nở: "Sao chàng lại gấp nhiều tai ương thế này, chàng lại làm sao nữa rồi, chàng mau khỏe lại đi."

Nước mắt làm mờ gương mặt, nỗi nhớ Ân Cửu Dật lúc này dâng lên tột độ.

Rõ ràng chàng đang ở ngay trước mắt, nhưng ta vẫn rất nhớ chàng.

Một bàn tay bỗng nắm lấy tay ta, nhẹ nhàng lắc lắc: "Minh Châu, đừng khóc nữa, nàng làm ta đau đầu."

Ta giật mình, chỗ mềm yếu trong tim như bị ai đó bóp nghẹt, đau từng cơn, ta nín thở, không dám thở mạnh, sợ tất cả chỉ là ảo giác.

Miệng há ra rồi lại ngậm lại, hồi lâu không nói nên lời.

"Không nhận ra ta nữa à?"

Chàng vừa cười vừa gỡ mũ thái giám cho ta, mái tóc đen nhánh xõa xuống, chàng vỗ vỗ bên cạnh, đuôi mắt ửng đỏ: "Nằm với ta một lát."

Ta không kìm được nhào vào lòng chàng, ôm chàng khóc nức nở: "Chàng nhớ ra ta là ai rồi sao?"

"Nhớ ra rồi."

Ta cảm thấy khó thở, ôm n.g.ụ.c áo khóc như mưa.

"Rõt cuộc là chuyện gì vậy?"

"Hận Ngọc đưa ta đi tìm thầy thuốc ở đất Thục, chúng ta sống trên núi, thầy thuốc đó cứ châm cứu vào đầu ta. Một ngày nọ, ta bỗng

nhớ ra."

Chàng lau nước mắt cho ta, vỗ nhẹ vào lưng ta: "Đừng khóc nữa, ta đã trở về rồi."

"Sao chàng lại gầy thế này? Mặt chàng hóp hết cả rồi."

Chàng cúi đầu nhìn ta, véo véo mặt ta: "Mặt nàng có thịt à?"

Ta nằm úp sấp trên n.g.ư.c chàng, ngắn người ra, như có ai đó đang bắn pháo hoa trong đầu ta, bùm bùm chát chát, đầu óc ta rối bời, không biết nên nói gì.

"Liễu Triều Minh đã nói cho Hận Ngọc biết sự thật về việc nàng vào cung. Lúc đó, Ngữ Dung đã qua đời, nàng ấy tâm trạng không tốt, đã mắng nàng, nàng ấy rất hối hận."

Ân Cửu Dật vuốt ve tóc ta: "Đừng sợ, ta sẽ đưa nàng rời khỏi đây, bây giờ nàng nghe kỹ lời ta..."

Ta có thể quay về bên Ân Cửu Dật không?

Ta đột nhiên ngồi dậy khỏi người chàng, cúi đầu ngồi bên giường: "Ta cảm thấy, hình như ta không thích chàng nhiều đến thế, ta cảm thấy hình như..."

Ta không biết tại sao mình lại nói những lời trái lòng đó, có lẽ là trên đường đến đây, Ân Cửu Thanh đã hôn ta, ta cảm thấy bản thân mình thật đáng khinh.

Ân Cửu Dật xuống giường, ngồi xổm trước mặt ta, nắm tay ta ngẩng đầu nhìn ta: "Minh Châu, ta sẽ không bao giờ bỏ nàng, mấy tháng nay ta không thể ở bên nàng, khiến nàng không muốn ta nữa rồi

phải không?"

"Không phải, không phải vậy."

Chàng đột nhiên hôn lên, nụ hôn rất kiên nhẫn, vừa nồng nhiệt vừa dè dặt, ta bị chàng hôn đến đỏ mặt, bất lực ôm lấy cổ chàng.

"Chúng ta đến Lâm An nhé?" Chàng ôm ta, cọ cọ vào má ta: "Chúng ta rời khỏi kinh thành."

"Hắn sẽ để ta đi sao?"

"Nàng yên tâm, ta sẽ lo liệu."

Vẻ mặt Ân Cửu Dật bỗng trở nên nghiêm túc: "Minh Châu, những lời ta nói tiếp theo, nàng nhất định phải nhớ kỹ. Lát nữa ta sẽ đưa cho nàng một bức mật hàm, sau khi vào cung, nàng hãy đưa nó cho Thái hậu, bà ấy sẽ giúp nàng rời đi."

"Bà ấy sẽ giúp ta sao?"

Chương 60

"Những thứ ta hứa với bà ấy đều là thứ bà ấy nhất định muốn, bà ấy không có lý do gì để từ chối."

"Như Ý Lâu tuy là sản nghiệp của ta, nhưng sáu phần tiền kiêm được đều vào kho riêng của phụ hoàng, chuyện này ngoài ta và phụ hoàng ra, không ai biết. Ngoài ra, Như Ý Lâu còn thu thập rất nhiều điểm yếu của các quan viên, có cái không đáng ngại, có cái lại là đòn chí mạng đối với họ. Những thứ này, Thái hậu sẽ không thể không muốn."

Ân Cửu Dật dừng một chút rồi nói tiếp: "Ta không bị bệnh, làm vậy chỉ là để giảm bớt sự đề phòng của Hoàng đế đối với ta, như vậy, nàng mới có thể thuận lợi trở về."

Ta lo lắng gật đầu.

Ân Cửu Dật ôm ta rất lâu, gục đầu vào vai ta, muốn nói lại thôi: "Sau này chúng ta sẽ đến Lâm An sinh sống, dân phong Lâm An thuần phác, sơn thủy hữu tình, là một nơi tốt. Nàng làm phiền có vui không? Nàng đã từng nghe nói về Lâm An chưa? Nàng có nguyện ý rời đi cùng ta không?"

Ta tinh ý nắm bắt được điểm mấu chốt trong lời chàng: "Làm phi tử ta chẳng vui vẻ chút nào, ngày nào ta cũng nhớ chàng, nhớ chàng da diết. Suốt ngày nằm mơ thấy chàng ôm ta ngủ, mơ thấy chàng cùng ta trêu đùa Nguyên Bảo."

"Đừng nghi ngờ ta, chàng mãi mãi là lựa chọn hàng đầu của ta."

Đáy mắt Ân Cửu Dật ánh lén tia nước, hắn nǎm lấy tay ta, chúng ta cùng nǎm trên giường, không nói một lời.

Một lát sau, hắn ngồi dậy, vuốt phẳng từng nếp nhăn trên y phục ta, rồi chải tóc ta, đội mũ nội thị lên đầu ta, cuối cùng đặt lên trán ta một nụ hôn: "Chúng ta còn nhiều thời gian."

Trái tim ta như được lấp đầy, nó lại sống dậy, bởi vì chàng, nó luôn rung động mãnh liệt.

"Chàng trở về thật tốt, chàng nhận ra ta thật tốt, chàng vẫn yêu ta thật tốt."

"Xin lỗi, ta v̄e muộn rồi."

Ân Cửu Dật cúi đầu hít một hơi thật sâu: "Khi không có ta bên cạnh, nàng phải tự bảo trọng."

"Được, ta sẽ chờ ngày gặp lại chàng."

Ta không dám nán lại vương phủ quá lâu, vội vàng theo thái y rời đi.

Ngoảnh đầu nhìn lại, Hận Ngọc đang nhìn ta chăm chăm, vành mắt đỏ hoe, chóp mũi cũng ửng đỏ, nhưng trong ánh mắt không hề có sự trách móc.

Hóa ra Liễu Triều Minh đã lén lút nói cho Hận Ngọc biết sự thật, hóa ra họ rời kinh thành là để chữa bệnh.

Ta ngược nhìn bầu trời, cả người lại tràn đầy hy vọng.

Tối hôm đó, sau khi hồi cung, ta đến bái kiến Thái hậu, trình lên bức mật hàm.

Bà xem xong bức mật hàm, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt chuyển sang ta, lạnh giọng nói: "Ngươi lại đưa ra một lựa chọn ngu ngốc."

Ta quỳ xuống, dập đầu thật mạnh: "Không phải ai trên đời này cũng muốn quyền lực. Trước kia ta không biết mình muốn gì, sau khi trải qua nhiều chuyện, ta mới hiểu, từ đầu đến cuối ta chỉ muốn một cuộc sống bình dị, muốn có một người yêu thương thấu hiểu, muốn được chàng ấy công khai thiên vị."

"Thái hậu, xin người thành toàn cho ta."

"Những gì Hoàng đế không thể cho ngươi, An vương nhất định có thể cho sao?"

Thái hậu khẽ hừ một tiếng: "Nam nhân là thứ không đáng tin nhất, ngươi có thể chắc chắn hắn sẽ không bao giờ thay lòng đổi dạ sao? Tiên đế tự xưng là tình thâm, cuối cùng chẳng phải vẫn đau khổ vì một kẻ giả mạo. Ở tuổi các ngươi, chỉ toàn nghĩ những điều viển vông."

Chúng ta rơi vào im lặng, không biết bao lâu sau, bà gấp bức mật hàm lại: "Thôi vậy, những thứ hắn đưa ra thật sự quá nhiều."

Ngày hai mươi bảy tháng Chạp, Đế hậu phải đến chùa Vạn An ở ngoại ô kinh thành cầu phúc.

Trước khi khởi hành, Ân Cửu Thanh chỉnh lại long bào, vênh váo liếc ta một cái: "Theo nghi lễ, Đế hậu phải đích thân đến cầu phúc, nhưng phi tần cũng không phải là không thể đi, nếu nàng muốn đi, Trẫm..."

Ta phẩy tay: "Thái tử ca ca, tạm biệt."

Hắn không ép buộc nữa, khẽ gật đầu, lén kiệu rồng rời đi.

Ta vội vàng trở về tẩm điện, Thái hậu đã chờ sẵn ở đó, trên giường ta có một xác nữ có vóc dáng tương tự ta.

Thái hậu sai người đổ dầu hoả vào phòng, xoa xoa thái dương, như tiếc nuối cung điện nguy nga này sắp bị thiêu rụi: "Đi mau đi."

Ta tìm Nguyên Bảo khắp nơi, gọi meo meo hồi lâu mà vẫn không thấy bóng dáng nó đâu.

Thái hậu nhét một cái lệnh bài vào tay ta, thúc giục: "Đi mau đi, sắp hết giờ cung nữ ra ngoài mua sắm rồi."

Ta thay y phục cung nữ, giậm chân, không thể đợi Nguyên Bảo thêm nữa.

"Thái hậu, sau khi thần thiếp đi, xin người giúp thần thiếp tìm con mèo của thần thiếp."

"Đi mau đi." Thái hậu lại thúc giục.

Khi ta đi, bà gọi ta lại: "Làm phụ thân làm mẫu thân, không ai muốn nhìn con mình lầm đường lạc lối. Con đường hắn đi rất gian nan, ta không muốn hắn có nhược điểm, g.i.ế.c con của ngươi, dù sao ta cũng có lỗi với ngươi."

Ta không nói gì, chỉ vội vàng vẫy tay chào bà, rồi bước ra khỏi Trường Hoa điện.

Quay đầu nhìn lại, Trường Hoa điện đã bốc cháy, ngọn lửa l.i.ế.m láp

xà nhà bốc lên trời, khói đen cuồn cuộn bay lên không trung.

Ta cúi gầm mặt, ung dung ra khỏi cung, lòng tràn đầy phẫn khích.

Lý thông linh của vương phủ đang đợi ở ngoài cửa cung, hắn mặc thường phục, ta suýt không nhận ra.

"Chương... cô nương, Vương gia và Phương trắc phi đã lên đường từ mấy hôm trước rồi, đang đợi ở quán trọ, chúng ta cũng mau chóng lên đường hội hợp với họ thôi, kéo đêm dài lăm mộng."

Chương 61

Ta gật đầu, ra phố mua một bộ y phục, rồi cất bộ đồ cung nữ đi.

Phi ngựa suốt ba ngày, cuối cùng cũng gặp được Ân Cửu Dật đang đợi ở quán trọ.

Ân Cửu Dật mặc một bộ trường bào màu bạc, đứng dưới lá cờ góc bốn chữ "Tửu" của quán trọ, nhìn về phía này.

Ta nhận ra chàng ngay lập tức, chạy như bay lao vào vòng tay chàng, chàng bị ta đâm phải ngửa ra sau, nhưng hai tay vẫn ôm chặt ta, vùi đầu vào cổ ta cười: "Minh Châu, đã lâu không gặp."

Chúng ta lên đường vào cuối năm, đi rồi lại dừng, đến Lâm An đã là đầu xuân tháng ba.

Gió xuân ấm áp thổi qua, liễu rủ ven Tây Hồ đâm chồi non xanh mơn mởn, uốn éo theo gió.

Ân Cửu Dật cõng ta, nhìn những cánh diều bên hồ nói: "Chờ khi nhà cửa ổn định, ta sẽ đưa nàng đi thả diều."

"Được." Ta áp sát vào mặt chàng, hôn một cái: "Chàng thật tốt."

Hận Ngọc xách tay nải, ba bước thành hai bước đi trước chúng ta, vẻ mặt như muôn nói: "Rốt cuộc ta đã tạo nghiệp gì?"

Ân Cửu Dật vội nói với Lý thống lĩnh phía sau: "Lý đại ca, huynh mau theo kịp, chúng ta đừng lạc mất nhau."

Ta ôm cổ Ân Cửu Dật, híp mắt cười khúc khích.

Ánh nắng ấm áp, gió cũng dịu dàng, chúng ta còn một đời rất dài, rất dài.

[Ngoại truyện Ân Cửu Thanh]

Ân Cửu Thanh lê kiệu rồng, đại quân tiến về phía chùa Vạn An.

Hắn chợt nhớ tới trước lúc khởi hành, hắn hỏi Chương Thu Hà có muốn đi cùng hắn hay không, nàng khẽ phẩy tay, ngoan ngoãn lạ thường, thậm chí còn mỉm cười, giọng nói mềm mại: "Thái tử ca ca, tạm biệt."

Một cảm xúc khó tả len lỏi trong lòng Ân Cửu Thanh, như cơn mưa rào tưới mát vùng đất khô cằn, trái tim hắn rung động, như thể nàng cuối cùng chịu mở hé cánh cửa trái tim đã đóng chặt, như thể hắn cuối cùng cũng có một tia hy vọng.

Suốt buổi cầu phúc, Ân Cửu Thanh đều có chút thất thần, lúc cảm hương chậm chạp, lúc trù trì hỏi chuyện lại quên trả lời, Tề Mai đi bên cạnh nhắc nhở mấy lần.

Ân Cửu Thanh không muốn thừa nhận, nhưng hắn thật sự nhớ Thu Hà, dù chỉ mới xa nhau một lúc, dù nàng chưa bao giờ chịu nhìn thẳng vào hắn.

Vì câu "Thái tử ca ca" lúc sáng, cả ngày hắn cứ như đi trên mây, đâu óc lâng lâng.

Chỉ khi nàng cầu xin hắn mới chịu gọi hắn là Thái tử ca ca, nhưng bốn chữ này từ miệng nàng thốt ra lại như có móc câu, khiến lòng

hắn ngứa ngáy.

Hắn muỗn gắp nàng, dù nàng không nói gì, dù nàng trừng mắt nhìn hắn.

Ân Cửu Thanh mang theo cảm xúc mãnh liệt này, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, ra lệnh cho người khiêng kiệu: "Trẫm còn tấu chương phải phê duyệt, mau chân lên."

Về đến cung, hắn kìm nép bước chân vui sướng, từng bước tiến về Trường Hoa điện.

Chờ đợi hắn chỉ là một cung điện ẩm ướt, tối đen như mực.

Họ nói, Thu Hà của hắn sau khi dùng xong bữa sáng thì vào phòng nghỉ ngơi, Trường Hoa điện bỗng nhiên bốc cháy, Thu Hà c.hết trong biển lửa, chỉ để lại cho hắn một t.h.i t.h.ể cháy đen.

Hắn không dám tin, rõ ràng sáng sớm còn sống động như vậy, sao đột nhiên, tất cả mọi người đều nói với hắn, Thu Hà đã chết, Thu Hà không còn nữa, bảo hắn làm sao tin được.

Mẫu hậu của hắn đứng bên cạnh, bâng quơ nói: "Có lẽ đã sớm có ý định tìm đến cái c.hết rồi, lần nào gắp nàng, nàng cũng ủ rũ cau mày."

Dây thần kinh trong đầu Ân Cửu Thanh bỗng nhiên đứt phứt, thì ra là vậy, thì ra lời chào tạm biệt kỳ lạ của nàng ta sáng nay là có ý này, nàng nói với hắn: "Thái tử ca ca, tạm biệt."

Thì ra, nàng vẫn chưa từng tha thứ cho hắn, nàng thà c.hết chứ không muốn ở bên cạnh hắn.

Ân Cửu Thanh lê bước chân nặng nề trở về Dưỡng Tâm điện, hắn nhớ đến nụ hôn có phần ép buộc của mình, hắn uy h.i.ếp nàng, hắn đòi nàng hôn.

Có phải không nên để nàng đi gặp Ân Cửu Dật không?

Nàng gặp Ân Cửu Dật, chịu đựng nỗi đau yêu mà không được, nàng không chịu đựng nổi, cho nên mới muốn kết thúc sinh mạng của mình như vậy.

Ân Cửu Thanh nổi giận, hất hết tấu chương trên án xuống đất, thân thể hắn từ từ trượt xuống, dường như toàn thân sức lực đều bị rút cạn, hắn khóc nức nở trong đại điện trống trải trang nghiêm.

Hắn đã nói sẽ bù đắp, nhưng nàng không cần, trong lòng nàng đã có người khác, thà c.h.ết chứ không muốn ở bên cạnh hắn.

Trước đây bọn họ cũng từng có khoảng thời gian tốt đẹp, sao bây giờ không thể quay lại được nữa?

Ân Cửu Thanh nhớ lại thời niên thiếu tươi đẹp của mình.

Chương Thái phó là cữu cữu của hắn, cũng là thầy của hắn.

Hắn thường đến Chương phủ, cũng luôn nghe Chương Cẩm Xán nhắc đến người muội muội thứ xuất đáng ghét kia.

Ân Cửu Thanh chưa từng gặp nữ tử nào xinh đẹp như vậy, trên mặt vừa thanh thuần vừa diễm lệ cùng tồn tại, khéo mắt hơi xếch lên mang theo vẻ yêu kiều, đôi môi mỏng vừa phải, môi trên có hình trái tim rõ ràng, lại mang dáng vẻ thanh thuần của thiếu nữ. Mắt đẹp long lanh, răng trắng môi đỏ, khiến người ta không thể rời mắt.

Hắn từ nhỏ đã tuân theo lời dạy của thánh hiền, trong lòng kỳ vọng đối với thê tử cũng là đoan trang hiếu lễ nghĩa, hiền lương thực đức, chưa từng dám có ý nghĩ gì với Thu Hà.

Nhưng Chương Thu Hà thật sự quá khác biệt so với những cô nương mà Ân Cửu Thanh từng gặp, nàng thân là thứ nữ lại luôn khiêu khích Chương Cẩm Xán là đích nữ, lần nào cũng khiến Chương Cẩm Xán chịu thiệt, luôn bị đánh nhưng vẫn dám tái phạm.

Chương 62

Trên người nàng có một vẻ đẹp phóng khoáng, ngang tàng, hắn nhìn thấy ở nàng những thứ mà hắn chưa từng có.

Thân là Thái tử, hắn từ nhỏ đã được dạy dỗ để trở thành một trữ quân đủ tư cách.

Hắn không dám để lộ hỷ nộ ái ố; không dám không chăm chỉ; không dám không tuân theo lời dạy của thánh hiền, lễ nghĩa liêm sỉ, không dám vượt quá giới hạn.

Phụ hoàng, mẫu hậu của hắn đều ký thác hy vọng vào hắn, bọn họ muốn hắn trở thành tấm gương sáng.

Hắn sống một cách cẩn thận, lớp vỏ bọc Thái tử khiến hắn không thở nổi, lúc này, Chương Thu Hà ngang ngược, kiêu ngạo đột nhiên xông vào cuộc đời hắn, hắn cảm thấy nàng thật đặc biệt, nàng cười gọi hắn "Thái tử ca ca".

Sau đó, nàng bị Lý Vinh Xuyên ức hiếp, hắn tức giận.

Nàng hạ được, hắn tức giận.

Hắn tức giận vì nàng không biết tự ái, hắn tức giận vì nàng tự coi nhẹ mình.

Trước đó, Hoàng hậu nhiều lần nhắc đến việc tìm thị thiếp cho Ân Cửu Thanh, đều bị hắn từ chối hết, đó là lần đầu tiên của Ân Cửu Thanh, cũng là lần đầu tiên của Thu Hà.

Hắn không kìm được lời mà mắng nàng, sau đó lại hối hận vì đã nói lời nặng lời với nàng, vội vàng phái ám vệ đưa thuốc cho nàng.

Nàng nhảy múa ở nơi phong nguyệt, hắn càng thêm sôi máu, trong lòng nghĩ mặc kệ nàng, nhưng vẫn không nhịn được mà sai ám vệ đưa bạc cho nàng.

Ân Cửu Thanh dần dần hiểu ra, Thu Hà thật sự không có lựa chọn nào khác, hắn thật sự đau lòng cho nàng.

Lúc đó hắn quá nhu nhược, không dám đối mặt với tâm ý của mình, không dám nói ra lời thích, không dám để người khác đoán được tâm ý của mình, càng không dám hứa hẹn với nàng.

Sau đó Thu Hà bị Chương Cẩm Xán hạ được, đưa lên giường hắn.

Thật ra đêm đó hắn vẫn còn chút tỉnh táo, nàng ngoan ngoãn ngủ trong lòng hắn, hai má đỏ ửng, hắn bỗng nhiên nổi lòng tham.

Hắn thích nàng, hắn muốn có được nàng.

Hắn tự nhủ, chi bằng nhân lúc say rượu mà phóng túng một lần, ngày mai sau khi tỉnh rượu, hắn sẽ cưới nàng, hắn sẽ bảo vệ nàng, hắn sẽ đối xử tốt với nàng.

Từ đó về sau, Ân Cửu Thanh không kìm né được niềm vui, hắn giống như một tên nhóc choai choai vội vàng chạy đến phòng ngủ của nàng để nhìn nàng.

Nàng mặc một bộ váy sa mỏng màu xanh lá nằm trên giường, n.g.ự.c pháp phồng, trông rất ngoan ngoãn, khác hắn với dáng vẻ thường ngày.

Không lâu sau nàng lại cau mày, dường như ngủ không yên giấc, Ân Cửu Thanh rón rén ngồi bên giường nàng, giống như ăn trộm sờ sờ lông mày nàng, véo véo má nàng.

Thấy nàng sắp tỉnh lại, hắn lại như bị giật mình mà rụt tay về, ngồi nghiêm chỉnh, giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Niềm vui của Ân Cửu Thanh được giấu trong tay áo đang run rẩy.

Hắn không giỏi nói lời ngon tiếng ngọt, hắn muốn thể hiện, hắn cũng thích nàng, hắn nhìn đầm sen đầy ắp, trong lòng khẽ động, thủ cui đầu muốn hôn nàng.

Nàng rụt rè, tâm trạng Ân Cửu Thanh lập tức rơi xuống đáy vực.

Nàng chủ động ôm cổ hắn hôn, trái tim Ân Cửu Thanh lại đập thình thịch.

Nàng e lệ nhìn hắn, không phải ánh mắt cõi ý câu dẫn, mà là một ánh mắt ngây thơ, e thẹn xen lẫn bất an.

Giống như có lông vũ cao nhẹ trong lòng Ân Cửu Thanh, hắn thật sự thích nàng, chỉ muốn thường xuyên ngắm nhìn nàng, chỉ muốn quấn quýt bên nhau, chỉ cần nhìn nàng thôi cũng đã rất vui rồi.

Hắn ôm chặt nàng, hôn nàng liên tục.

Hắn biết cưới nàng rất khó, hắn không chút do dự.

Hắn không quan tâm Thái tử phi của hắn là ai, hắn không quan tâm chút nào, hắn chỉ cần Thái tử trắc phi là Thu Hà là được rồi.

Nhưng sau đó, Thu Hà có thai, nàng lại sợ Ân Cửu Thanh g.i.ế.c đứa bé, Ân Cửu Thanh lại tức giận.

Hắn luôn tức giận, nói những lời khó nghe với Thu Hà, sau đó lại luôn hối hận.

Không ai có thể ngờ rằng, sau này mọi chuyện lại trở thành như vậy.

Hắn nghĩ đi làm nhiệm vụ về, phụ hoàng sẽ gả Thu Hà cho hắn.

Đúng lúc sinh thần của Thu Hà, hắn nghĩ muốn tổ chức sinh thần cho Thu Hà của hắn, hắn đã chạy c.h.ết mấy con ngựa, ngày đêm đi suốt chặng đường.

Nhưng vừa trở về, mọi thứ đều đã thay đổi.

Mẫu hậu của hắn đã g.i.ết c.h.ết đứa bé thay hắn, hoàng huynh của hắn đã cướp người yêu, cướp đi Thu Hà của hắn.

Điều khiến Ân Cửu Thanh đau lòng nhất là, Thu Hà cũng hiểu lầm hắn.

Hắn rốt cuộc nên giải thích với nàng ta như thế nào, nói rằng tất cả là lỗi của mẫu hậu hắn sao? Nói rằng hắn thật sự không biết sao?

Ân Cửu Thanh đứng im không nói nên lời, hắn làm sao có thể nói ra miệng được.

Hắn là phụ thân của đứa bé, đứa bé không còn, hắn cũng đau lòng như cắt. Hắn cầm áo dính máu đi tìm mẫu hậu, lời mẫu hậu nói khiến hắn câm nín.

Dường như tất cả đều là do sai lầm, đều là do số phận.

Hắn nhất định sẽ mất Thu Hà.

Nhưng làm sao có thể cam tâm chứ, rõ ràng chỉ còn một chút nữa, chỉ còn một chút xíu nữa thôi.

Ân Cửu Thanh giấu mọi chuyện trong lòng, cứ uống rượu vào là hắn không khống chế được bản thân, hắn dường như lại nói những lời quá đáng với Thu Hà.

Sau đó, hắn trở nên hoàn toàn thay đổi, hắn trở nên không giống chính mình, hắn hạ mình cầu xin nàng yêu hắn.

Hắn dùng hết tâm cơ ép nàng quay về bên mình.

Nhưng lúc đó, trong lòng Thu Hà chỉ có hoàng huynh của hắn.

Chương 63

Nàng thà c.h.ết chứ không muốn quay về bên cạnh hắn.

Ân Cửu Thanh luôn tự hỏi, rốt cuộc là sai ở bước nào, rõ ràng lúc đầu Thu Hà nên là thê tử của hắn.

Cho dù không thể cho nàng danh phận Thái tử phi, hắn sẽ coi nàng là thê tử duy nhất.

Sau này có cầu xin thế nào cũng không cầu xin được nữa, tại sao lại như vậy chứ?

Ông trời cho hắn thân phận tôn quý, hắn có tất cả mọi thứ, nhưng thứ hắn thật sự muốn lại không cách nào có được.

Ân Cửu Thanh luôn nằm mơ, hắn mơ thấy Thu Hà ôm hắn cười, nói với hắn: "Thái tử ca ca, được gả cho huynh thật tốt."

Hắn mơ thấy nàng ta e lệ hôn hắn, ngượng ngùng nói: "Thái tử ca ca, muội thích chủ động."

Hắn cũng có thể mơ thấy nàng quỳ dưới chân hắn, nước mắt lưng tròng cầu xin tha thứ: "Thái tử ca ca, ta sai rồi, năm đó ta không nên câu dẫn huynh, huynh hãy tha cho ta, ta đã có người mình yêu, ta vĩnh viễn không thể yêu huynh."

Tỉnh mộng, Ân Cửu Thanh ôm con mèo đen nhỏ mà Thu Hà để lại trong cung, học theo giọng điệu của người trong mộng: "Ta vĩnh viễn cũng sẽ không yêu ngươi."

"Bệ hạ, Liễu Thị lang đang chờ bên ngoài."

Ân Cửu Thanh thu xếp lại dòng suy nghĩ: "Cho hắn vào đi."

Nói xong, hắn đặt con mèo đen nhỏ lên bàn, con mèo nhỏ thò đầu nhìn quanh, đột nhiên nhảy xuống bàn chạy mất.

Liễu Triều Minh vừa được thăng làm Hình bộ Thị lang, đặc biệt đến tạ ơn, nhìn thấy con mèo đen nhỏ chạy nhảy lung tung, không nhịn được mở miệng: "Bệ hạ, mèo không nên quá béo."

Ân Cửu Thanh liếc nhìn con mèo nhỏ nói: "Nó đã già rồi, Trẫm không muốn ràng buộc nó nữa."

Hai người im lặng hồi lâu, cuối cùng Ân Cửu Thanh lên tiếng trước: "Nàng có khỏe không?"

"Nàng ấy rất khỏe, đứa con thứ hai là con gái, An vương rất vui mừng."

"Ngươi thấy Trẫm thế nào?"

Liễu Triều Minh có chút sững sờ, sau đó cúi đầu: "Bệ hạ là minh quân, thường phạt phân minh, ân uy tịnh thi, lòng người trong triều quy thuận, đúng là đang trên đà phát triển. Bệ hạ chiến công lẫy lừng, chắc chắn sẽ lưu danh sử sách."

"Vậy tại sao nàng không chọn Trẫm?"

Liễu Triều Minh cúi đầu thấp hơn, giọng nói cũng nhỏ hơn: "Từ trước đến nay đều là nàng muốn hay không muốn, điều này không liên quan đến việc người tốt hay không."

Ân Cửu Thanh chán nản ngồi xuống ghế, chỉ cảm thấy tiếc nuối thật nhiều, đã bỏ lỡ nàng rất nhiều năm rồi.

[Ngoại truyện Lâm An thành]

Mưa xuân bên ngoài cửa sổ tí tách không ngừng, Ân Cửu Dật đắp chăn mỏng cho Thu Hà đang ngủ trưa, vừa đặt lên trán nàng một nụ hôn, liền nghe thấy người trên giường nhíu mày lẩm bẩm: "Ân Cửu Dật, chàng không được chạm vào ta."

Mặt Ân Cửu Dật hơi nóng lên, xa nhau ngắn ngủi mà tình cảm dạt dào, quả đúng là như vậy.

Thật ra, nói như vậy cũng có chút không đúng, đêm qua là lần đầu tiên của họ.

Trước mười bảy tuổi, Ân Cửu Dật không ngờ rằng lần đầu tiên của hắn và người mình yêu lại đến muộn như vậy.

Đó là thời niên thiếu của hắn, là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong đời hắn, hắn có những ngày tháng vô âu vô lo, dung mạo khiến người ta ghen tị, thân phận vô cùng tôn quý và phụ hoàng yêu thương hắn nhất.

Khi đó hắn cũng từng vô cùng mong đợi, cưới một người thê tử xinh đẹp, đưa nàng du ngoạn thiên hạ, làm một đôi thần tiên quyến lữ.

Ai ngờ, thị nữ thân cận nhất bên cạnh hắn đã phá tan ước nguyện của hắn.

Nữ thị tỳ đó tên là Bội Vân, vốn là người trong cung của mẫu phi hắn, từ khi mẫu phi hắn qua đời, nàng ta vẫn luôn ở bên cạnh hầu

hạ Ân Cửu Dật.

Bội Vân lớn hơn Ân Cửu Dật mười hai tuổi, Ân Cửu Dật gọi nàng ta là: "Bội Vân cô cô."

Ân Cửu Dật tôn trọng nàng ta, kính trọng nàng ta, giao hết mọi việc trong An vương phủ cho nàng ta xử lý, làm sao hắn có thể ngờ được, cuối cùng nàng ta lại làm ra chuyện như vậy.

Lúc đó, hắn vừa tròn mươi bảy tuổi, Hoàng đế muốn tuyển phi cho hắn.

Có lẽ là không thể chịu đựng được việc quyền lực bị mất đi sau khi Vương phi vào cửa, hoặc cũng có thể vì một số nguyên nhân khác, Bội Vân đã phạm tội với Ân Cửu Dật.

Nàng ta cho hắn uống rượu ủ ấm, sau đó leo lên giường hắn.

Nàng ta lớn hơn hắn mười hai tuổi, đúng mươi hai tuổi, hắn vẫn luôn coi nàng ta như trưởng bối.

Hắn không thể chấp nhận được, người thân cận nhất lại tính kế đến sự trong sạch của hắn, chỉ vì ham muốn quyền thế và địa vị của hắn.

Hắn không thể chịu đựng được, Bội Vân cô cô mà hắn coi như trưởng bối lại làm ra chuyện như vậy với hắn.

Nàng ta cho rằng dựa vào việc đã hầu hạ nhiều năm, Ân Cửu Dật sẽ không làm gì nàng ta, nàng ta đã sai.

Ân Cửu Dật không tha thứ, hắn đã tự tay g.i.ẽ.c nàng ta.

Từ đó, hắn rơi vào cơn ác mộng kéo dài, hắn luôn mơ thấy Bội Vân chăm sóc hắn từng chút một, còn mơ thấy hắn cầm kiếm đâm ch.ết Bội Vân, cả giấc mơ đều là màu đỏ máu tanh.

Năm đó, hắn mới mười bảy tuổi, hắn không muốn cưới Vương phi nữa.

Năm mươi tám tuổi, biểu muội của Ân Cửu Dật cầu xin hắn, khóc lóc nói không muốn xuất giá, nàng cầu xin hắn cưới nàng.

Ân Cửu Dật nghĩ, nếu cưới Lục Ngữ Dung, hắn sẽ không thể quay đầu lại được nữa, sau này nếu thực sự gặp được nữ tử hắn yêu, hắn sẽ không thể cưới nàng làm thê được nữa.

Chương 64

Lục Ngữ Dung quỳ xuống, nắm lấy giày của hắn, nước mắt lưng tròng trình bày, kể hết mọi chuyện giữa nàng và Phương Hận Ngọc.

Nàng thú nhận với hắn, nói rằng nàng đã yêu một nữ tử, nàng không muốn xa nàng ấy.

Ân Cửu Dật nghiêm túc suy nghĩ, hắn nguyện ý thành toàn cho tình yêu không được thế tục chấp nhận của họ.

Năm mươi tám tuổi đó, Ân Cửu Dật thành thân, cưới một lúc hai người.

Một người tên là Lục Ngữ Dung, một người tên là Phương Hận Ngọc.

Một người gọi hắn là biểu ca, một người gọi hắn là Vương gia.

Hắn coi hai người như muội muội, dẫn hai nàng đi chơi khắp nơi, được cái danh phong lưu phóng khoáng.

Thời gian thăm thoắt thoi đưa đã nhiều năm.

Cho đến năm hai mươi ba tuổi, hắn gặp một cô nương xinh đẹp ở Như Ý Lâu.

Đó là một cô nương mặc áo màu xanh nước biển nhạt, trên tóc cài thấp hai bông mộc lan, giữa mi mắt ẩn chứa nỗi buồn, toàn thân tỏa ra vẻ đẹp mong manh dễ vỡ.

Màn che bằng hạt châu che khuất nửa khuôn mặt nàng, nhưng vẫn không thể che giấu làn da trắng nõn, vóc dáng thon thả.

Đẹp, thật sự rất đẹp.

Những chi tiết trong đầu bầy giờ vẫn còn rất rõ ràng, đó là cảnh hắn gấp gỡ Minh Châu lần đầu tiên.

Hắn đã từng cưới nàng một lần, rất may mắn, nàng vẫn còn ở bên cạnh hắn.

Dòng suy nghĩ bị tiếng chó sủa cắt ngang, Ân Cửu Dật không biết từ lúc nào đã cầm ô đến sân của Hận Ngọc.

Một chú chó nhỏ màu trắng đang gâu gâu ôm con hổ bông xé rách.

Đó là sau khi đến Lâm An, Hận Ngọc tự mình mua ở chợ chó.

"Biểu ca, mưa bên ngoài vẫn chưa tạnh, sao huynh lại đến đây?
Châu Châu không đến cùng huynh sao?"

"Nàng ấy ngủ rồi."

Ân Cửu Dật ngồi xuống, giọng nói trầm trồ: "Hận Ngọc, hôm nay ta đến đây là muốn nói cho muội biết, ta muốn cho Châu Châu một danh phận. Muội biết đấy, Chương Thu Hà đã c.h.ết rồi, hiện tại nàng ấy theo ta mà không có danh phận, hàng xóm láng giềng đều tưởng nàng ấy là thiếp của ta. Đêm qua chúng ta đã trở thành phu thê thực sự, ta còn muốn có con....."

Phương Hận Ngọc cảm thấy buồn bức trong lòng, nàng biết, danh hiệu Vương phi của Ngữ Dung không giữ được nữa rồi.

Nếu cho phép Ân Cửu Dật cưới Thu Hà một lần nữa, có phải sẽ không còn ai nhớ đến Ngữ Dung nữa, không còn ai nhớ Ngữ Dung đã từng làm An vương phi năm năm, không còn ai nhớ trên đời này từng có một người tên là Lục Ngữ Dung.

Nhưng nàng có tư cách gì để từ chối? Năm đó là Ân Cửu Dật đã giúp đỡ họ, để họ có được năm năm tháng ngày tươi đẹp như thần tiên.

Người c.h.ẽ.t đã khuất, tổng không thể không quan tâm đến người sống, vị trí Vương phi đã đến lúc nên trả lại rồi.

Hai hàng nước mắt chảy ra từ khói mắt, Phương Hận Ngọc vội vàng lau đi, nặn ra một nụ cười nói: "Üm đương nhiên rồi..."

Ân Cửu Dật liếc nhìn Phương Hận Ngọc, hắn biết sự bất lực trong ánh mắt nàng.

Nhưng hắn không có cách nào, hắn muốn cho thê tử của mình một danh phận, hắn muốn cho Minh Châu của hắn một danh phận.

Nàng là cô nương ngay cả khi ngủ trên bông mềm cũng sơ hãi, nàng thiếu cảm giác an toàn như vậy, hắn đã thăm thê từ rất lâu rồi, hắn sẽ yêu nàng một cách chậm rãi, kiên định.

Họ đã trải qua biết bao nhiêu chuyện mới có thể ở bên nhau, hắn yêu nàng, muốn trao cho nàng tất cả.

Hôn sự của hai người cuối cùng được ấn định vào đầu tháng năm.

Tên trên giấy hôn thú là Ân Cửu Dật và Doãn Thu Hà.

Doãn Thu Hà là tên mới của Chương Thu Hà, vốn dĩ tên mới mà Ân Cửu Dật nghĩ cho nàng là Doãn Minh Châu.

"Minh Châu" là cái tên mà Thu Hà tự đặt năm đó, còn "Doãn", là

tâm tư nhỏ của Ân Cửu Dật.

Ân Cửu Dật cứ nghĩ Thu Hà sẽ thích cái tên mới này, nào ngờ nàng lại nghiêm túc nói với hắn: "Vẫn nên gọi là Thu Hà đi. Trước kia ta có chút thành kiến và ác cảm với hoa sen, có chút ghét bỏ cái tên của mình nhiều năm, bây giờ đã có thể bình thản đổi diện rồi, bỏ đi cái tên này thì thật đáng tiếc. Sau này ta chính là Doãn Thu Hà, cũng là Châu Châu của riêng chàng."

Ân Cửu Dật dịu dàng ôm nàng vào lòng: "Được."

Ngày đại hôn, các bậc quyền quý trong thành Lâm An đều đến dự, tiệc rượu trong ngoài phủ An vương kéo dài suốt bảy ngày.

Những người tham gia tiệc rượu đều nói, An vương phi có dung mạo như hoa, là mỹ nhân hiếm thấy, An vương và An vương phi đứng bên nhau, quả là trời sinh một cặp, đẹp đôi vô cùng.

"Ân Cửu Dật, chàng có nghe thấy không? Họ nói chúng ta là một đôi trời sinh đó!"

Thu Hà hào hứng lay lay Ân Cửu Dật: "Lời bọn họ nói thật dễ nghe."

"Châu Châu, nàng không buồn ngủ sao?"

Ân Cửu Dật nhắm mắt, ôm Thu Hà vào lòng: "Ngủ đi thôi."

"Ta còn muốn một con mèo nữa, trước kia Nguyên Bảo còn mót xa cho ta, chàng mua cho ta một con nữa được không? Đừng ngủ mà, chàng nói chuyện với ta một chút đi? Chàng buồn ngủ đến vậy sao?"

"Không buồn ngủ, vậy chúng ta..." Ân Cửu Dật mở mắt trong bóng tối, ghé sát tai Thu Hà thì thầm.

Thu Hà có chút luống cuống: "Sao lại... Chàng thay đổi rồi, trước kia khi chúng ta còn ở kinh thành, chàng ôm ta ngủ, chưa bao giờ động tay động chân cả."

"Lúc đó, ta còn quá trẻ."

"Vậy ngày mai chúng ta ra ngoài chơi đi, đi xem mèo, không mua cũng được."

"Được, vậy bây giờ chúng ta..."

"Vậy cũng được..."

Cứ như vậy, Thu Hà nhanh chóng mang thai.

Chương 65

Ân Cửu Dật luôn mong có một đứa con gái, sai thợ may làm một đống quần áo nhỏ cho bé gái.

Ngày đứa bé chào đời, hắn ngây người, ngồi bên giường Thu Hà lấy khăn tay lau mồ hôi cho nàng, miệng còn nói: "Không sao, con trai mặc đồ màu hồng cũng không phải là không được."

Thu Hà cười tersed tím lắc tay hắn phụ họa: "Được, đều nghe chàng."

Phương Hận Ngọc không nhịn được nữa, tiện tay ném một chõng yếm thêu lên giường, rồi bế đứa bé theo nhũ mẫu đi ra ngoài, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Thật là quá đù rồi."

[Ngoại truyện: Hạ ý nồng]

Thành Lâm An ba mặt giáp núi, ngoài thành là Tây Hồ, mùa hè bị hơi nước bao phủ, nóng bức vô cùng.

Năm thứ hai đến thành Lâm An, Ân Cửu Dật cho trồng trúc khắp phủ để che nắng, đồng thời chất đá giả làm núi non thác nước trong sân, phía dưới thác nước đào ao, trồng sen hồng trắng, lại trồng thêm dâm bụt, quế, chuối đỏ, nhài trong sân. Cây cối xanh um, phần nào xua tan cái nóng.

Trong phòng, trên giường trúc, Thu Hà đang ôm Ân Cảnh Minh năm tuổi vào lòng, hai mắt tử nhìn cuốn sách trước mặt, nhỏ giọng thì thầm gì đó.

Ân Cảnh Minh đọc lúi lo: "Cung hoa đối cẩm liễu, tắc nhạn đối giang long. Thanh thủ điện, Quảng Hàn cung, thập thủy đối đê hồng. Trang Chu mộng hóa điệp, Lã Vọng triệu phi hùng. Mẫu thân ơi, Lã Vọng triệu phi hùng là gì?"

Thu Hà có chút khó xử: "Mẫu thân cũng không biết, như vầy đi, con khoanh tròn lại, đợidì Hận Ngọc ngủ dậy, chúng ta đi hỏi dì ấy."

Ân Cảnh Minh thở dài: "Mẫu thân ơi, sao con làm câu đối mãi không tốt vậy? Lần này con lại đứng thứ hai."

"Mẫu thân lớn thế này rồi, câu đối còn phải nhờ Tiểu Bảo dạy. Trước kia mẫu thân cũng không biết, sơn hoa phải đối với hải thụ, xích nhật phải đối với thương khung. Tiểu Bảo đã rất giỏi rồi, chúng ta từ từ học. Lúc mẫu thân bằng tuổi con, còn không bằng con đâu, Tiểu Bảo sau này nhất định sẽ đứng nhất."

Lúc mới khai tâm, Ân Cảnh Minh rất không muốn học, cũng rất phản đối đến trường.

Thu Hà vừa chột dạ vừa áy náy, con như vậy, nhất định là giống nàng.

Nhưng Ân Cảnh Minh lại có ngoại hình rất giống Ân Cửu Dật, nàng cũng không nỡ trách mắng, nên nghiến răng nghiến lợi, bắt đầu học cùng Ân Cảnh Minh.

Ân Cảnh Minh học gì, nàng cũng học theo, Ân Cảnh Minh luyện chữ, Thu Hà cũng ngồi bên cạnh viết.

Ân Cảnh Minh cảm thấy mẫu thân của mình như chim non háu đói, đang rất cần được bồi bổ kiến thức, nên không thể từ chối gánh vác trách nhiệm giáo dục mẫu thân, cũng càng thêm để tâm đến việc

học.

Khi học ở trường, cũng biết ghi chép cẩn thận lời tiên sinh, để phòng khi về nhà dạy mẫu thân thì mất mặt.

Sau đó tiên sinh càng ngày càng hay khen hắn, phụ thân hắn cũng khen hắn tiến bộ, người khác càng khen, hắn càng có động lực, dần dần, mong muốn chủ động khám phá tri thức cũng ngày càng mãnh liệt.

Mấy hôm trước tiên sinh ra đề thi, người đứng nhất không phải là Ân Cảnh Minh.

Lúc đầu hắn cảm thấy rất buồn, nhưng được mẫu thân khen, trong lòng thoải mái hơn nhiều.

Ân Cảnh Minh đưa tay nhỏ ra sờ sờ má Thu Hà, an ủi: "Mẫu thân ơi, người cũng rất giỏi, con dạy người cái gì, người đều nhớ hết. Mẫu thân yên tâm, sau này con sẽ đứng nhất, đợi Hạ Hạ lớn hơn một chút, con cũng sẽ dạy muội ấy làm câu đố."

Hạ Hạ là muội muội của Ân Cảnh Minh, tên thật là Ân Tình Hạ, nàng được sinh vào mùa hè, mùa hè năm nay đã gần hai tuổi.

Nghe Ân Cảnh Minh nói, trong lòng Thu Hà vui như nở hoa, ôm con trai hôn một cái: "Tiểu Bảo sao con ngoan thế, không chỉ dạy mẫu thân, còn dạy muội muội, sao con giỏi thế!"

Ân Cảnh Minh cười hì hì, cầm quạt tròn trên bàn nhỏ quạt cho Thu Hà: "Mẫu thân ơi, chúng ta ra phố chơi đi?"

Thu Hà đã chịu đựng cái nóng lâu ngày, nghe vậy lắc đầu: "Tiểu Bảo, ngoài kia nóng lắm!"

"Mẫu thân không muốn uống nước vải sao? Nước đậu xanh thì sao?
Nước đậu đen thì sao?"

Ân Cảnh Minh chớp chớp mắt, "Mẫu thân, thật sự không muốn uống
sao? Nước mơ ngâm thì sao?"

Ân Cảnh Minh hào hứng lên kế hoạch.

"Chúng ta có thể ra Tây Hồ chèo thuyền, neo thuyền dưới bóng liễu
cho mát, cũng có thể câu cá, buổi tối còn có thể lên lầu có nhiều
đèn ăn cơm, ăn thịt heo nướng mà người thích. Phụ thân không ở
nhà, con có thể bế muội muội, sẽ không để người mệt đâu, mẫu
thân ơi, chúng ta đi đi, được không?"

"Vậy con về ngủ một lát đi, chúng ta đợi hoàng hôn rồi đi."

"Phụ thân không ở nhà, con ngủ cùng mẫu thân được không?" Ân
Cảnh Minh đây mong đợi.

Thu Hà đang định đồng ý thì Ân Cửu Dật bước vào phòng: "Cảnh
Minh, không được. Mẫu thân con thích trẻ con tự ngủ."

"Phụ thân, phụ thân về rồi, phụ thân cầm gì trên tay vậy?"

Ân Cảnh Minh kêu lên một tiếng, xuống giường nhào tới ôm lấy đùi
Ân Cửu Dật, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn chàng: "Phụ thân
đi đâu vậy?"

Ân Cửu Dật đặt hộp thức ăn lên bàn, đưa tay bế Ân Cảnh Minh lên
đùi: "Cầm trên tay là thuốc đắng cho mẫu thân con uống, phụ thân
đi gặp một người bạn. Böyle giờ con nên đi ngủ rồi, ngủ dậy chúng ta
mới được ra ngoài chơi."

"Con có thể ngủ cùng mẫu thân không?"

"Không được, con sẽ cứ ôm mẫu thân con nói chuyện, nàng ấy làm sao ngủ được? Như này thì buổi chiều các con sẽ không có tinh thần để chơi."

Chương 66: Hoàn

Ân Cảnh Minh giãy giụa một hồi, rồi từ trên đùi Ân Cửu Dật bò xuống, giọng điệu có chút thất vọng: "Vậy được rồi, con về ngủ đây, ngủ dậy con sẽ đến tìm hai người nhé."

Ân Cảnh Minh chạy đi rồi, Ân Cửu Dật mới lấy sữa chua đá trong hộp thức ăn ra bày trên bàn nhỏ.

"Ân Cửu Dật, chàng thật tốt." Thu Hà hai mắt sáng rực, hôn Ân Cửu Dật một cái lấp lè, rồi cầm thìa lên.

"Không được ăn nhiều, nếu không mấy hôm nữa bụng lại đau."

Lời còn chưa dứt, Thu Hà đã xúc đầy một thìa sữa chua đặc đưa cho Ân Cửu Dật. Chàng há miệng ăn xong, lại được voi đòi tiên: "Minh Châu, ta có thể ăn thêm một miếng nữa không?"

Thu Hà lại múc thêm một thìa sữa chua đến bên miệng chàng.

Cứ ăn một miếng lại đòi thêm một miếng, chẳng mấy chốc bát sữa chua đã thấy đáy.

Thu Hà nổi giận, mắt như muốn phun lửa: "Chàng muốn ăn sao không mua thêm một bát? Chàng quá đáng lắm rồi!"

"Nguyệt sự sắp đến rồi, không thể ăn thêm nữa đâu."

Thu Hà thở dài, đứng dậy lên giường đi ngủ.

Ân Cửu Dật dọn dẹp bàn nhỏ, rồi mới đi tắm rửa. Vừa từ ngoài về, người đây mồ hôi.

Thực ra trưa nay chàng dùng bữa ở Vọng Giang lâu cùng Liễu Triều Minh.

Liễu Triều Minh nhân dịp đi công tác, ghé qua Lâm An, nên mới có cuộc gặp gỡ này.

Nói cũng lạ, Ân Cửu Dật và Liễu Triều Minh đã gặp nhau như vậy rất nhiều lần.

Hai năm trước, Thu Hà từng giới thiệu cho Trương Thanh Hòa, thê tử của Liễu Triều Minh, mấy vị lang y có tài. Nhờ sự chăm sóc của các lang y, thân thể yếu ớt của Trương Thanh Hòa đã khá hơn nhiều, năm ngoái còn sinh hạ một cậu con trai.

Từ đó về sau, hai người càng thêm thân thiết.

Dần dần như bạn cũ, cùng nhau uống trà, rượu, trò chuyện từ cổ chí kim, kể cả chuyện vụn vặt trong nhà.

Ví như hôm nay, Ân Cửu Dật đã cùng Liễu Triều Minh nói chuyện rất lâu về kinh nghiệm nuôi dạy con cái.

Rượu vào say, hai má Liễu Triều Minh ửng đỏ, có chút men say.

"Vương gia, năm kia ta đã muốn nói với huynh, ta đã buông bỏ rồi. Lời đến bên miệng, lại chẳng biết mở lời thế nào."

"Ta đã dọn sạch chỗ trống trong tim rồi, mới bắt đầu với nàng ấy. Năm kia, ta đã kể hết mọi chuyện giữa ta và Thu Hà cho nàng ấy nghe. Nàng ấy nói, nàng ấy hiểu sự tốt đẹp và tình cảm của ta dành cho nàng ấy, chuyện cũ đã qua rồi, nàng ấy cho phép ta từ từ buông bỏ. Nàng ấy và Thu Hà hoàn toàn khác nhau, ta đã yêu nàng ấy, nàng ấy thực sự rất tốt, xứng đáng để ta trân trọng cả đời."

Liễu Triều Minh lại uống thêm một ngụm rượu, không nhịn được cười: "Vương gia, trước đây ta và Thu Hà trong sạch, chưa từng vượt quá giới hạn. Huynh đừng để phòng ta nữa, ta thực sự đã buông bỏ rồi. Sắp ba mươi tuổi rồi mà sao còn nhỏ mọn hơn cả thê tử ta vậy?"

Ân Cửu Dật cũng cười theo: "Ta nào có để phòng huynh? Ta đang để phòng nàng ấy đấy. Huynh cứ không cho ta nói với nàng ấy rằng huynh đã đến. Mỗi lần gặp huynh, ta cứ như ăn trộm, làm sao mà thoải mái được?"

"Ta cũng không muốn để thê tử ta suy nghĩ nhiều, nàng ấy tuy không nói ra miệng, nhưng ta sợ nàng ấy để bụng. May mắn thay, gặp huynh cũng giống như gặp Thu Hà, biết cả nhà huynh đều khỏe mạnh, ta cũng yên tâm rồi."

"Rất tốt, hãy sống thật tốt. Trương Thanh Hòa, Liễu Triều Minh, ngay cả tên của hai người cũng thật xứng đôi".

Liễu Triều Minh gật đầu: "Tết Nguyên tiêu năm sau, huynh dẫn Thu Hà và các con lên kinh thành ngắm đèn đi, ta sẽ làm chủ, cũng nên để ta chiêu đãi huynh một bữa. Sức khỏe của Thanh Hòa giờ đã khá hơn rất nhiều rồi, nhờ huynh và Thu Hà tìm lang y giỏi, nàng ấy vẫn muốn gặp Thu Hà để cảm ơn trực tiếp."

Nhớ lại chuyện cũ, Ân Cửu Dật uống cạn chén rượu: "Đã nhiều năm ta không về kinh thành, cũng đến lúc nên về thăm rồi. Đến lúc đó, nhất định sẽ đến quấy rầy."

"Rất hoan nghênh."

Ân Cửu Dật đích thân tiễn Liễu Triều Minh ra về, nhìn xe ngựa của

hắn khuất bóng, mới mua một bát sữa chua đá ở đầu phố, dùng hộp đựng thức ăn bọc lại, cẩn thận mang về nhà.

Vừa về đến nhà, thấy Minh Châu đang ôm con, hai mẩu tử rúi rít trò chuyện, hắn không nỡ quấy rầy, đứng ngoài cửa nhìn hồi lâu.

Hắn thích nghe con gọi mình là phụ thân, gọi Thu Hà là mẫu thân, họ chỉ là những người bình thường hạnh phúc trên thế gian, bình dị như vậy là tốt rồi.

Tắm rửa qua loa xong, Ân Cửu Dật lau tóc khô được một nửa, liền lên giường.

Thu Hà vội vàng xuống giường, lấy khăn khô lau tóc cho hắn, miệng lẩm bẩm: "Ân Cửu Dật, chàng lại thế này rồi, đầu còn bị thương, mà còn dám ngủ với tóc ướt".

"Không cần đâu, lát nữa lại ướt". Ân Cửu Dật mỉm cười, ôm lấy eo Thu Hà.

Thu Hà đỏ mặt: "Thôi đi, ngủ dậy còn phải dẫn Tiểu Bảo ra ngoài chơi nữa."

"Thực sự không muôn sao?"

Dưới sự dụ dỗ cố ý của Ân Cửu Dật, Thu Hà không còn sức chống đỡ, chiếc khăn trong tay rơi bịch xuống đất.

Cuối cùng, tóc của Thu Hà cũng ướt.

Trưa hôm đó, hai người không ngủ trưa được.

Ân Cảnh Minh đến sân tìm người, lúc này Ân Cửu Dật và Thu Hà đang dựa vào nhau, ngồi dưới nắng phơi tóc vừa gội. Ve sầu trên cây kêu in ỏi, hai người thì thầm trò chuyện, mơ màng sắp ngủ.

"Con đến rồi! Chúng ta đi gọi muội muội và Hận Ngọc di nương thôi."

"Hôm nay chỉ có ba chúng ta đi."

Ân Cửu Dật véo má Ân Cảnh Minh, "Đã lâu rồi phụ thân không đưa con đi chơi riêng, hôm nay không dẫn muội muội theo, ba chúng ta đi."

"Hả? Vậy muội muội tinh dậy thì sao? Muội muội có khóc không?"

"Không sao, các nhũ mẫu của muội muội đều ở đó, Hận Ngọc di nương và Tiểu Đào di nương cũng ở đó."

"Hoan hô!". Ân Cảnh Minh vui vẻ cười khanh khách.

Ba người đến chỗ bà lão bán canh giải nhiệt ở đầu ngõ, mua một bát chè vải để chia nhau ăn, rồi lại đi thuyền trên Tây Hồ.

Hoàng hôn buông xuống, bầu trời nhuộm đỏ ánh tà dương.

Ân Cửu Dật chèo thuyền len lỏi giữa những lá sen, thuyền đi qua, tạo thành từng gợn sóng lăn tăn.

Thu Hà nhớ lại mùa hè năm đó, người nam nhân trước mặt cũng đã từng đưa nàng đến nơi sen nở rộ, ngắm hoàng hôn, cảnh đẹp.

Khi đó bọn họ còn chưa quen biết nhau, nàng uống rượu rơi lệ, còn hắn lại nói, là do rượu quá cay.

Năm tháng chậm rãi, duyên phận đời người thật kỳ diệu.

Ân Cửu Dật và Thu Hà cùng lúc nhớ lại chuyện xưa, nhìn nhau,

không nhịn được cười.

Ân Cảnh Minh một đường trầm trồ, phần khích kêu lên: "Đẹp quá, mát quá!"

Cậu bé ngồi trong lòng Thu Hà, mắt sáng long lanh: "Mẫu thân, mẫu thân biết không? Trong tất cả các loài hoa, con thích hoa sen nhất, vì mẫu thân tên là Thu Hà, mẫu thân còn đẹp hơn cả hoa sen."

Thu Hà xoa đầu Ân Cảnh Minh, khẽ nói: "Ừ, mẫu thân cũng thích hoa sen, rất đẹp."

Rất nhiều lúc, Thu Hà đều cảm thấy, chính con cái đã khiến nàng trở nên tốt hơn.

Có con rồi, nàng thường xuyên nhớ lại tuổi thơ của mình.

Nàng đã từng làm sai rất nhiều chuyện, trên con đường đã qua, ngay cả những nơi đã đi qua cũng không dám ngoái đầu nhìn lại.

Sự tồn tại của con cái, đã khiến nàng bỏ đi thù hận, bớt đi kiêu sa, thay đổi tính tình, tự làm mới mình, khiến nàng trở nên dịu dàng, lại khiến nàng trở nên kiên cường.

Nàng học cách buông bỏ quá khứ, để có thể tràn đầy hy vọng đối mặt với mỗi ngày mai.

Ân Cửu Dật dừng thuyền giữa hồ sen.

Một cơn gió nhẹ thoảng qua, mang theo hương sen thoang thoảng, Ân Cảnh Minh vui vẻ kêu lên: "Mẫu thân ơi mẫu thân ơi, đây có phải là 'gió sen' mà chúng ta từng đọc trong sách không?"

"Phải đấy! Thơm quá".

Ân Cảnh Minh bắt chước Thu Hà nói, cười khanh khách: "Phải đấy!"

Thơm quá!"

Ân Cửu Dật nhìn hai mẫu tử cười đùa, ôn tồn nhắc nhở: "Cảnh Minh, ngoan ngoãn ngồi trong lòng mẫu thân, đừng cựa quậy, nếu không sẽ ngã xuống nước đấy."

Hè về nồng đậm, hương sen thoang thoảng, hoàng hôn buông xuống, quả là cảnh đẹp.

[Hoàn]

Nội dung từ **Chương 1** đến **Chương 66: Hoàn**

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh